

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

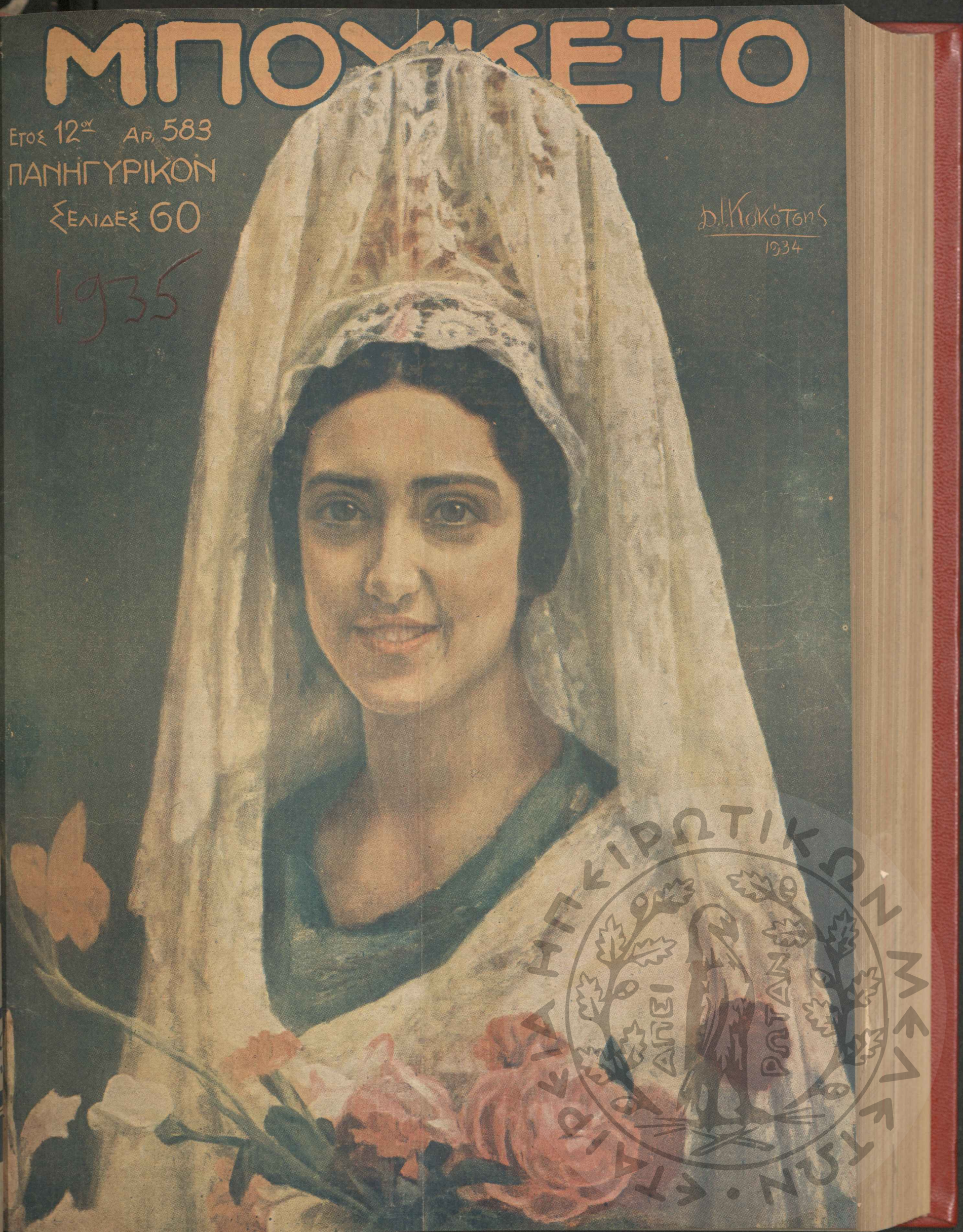
ΕΤΟΣ 12^ο ΑΡ. 583

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 60

D. Kokotons
1934

1935

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρόφου του ηρωϊκού κλέφτη, Φραγκίστα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΡΟΣΠΟΙΟΝΤΟΥΣΑΝ λοιπόν οι τριάντα πέντε Κατσαντώνηδες, ένω στην πραγματικότητα άλαργεύσανε από τα μέρη που λημέριαζε ο γενναίος κλέφτης. Άνάμεσα όμως σ' όλους αυτούς τους δειλούς Τουρκαλβανούς, υπήρχε κι ένας Ντερβέναγας με καρδιά: Ο Άλφους Μπεράτης, Τούρκος όπλαρχηγός γενναίος κι άτρόμητος. Ο Άλφους Μπεράτης άηκε στην ύπρεσία του Άλη Παρσά. Όταν λοιπόν έμαθε ότι κανένας Ντερβέναγας δεν τόλμιζε να αναλάβει την έξοδωσι του Κατσαντώνη, άποφάσισε να τα θυγάτηρ Πέρα μόνος του.

Η δειλία των Ντερβενάγδων είχαν εξαγριώσει τον Άλφους Μπεράτη. Ήταν τρομερό για τους Τουρκαλβανούς και για όλους γενικώς τους καπετανούς, να μη τόλμιζε να πολεμήσουν μ' έναν κλέφτη, που δεν είχε στο άσκέρι του παραπάνω από ογδόντα παλληκάρια.

Έφρόνισε λοιπόν ο Όθωμανός αυτός Ντερβέναγας να μάθει από λημέριαζε ο Κατσαντώνης, κι άφοδ το πληροφορήθηκε αυτό, τράβηξε να τον συναντήσει και να πολεμήσει μαζί του.

Ήταν Αύγουστος του 1806. Με τετρακόσιους έμπεροπόλεμους Άρβανίτες ο Άλφους Μπεράτης, μπήκε στα μέρη του Βάλτου και τράβηξε για τη θέσι Μαλατέικο λημέρι, όπου, κατά τις πληροφορίες του, έρισκόταν ο Κατσαντώνης.

Η πληροφορία του Τούρκου Ντερβέναγα δεν ήταν άνακριβής.

Ο Κατσαντώνης θρικόταν πραγματικώς λημεριασμένος με τα παλληκάρια του, στη θέσι που αναφέραμε. Είχε μάθει όμως ο γενναίος κλέφτης, ότι ολόκληρο στράτευμα Άλβανών έβόδιζε έναντιόν του κι είχε λάβει τα μέτρα του.

Έτσι, όταν πλησίασε ο Άλφους Μπεράτης στο Μαλατέικο λημέρι, τα παλληκάρια του Κατσαντώνη τον ύποδεχτήκανε με σφοδρό τουφεκοβολισμό.

Η μάχη έγενικεύθηκε άμέσως και ύπηρξε μανιώδης κι από τα δυο μέρη.

Έλληνες κι Άρβανίτες πολεμούσαν με λύσσα... Τό τουφέκι στο χέρι, τό γιαταγάνι στα δόντια, κι όποιον πάρι ο Χάρος!...

Δύο ώρες κράτησε η μάχη αυτή. Τετρακόσιοι Άρβανίτες, ψημμένοι στη φωτιά του πολέμου, έμάχοντο έναντιόν ογδόντα Έλλήνων. Κι όμως στο τέλος οι Έλληνες έπικράτησαν.

Οι Άρβανίτες έλύγισαν. Άρχισαν να φεύγουν, πετάγοντας τα όπλα τους, για να σώσουν τη ζωή τους.

Ο Άλφους Μπεράτης, ποχε πολεμήσει σαν λιοντάρι στην πρώτη γραμμή, κατάλαβε πως δεν μπορούσε να συνεχίσει το σφερί. Αναγκάστηκε λοιπόν να ύποχωρήσει.

Σαράντα Άρβανίτες σκοτώθηκαν στη μάχη αυτή, μεταξύ των οποίων και ο Πάνος Τζουκαλής, διαδόχτος πολεμιστής της εποχής αυτής.

Ο Τζουκαλής παρακολουθούσε τον Άλφους Μπεράτη στη μάχη αυτή δια της βίας. Πολέμησε ωστόσο γενναία και σκοτώθηκε μεταξύ των πρώτων.

Από τα παλληκάρια του Κατσαντώνη, σκοτώθηκαν μόνον δύο.

Στη μάχη αυτή οι Κατσαντωνίνοι πιάσανε αιχμάλωτο κι έναν Μπουλούμπαση, όνομαζόμενο Ντούμικα.

Ο Ντούμικας, άν και άτρόμητος πολεμιστής, είχε λαβωθεί στο μηρό κι έτσι δεν μπόρεσε να φύγει.

Τα παλληκάρια του Κατσαντώνη τον σύρανε υπέρσ τον καπετανίο τους. Ήταν έτοιμοι, με τα σπαθιά στο χέρι, να τον κόψουν.

Ο Ντούμικας, βλέποντας το σύγυρο χαμό του, γονάτισε μπρο-

στά στον Κατσαντώνη και φώναξε, με βουρκωμένα μάτια: —Άμάν, καπετάνιε! Μη με χαλάσεις. Έχω δυο αδερφές που τάρφανε στην πλάτη μου. Άν με σκοτώσεις, θα μένουν σ'αυτές πέντε δρόμους. Χάρισέ μου τη ζωή, Κατσαντώνη!...

Ο Κατσαντώνης συγκινήθηκε. —Σήκω άπάνω, όρε Μπουλούμπαση! του είπε. Σήκω στα πόδια σου, όρε, κι άντε στο καλό! Κανένας δεν θα σε πειράξει. Συγκινημένος θαθεία ο Ντούμικας, στήριχτηκε στα πόδια του, άν και λαβωμένος, κι έκανε να φύγει.

—Στάσου, όρε Ντούμικα! του φώναζε άξαφνα ο μεγάλος χος Κατσαντώνης.

Και θυάζοντας άπ' το σελάχι του ένα χρυσό νόμισμα του τό χάρισε.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

Τό νέο κατόρθωμα του Κατσαντώνη τρώαζε, αλλά κι εξαγριάζε τους Τουρκαλβανούς. Ο Άλη Παρσάς τραβούσε τα γένεια του άπ' τη λύσσα του. Έτσι λοιπόν: Θα τρομοκρατούσε και θ' άφάνιζε την Τουρκία ένας «παλιοκλέφτης»;

Οι Τουρκαλβανοί καπετανοί άρχισαν πεινά να σκέπτανται σσβαρά, ότι τό κακό αυτό, που τόσο τους ντροπίαζε, έπρεπε να πάρη τέλος.

Άποφασίστηκε λοιπόν να κυνηγήσει και να έξοντήσει τον Κατσαντώνη, με κάθε μέσον και κάθε θυσία, ένας άπ' τους καλύτερους πολεμάρχους της έπσχης, ο Μπεκίρ Τζουαδούρς.

Ο Τζουαδούρς ήταν: φημισμένος στους Τουρκαλβανούς για τα στρατιωτικά προτερήματα και την άνδρεία του.

Κατά τη γνώμη όλων, μόνον αυτός θα μπορούσε να καθάρσει τον τόπο άπ' τους Κατσαντωνίους.

Ο Μπεκίρ Τζουαδούρς λοιπόν δεν έχασε καθόλου καλό διάλεξε πετακόσιους Άρβανίτες λογάδες, τρομερούς και όθερούς στον πόλεμο και ξεκίνησε για τό Βάλτο.

Κατάσκοποι στάλθηκαν άμέσως παντού, να μάθουν πού λημέριαζε ο Κατσαντώνης. Και τέλος πληροφορήθηκαν ότι ο γενναίος κλέφτης θρικόταν με τα παλληκάρια του στη θέσι «Ληστής».

Ήταν Οκτώβριος του ΄βιου έτους 1806. Ο Μπεκίρ Τζουαδούρς πήρε τό σάμα του και τράβηξε άμέσως για να χτυπήσει τους Κατσαντωνίους.

Πραγματικά οι δυο άντίπαλοι—πετακόσιοι άπ' το ένα μέρος, ογδόντα άπ' το άλλο—συναντήθηκαν στη θέσι που αναφέραμε.

Πεισματώδης και λυσσαλέα μάχη άρχισε τότε. Ταμπουρανοί καλώς οι Κατσαντωνίνοι άπέκρουαν τις μανιώδεις έπιδόσεις των Άρβανιτάδων.

Μιά ώρα κρατούσε η μάχη... Κι άξαφνα, ο Κατσαντώνης που ήταν πανταχού παρών, βροντας θάρος στα παλληκάρια του, χτυπήθηκε σσβαρά στο μιά σφαίρα στον μηρό.

Τό τραύμα ήταν θορό. Η σφαίρα είχε χτυπήσει τό κόκκαλο του μηρού του Έλληνα κλέφτη.

Ο Κατσαντώνης, μη μπορώντας να σταθεί όρθός, σαράντα κε κάτω.

Η στιγμή ήταν κρίσιμη. —Τί θα κάνουμε, καπετάνιε; ρώτησαν τα παλληκάρια του.

—Νά ύποχωρήσουμε, πρώτος ο Κατσαντώνης.

Νά ύποχωρήσουν; Πρώτη φορά άκούγαν τέτοια διαταγή άπ' τα χείλη του ναυαίου άρχηγού τους. Αυτόι δεν ήνε — ύπως πάντα — να πολεμούν και να νικήσουν.

Μά ο Κατσαντώνης δεν ήτο μόνον γενναίος. Ήταν και νίμιος. Κατάλαβε άμέσως πού τον χτυπήμένος θαρεία δεν μπορούσε να συντήρησει τους άνιτες. Διάταξε λοιπόν να τον κόψουν στα χέρια τους και ύποχωρήσουν πολεμώντας τα.

Έτσι κι έγινε.

Τα παλληκάρια σήκωσαν τον Κατσαντώνη και τρεις λαβωμένους συντρόφους του άρχισαν να ύποχωρούν, χαμπαίνουν και να πολεμούν.

(Άκούατε)

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εύχαριστήσουν τους πολυπληθείς αναγνώστες των, άπεφάσισαν, έκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τα άλλα βιβλία της Βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τους αναγνώστες μας παρουσιάζουν τα τέσσερα δελτία, τα όποια χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ, ή την «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ», του Ίουλιού Βέρν, πληρώνοντας ό κτ'ω δρασμάς για τό καθένα άπ' αυτά, αντί των 20 που τιμωνάι έκαστον. Με άλλους λόγους, σάς παρουσιάζει μια μοναδική εύκαιρία, για ν' άποκτήσετε δυο άριστουργήματα.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΗ...

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

Ε ήλίκια έξήντα πέντε χρόνων, ο ζωγράφος Παλνν Βαρντιό ήταν πεινά διάσημος. Τα γαμπλά του ήσαν περιζήτητα από τους φιλέτχνους όλου του κόσμου. Όστόσο, ο Βαρντιό εξακολουθούσε να περνάει ζωή φτωχική σχεδόν. Είχε θέβαια τα μέσα ν' αγοράσει μια θύλλα και νά ζήσει μ' όλες τις άνέσεις. Άπ' όλα τα παλάτια, προτιμούσε την ταπεινή σοφίτα του, σέ μια έργατική πολυκατοικία της Μονμάρτρης, —τη σοφίτα αυτή, στην όποια έμενε έδώ και σαράντα χρόνια—στην όποια είχε πεινάσει όταν ήταν νέος...

Έκείνο τό πρωί, ο καλλιτέχνης περίμενε ένα καινούργιο μοντέλλο, που του είχε συστήσει ή θυραώρος του. Έτοιμάσε τα χρώματα στην παλέττα του κι έπειδή ή ώρα περνούσε χωρίς να φαίνεται τό μοντέλλο, άρχισε να συμπληρώνει ένα άλλο πίνακα, που τον είχε άφήσει μισοτελειωμένο. Ξαφνικά, χτύπησε ή πόρτα. Και μπήκε μέσα μια κοπέλλα. Ήταν σεμνή, δειλή και φοβισμένη.

—Είμαι τό μοντέλλο που ζέρετε... ψιθύρισε χαμηλώνοντας τα μάτια της.

—Τέτοια ώρα μου έρχεσαι, πριγκιπέσσα μου; θυρυήθηκε ο ζωγράφος.

—Με συγχωρείτε που άργησα, άποκρίθηκε κοκκινίζοντας ή κοπέλλα. Μά δεν τ' άποφάσισα νάρθω... Είνε ή πρώτη φορά που θα ποζάρω και καταλαβαίνετε θέβαια ότι...

—Καλά, καλά! την διέκοψε ο Βαρντιό, ό όποιος είχε θαρεθθί πεινά ν' άκούη αυτές τις ιστορίες. Πώς σε λένε;

—Μαρινέττα!

—Ωραίο όνομα... Πήγαινε πίσω από κείνο τό παραθάν και γύδσου.

Η Μαρινέττα ύπάκουσε. Πέρασαν πέντε, δέκα λεπτά της ώρας. Ο Βαρντιό άρχισε ν' άνυπομονή.

—Μά τί φοράς, επιτέλους, φώναζε, και θέλεις τόσην ώρα να γυδθής;...

—Γυδθηκα, κύριε! του άποκρίθηκε, πίσω από τό παραθάν, μιά φωνή που έτρεμε. Φοβάμαι όμως, να παρουσιαστώ γυμνή!

Ο ζωγράφος έκανε μιά χειρνομία άνυπομονησίας. Πλησίασε στο παραθάν, τό παραμέρισε και έλπε στη Μαρινέττα:

—Έλα, έσε τ' άστεια τώρα! Έφαγα όλο τό πρωί μου με σένα!...

Και τράβηξε μαζί του τη μικρούλα κοντά στο ντιάνι. Έκείνη έγκλινα, με τό πρόσωπο κρυμμένο πίσω—άπό τό άπλωμένο μπράτσο της.

—Γιατί φοβάσαι; την ρώτησε τότε ο καλλιτέχνης.

—Δεν φοβάμαι... μά ή ιστορία αυτή με κάνει να ντρέπωμαι... Δεν πειράζει, θα συνηθίσω...

—Μαζύ μου δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα!

—Αυτό τό ξέρω...

—Μπάρ! Και ποιάς σου τό έλπε;

—Η Σοφία.

—Δεν ξέρω ποιά είναι αυτή ή Σοφία—έλπε θυμωμένος ο Βαρντιό—πού φαίνεται όμως ότι καλώς θα κάνει να μη διαβίδη δεξιά και άριστερά ότι είμαι πεινά ακίνητος για τις γυναίκες...

—Άς είνε... Άς κυτάξουμε τώρα τη δουλειά μας. Βγάλε, επιτέλους, τό μπράτσο σου από τό πρόσωπό σου, άγριοκάτσικο... Τί άσποη έπιδερμίδα που έχεις! Έτσι μου έρχεται να σε τοποθετήσω σ' ένα γαλάζιο φόντο... Τί λές κ' έσύ;

—Εγώ δεν έχω ιδέα από αυτά τα πράγματα!

Ο Βαρντιό άνασήκωσε με άδιαφορία τους δώμους. Και ύστερα, άρχισε να ρίχνει στο τέλει τις πρώτες πινελιές. Στη μεσαία, ή μικρούλα συνήθισε σιγά-σιγά στη γύμνια της. Δεν ντρέπαται πεινά να κυτάξει κάθε τόσο τον ζωγράφο στο πρόσωπο. Ένωιθε μόνονα κατάπληξη έπειδή μπόρεσε να θυσιάσει τόσο γρήγορα τη σεμνοφιλία της. Η αλήθεια είναι ότι σέ ήλίκια είκοσι έτών ή Μαρινέττα ήταν ακόμα άγνη. Αυτό θα φανή, θέβαια, σέ πολλούς παράξενους—πρό παντός άν λάθη κανείς ύπ' όψη του ότι ή κοπέλλα αυτή έμενε στη Μονμάρτη, σέ μια συνοικία δηλαδή που δεν σμίζεται για την άρετή της...

—Άλλ' άν ή Μαρινέττα ξανάβρισκε σιγά-σιγά την ψυχραιμία της, ο Βαρντιό ένωιθε έξ άντιθέτου να τον κυριεύη μιά ταραχή

που δεν μπορούσε να την εξηγήσει... Πρώτη φορά στη ζωή του το συνέβαινε να ντρέπεται να κυτάξει ένα γυμνό μοντέλλο! Και τό συναίσθημα αυτό ήταν τόσο άκατανόητο για τό ζωγράφο, ώστε ο Βαρντιό άρχισε να γελάει με τον έαυτό του... Μά ή συγκίνησι του ολόένα μεγάλωνε. Και ο καλλιτέχνης, καταλαβαίνοντας ότι δεν θα μπορούσε να συνεχίσει την εργασία του, έλπε στο μοντέλλο με άπότομο ύφος:

—Κουράστηκες μήπως; Δεν θέλεις να ντυθής λίγο, να ρίξης κάτι έπάνω σου;

—Όχι... γιατί ύστερα θα μου κάνει πάλι κόπο να ξαναγυδθώ...

—Όπως θέλεις...

Πέρασαν κάμποσες στιγμές σιωπής. Ο ζωγράφος δεν ήξερε πεινά τί να κάνει... Άπέφευγε τώρα να γυρίσει και τό κεφάλι του άκόμα προς τό μέρος της Μαρινέττας... Μά, τί είχε πάθει κείνη τη μέρα;

—Δεν μου λές, αλήθεια, ρώτησε ξαφνικά τη Μαρινέττα, για να δώσω μια διέξοδο στη συγκίνησι του με την άσκητη συζήτηση, γιατί δεν ποζάρεις άλλη φορά μέχρι σήμερα;...

—Ήθελα να γίνω δασκάλα... Δεν τα κατάφερα όμως... Και ή αμά μου έλπε τότε να κυτάξω να έρω καμιά άλλη δουλειά, για να κερδίζω κ' εγώ λίγα χρήματα...

—Τί δουλειά κάνει ή μητέρα σου;

—Πουλάει λουλούδια, σ' ένα μικρό κιόσκι... Στά νειάτα της, όμως, ήταν και κενη μοντέλλο...

—Μπα! έλπε ο ζωγράφος. Και ο πατέρας σου τί δουλειά κάνει;

—Δεν τον γνώρισα δυστυχώς τον πατέρα μου, άποκρίθηκε ή Μαρινέττα με μελαγχολικό χαμόγελο.

—Την μητέρα σου, πώς την λένε;

—Αιμιλιανή Νταγκού... Μά είναι πού γνωστή με τ' όνομα Λιλι... Ψ! δεν είναι και πολύ γρηά... Συχνά μου λέει ότι θα μπορούσε να έχη σήμερα καλύτερη κοινωνική θέσι, άν όλοι οι άνδρες δεν ήσαν παληάνθρωποι... Με συγχωρείτε, κύριε, πρόσθεσε κοκκινίζοντας...

—Τίποτα, παιδί μου, τίποτα! Μήπως κ' εγώ δεν είμαι άνδρας... Πού γεννήθηκες;

—Στην όδο Νορβέν...

—Α!...

Τί πάθατε, κύριε;.. φώναζε τρομαγμένη ή Μαρινέττα, θέλοντας ότι ο ζωγράφος είχε γινε κατάλασμος.

Μά ο Βαρντιό δεν της άποκρίθηκε.

Έκανε πίσω μερικά όήματα παραπατώντας, σαν μεθυσμένος κ' έπεσε βαρύν σ' ένα κάθισμα, σκεπάζοντας τό πρόσωπο με τα δυο του χέρια.

Η Μαρινέττα φοβήθηκε με τό σσώτα της. Σκεπάστηκε μ' ένα μακρύ σάλι που έρέθηκε

δίπλα της, στο ντιάνι, πλησίασε τό ζωγράφο και άκούνησε τό χέρι της στο κεφάλι του.

—Μά, δεν μπορείς, κύριε, τον ξαναρώτησε, να μου πητε τί έχετε...

Ο Βαρντιό της έρριξε τότε ένα βλέμμα που την έκανε ν' άνυπομονή. Τό ρίγος όμως, που δοκίμασε ή κοπέλλα, ήταν κάτι έντελές άνυπόθετο—και δεν έμοιαζε διάφορο με ό λές τις συγκινήσεις που είχε νιώσει ως τότε στη ζωή της. Η Μαρινέττα ήταν έτοιμη να κλάψει, χωρίς να ξέρη ούτε ή ίδια, τό γιατί...

—Πήγαινε, παιδί μου, πίσω από τό παραθάν και ντύσου... έλπε ο Βαρντιό με γλυκειά φωνή.

Η Μαρινέττα ύπάκουσε μηχανικά.

Και όταν ντύθηκε και ξανάπλησασε, τό ζωγράφο, έκείνος της έπιασε τό χέρι, την κυτάξε με στοργή στα μάτια και της έλπε:

—Έσαι πολύ καλό και όμορφο κορίτσι... Δεν λέω θέβαια, ότι τό επάγγελμα του μοντέλλου είναι χειρότερο από πολλά άλλα επαγγέλματα... μά θα προτιμούσα να σ' έβλεπα να κήνης καμιά άλλη δουλειά... Ένας παληάνθρωπος, ένας ζωγράφος, γέλασε τη μητέρα σου και όταν έκείνη σ' έφερε στον κόσμο, την έγκατέλειψε, χωρίς να βάλει πεινά τό παραμικρό ένδοιαρόν για την τύχη του παιδιού του. Πώς έρεει! Έίσως να έρεθ κανένας άλλος ζωγράφος που θα σου κάνει τό ίδια... Όχι, παιδί μου, όχι, να μη ξαναποζάρεις!...

(Η συνέχεια εις την σελίδα 908)

Έτοιμάσε τα χρώματα στην παλέττα του.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΕΣ

"Άλλοι την Πρωτομαγιά, που γιορτάζουν τα λουλούδια, πηγαίνουν στα βουνά να πιάσουν το Μάη, κι' εγώ πολλές φορές κινούσα κατά τα νησιά.

"Όταν γιορτάζουν τα λουλούδια...

Μιά φορά στη Σύρα, στην Πηγή, καθόμουν με άλλους, τρώγοντας σβκα μελιστάλαχτα και πίνοντας μαστίχα και νερό. Ήτανε Μάης; Ήπειρε; νά ή-τανε, γιατί τριγύρω άφείζαν τα άγριολούλουδα και έβραζε το αίμα μέσα στις φλέβες μικρών καθαροαίμων καλογήρων. "Αν δέν ήταν ή άρχή, ίσως νά ήταν το τέλος του Μαΐου. Πάντως θά ήταν Μάιος και μαγιάτικα τα σβκα.

"Ένα κορίτσι, φορτωμένο με μιά στάμνα, ήθελε νά γεμίσει. Είχε μιά νοστιμάδα, από εκείνες που μόνον ή Σύρα δίνει στις κατε-λαίες και στα λουκούμα της. Είχε μιά νο-στιμάδα, λέμε, και μιά όμορφη άπάνω, που φαινότανε σαν γυμνόμενο σβκα, έ-τοιμο νά πέσει...σε άγχαλές που το λαχτα-ρούσαν.

"Εσκόρπισε κάτι γλυκά μειδιάματα, κάτι παθητικά καβώματα, και τράβηξε, φορτω-μένη το σταμνί της, κατ' άπάνω. "Ένας κα-λόγηρος, σε μιά κουφάλα από πίσω καθι-σμένος, την πήρε γρήγορα από πίσω, τρέ-χοντας μέσα στα χαμόκλαδα, σωστός Κέν-ταυρος, χλιμντρώντας άγρια, σαν μαύρο, διμοιμένο σήννεφο, που έχα καταγίτες μέσα του... "Η μπόρα, βέβαια, θά έξέπασε σε καλένια ρέμμα, παρακάτω!..

Τώρα είν' ο Μάης κι' άνοιξι, τώρα είν' το καλοκαίρι!..

Στην Πάρο μιά φορά, που είχα πάει να ιδώ την Έκατοσταπυλιανή, είδα ένα ξενάγρι. Γέρος, κοντός, ο άνδρας, και κακομοίρης. Νέα ή γυναίκα του, και ψηλή κι' άφράτη, ρο-δοκόκκινη κι' όλο ζωή, σαν συντριβάνι υγείας, που έπέταζε τις δροσές και τα χαρίσματά του. Ένα πρόσωπο άνθισμένο, ένα δέγμα γα-λακτοζυμωμένο.

"Ανθή και γάλατα Πρωτομαγιάς!.. Κιτάζεα τριγύρω της, να ιδώ και κανέναν τριτο. Τίποτε!..

Είνα τόσο άφωτισμένες ή γυναίκες, στην Πάρο και στ' άλλα νησιά;

—Μή σκοτίζεσαι, μου λέει κάποιος. Αύτος έχει φάι άλλες δυό σαν κι' αυτή... Είνε ο τρί-τος του ο γάμος!..

—Ο τρίτος του ο γάμος!.. "Ε, τότε, δέν χωρεί... τρίτος!..

"Ο Μάης — βλέπετε — θάλλει και έπ' των γέροντων κορμιών!..

"Έραγα μαντολάτο, έγεύθηκα και Ζαχαρηινό φίλι, ζύγισα και τα δυό και βόηκα γλυκύτερο το δούτερο.

Τό πρωί, που ξύπνησα, ξύπνησα με μιά καν-τάδα, που περνούσε στο άρδιο!

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Της Κυριακής το ξύπνημα με λυώνει, με πεθαίνει, ν' ακούω «γιούλια δολομπάσα» κι' ο άγιος νά σημαίνει!

"Εγώ, ούτε αγούλια δολο-μπάσα είδα — ίσως γι-ατί δέν ήτανε και ή εποχή τους — ούτε τον άγιο ά-κουσα, γιατί ήταν μακριά. "Η γλύκα όμως του τρα-γουδιού μ' έλυωνε και μου λίγωνε όλη την ημέρα την ψυχή!..

Κι' έτσι, τη νύχτα, γύ-ρισα στο ξενοδοχείο.

"Εκεί ύπνοετούσε μιά Χρυσούλα, επιχοκόρη, κα-θώς ή ίδια έλεγε, ένα κον-τό και γυμνό από φωτιά κορίτσι, σαν συμπατωτήρ άνοϊξιών και σφρίγγους και δρογασίου νεανικού.

Τά μαύρα μάτια της πε-τούσαν φλόγες επιθυμίας και τα κερασένια χείλη της σαν κοκκινιστά, και γλυκά σαν μέλι, σθεσιό από φιλία. Παχούλη ζεννιτούσε, όποια ήρχετο και ο τελευταίος πελάτης. Τά μάτια της έγλάρωναν και το πρόσωπό της έγερνε άπάνω στο τρογγυλό στήθος.

"Ήμουν ο μόνος που άργούσα και λυπόμουν που την παιδεύα-τε. "Ο έπνος μ' έλλαψε, αφέντη, καθώς σε περιμένα, κι' εγώ του πε-ραδούχου!.. μου είπε μιά νύχτα.

—Τίνος; ρώτησα ξαφνιασμένος.

—Τού θνιου!..

—Και πούς μπορεί ν' άντισταθί και νι-μή σε κλέψη έσένα, άμα τού παραδοθής;

—Γιατί;

—Γιατί είσαι άμοιρη!..

—Άλήθεια, αφέντη, σου άρέσω; Είμαι άμοιρη;...

—Είσαι, Χρυσούλα μου, άναξι όλων-σμένη!..

Δέν μου άπάντησε. Πήρε το φως και πήγε να μου φέξη ν' άνεβώ. Νυσταγμένη, καθώς ήταν, παρατάθηκε κι' έκλονισθη.

Την άρταξα στην άγκαλιά μου, να μίνε πεί-ση, και την κράτησα σφιχτά.

"Βιαινε έτσι εκεί άνάτη!

—Μωρέ μη λιποθύμω; ρωτήθηκα.

Κι' έσκυψα να ιδώ το πρόσωπό της. Τα χείλη της άνάσαναν μιά άναστη έσπε-Ησαν κόκκινα σαν σκαμμένο λουλούδι ρο-διές. Δέν βάσταζε και την έβλεπα. Δέν έξω πόση ώρα βάσταζε εκείνο το πλά-σι...

Την άλλη μέρα ξύπνηα και δέν την ξαναείδα πλέον. "Αμα την πε-ραδούχου!.. μου είπε μιά νύχτα.

Καί τι να πρωτοθυμώ, από τα Έλληνικά νησιά; Τά χαριτωμένα, τα όμορφα Έλληνικά νησιά, τ' άρμυρισμένα, τα νοστιμισμένα άπ' τη θάλασσα, τα δολομπάσα του Αιγαίου μας νη-σιά, τα παθητικά, τα ευαίσθητα και ευγενή νησιά του 'Ιονίου;

Νά σάς διηγηθώ για την Τσελεστινά Μπερ-λαγγόζο Νταφομιτάμπιλε (τί όνομα, Θέ μου!); μιά καθολική στην Κέρκυρα, που μιά Πρωτομαγιά, εκλότισσε σαν φορβάς το σύ-ζυγό της και εκάλπασε στρογγυλοκάστανη, καθώς ήταν, προς άγνωστον διευθυνσι, προς μεγάλην έκκλησιν γειτόνων και γνωστών και σκάνδαλον ενός ένομοτάχου, που είνε σή-μερα Διοικητής της Χωροφυλακής σε κάποια περιφέρεια, στη Βορείο Έλλάδα; Τόσο μά-λιστα εξηγέρθη γι' αυτό ο κ. ένομοτάχης, ώστε έγραψε στην άναφορά, κακίζοντας και ζητώντας την κεφαλήν της Τσελεστινάς επί πίνου!

«...Με το παράδειγμά της κινδυνεύ-ουν τα δημόσια είδη και ή γυναι-κεία όδός!...».

"Ηθ'λε να πη για τα δημόσια ήθ'η και την κοινωνική αιδώ!..

"Αλλά αυτά δέν τελειώνουνε ποτέ. Κι' άς άφήσουμε καλύτερα τ' άλλα για το χρόνου!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Επήρε το φανάρι της και τράβηξε κατά τη σκάλα...

έφ'έλεγνο, φαρφί, και ξητούσαν καπ-νός σαν κοκκινιστά, και γλυκά σαν μέλι, σθεσιό από φιλία. Παχούλη ζεννιτούσε, όποια ήρχετο και ο τελευταίος πελάτης. Τά μάτια της έγλάρωναν και το πρόσωπό της έγερνε άπάνω στο τρογγυλό στήθος.

"Ήμουν ο μόνος που άργούσα και λυπόμουν που την παιδεύα-τε. "Ο έπνος μ' έλλαψε, αφέντη, καθώς σε περιμένα, κι' εγώ του πε-ραδούχου!.. μου είπε μιά νύχτα.

—Τίνος; ρώτησα ξαφνιασμένος.

—Τού θνιου!..

—Και πούς μπορεί ν' άντισταθί και νι-μή σε κλέψη έσένα, άμα τού παραδοθής;

—Γιατί;

—Γιατί είσαι άμοιρη!..

—Άλήθεια, αφέντη, σου άρέσω; Είμαι άμοιρη;...

—Είσαι, Χρυσούλα μου, άναξι όλων-σμένη!..

Δέν μου άπάντησε. Πήρε το φως και πήγε να μου φέξη ν' άνεβώ. Νυσταγμένη, καθώς ήταν, παρατάθηκε κι' έκλονισθη.

Την άρταξα στην άγκαλιά μου, να μίνε πεί-ση, και την κράτησα σφιχτά.

"Βιαινε έτσι εκεί άνάτη!

—Μωρέ μη λιποθύμω; ρωτήθηκα.

Κι' έσκυψα να ιδώ το πρόσωπό της. Τα χείλη της άνάσαναν μιά άναστη έσπε-Ησαν κόκκινα σαν σκαμμένο λουλούδι ρο-διές. Δέν βάσταζε και την έβλεπα. Δέν έξω πόση ώρα βάσταζε εκείνο το πλά-σι...

Την άλλη μέρα ξύπνηα και δέν την ξαναείδα πλέον. "Αμα την πε-ραδούχου!.. μου είπε μιά νύχτα.

Καί τι να πρωτοθυμώ, από τα Έλληνικά νησιά; Τά χαριτωμένα, τα όμορφα Έλληνικά νησιά, τ' άρμυρισμένα, τα νοστιμισμένα άπ' τη θάλασσα, τα δολομπάσα του Αιγαίου μας νη-σιά, τα παθητικά, τα ευαίσθητα και ευγενή νησιά του 'Ιονίου;

Νά σάς διηγηθώ για την Τσελεστινά Μπερ-λαγγόζο Νταφομιτάμπιλε (τί όνομα, Θέ μου!); μιά καθολική στην Κέρκυρα, που μιά Πρωτομαγιά, εκλότισσε σαν φορβάς το σύ-ζυγό της και εκάλπασε στρογγυλοκάστανη, καθώς ήταν, προς άγνωστον διευθυνσι, προς μεγάλην έκκλησιν γειτόνων και γνωστών και σκάνδαλον ενός ένομοτάχου, που είνε σή-μερα Διοικητής της Χωροφυλακής σε κάποια περιφέρεια, στη Βορείο Έλλάδα; Τόσο μά-λιστα εξηγέρθη γι' αυτό ο κ. ένομοτάχης, ώστε έγραψε στην άναφορά, κακίζοντας και ζητώντας την κεφαλήν της Τσελεστινάς επί πίνου!

«...Με το παράδειγμά της κινδυνεύ-ουν τα δημόσια είδη και ή γυναι-κεία όδός!...».

"Ηθ'λε να πη για τα δημόσια ήθ'η και την κοινωνική αιδώ!..

"Αλλά αυτά δέν τελειώνουνε ποτέ. Κι' άς άφήσουμε καλύτερα τ' άλλα για το χρόνου!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Επήρε το φανάρι της και τράβηξε κατά τη σκάλα...

έφ'έλεγνο, φαρφί, και ξητούσαν καπ-νός σαν κοκκινιστά, και γλυκά σαν μέλι, σθεσιό από φιλία. Παχούλη ζεννιτούσε, όποια ήρχετο και ο τελευταίος πελάτης. Τά μάτια της έγλάρωναν και το πρόσωπό της έγερνε άπάνω στο τρογγυλό στήθος.

"Ήμουν ο μόνος που άργούσα και λυπόμουν που την παιδεύα-τε. "Ο έπνος μ' έλλαψε, αφέντη, καθώς σε περιμένα, κι' εγώ του πε-ραδούχου!.. μου είπε μιά νύχτα.

—Τίνος; ρώτησα ξαφνιασμένος.

—Τού θνιου!..

—Και πούς μπορεί ν' άντισταθί και νι-μή σε κλέψη έσένα, άμα τού παραδοθής;

—Γιατί;

—Γιατί είσαι άμοιρη!..

—Άλήθεια, αφέντη, σου άρέσω; Είμαι άμοιρη;...

—Είσαι, Χρυσούλα μου, άναξι όλων-σμένη!..

Δέν μου άπάντησε. Πήρε το φως και πήγε να μου φέξη ν' άνεβώ. Νυσταγμένη, καθώς ήταν, παρατάθηκε κι' έκλονισθη.

Την άρταξα στην άγκαλιά μου, να μίνε πεί-ση, και την κράτησα σφιχτά.

"Βιαινε έτσι εκεί άνάτη!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΙΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΛΗ

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Νόμισα, ότι θά τρελλάθηκε ίσως, ο παλιός αυτός θαυμαστής μου. Άλλά συγχρόνως, είδα στο πρόσωπο του Λεώνη μιά και-νούργια και τόση έντονη έκφρασι τρόμου, ώστε τάχασα κυριο-λεκτικώς πεία, και δέν ήξερα τί να υποθέσω...

"Άρχισα να βλέπω σαν βρυκόλακα μυστηριώδη τώρα, αυτόν τον άνεξηγήτο "Ερρίετι. Τό αίμα μου πάγωσε, και τα γόνατά μου λύγισαν. "Ο Λεώνης πάλι, προσπαθώντας να με τραβήξη μαζί του, άναγκάστηκε να βροδύνει το βήμα του...

Και τότε...

Τότε ο "Ερρίετι μ' ένα-δυό πηδήματα τόν έφτασε, σήκωσε το χέρι του, και το άφησε να πέση—βαρύ, άμείλιχτο σαν το χέρι του Νόμου—άπάνω στον τραχύλο του Λεώνη!

"Ο Λεώνης έγινε κυριολεκτικώς σαν πτώμα, πεία. Τά μέλη του κορμιού του παράλυσαν. Και με το κεφάλι του, περιωρί-στηκε να γιέψη ένα βουβό, φριχτό, άνεξηγήτο για μένα «ΝΑΙ», σαν ν' άπαντούσε σε μιά μυστηριώδη, σιωπηλή διατά-γη του "Ερρίετι, την όποια όμως βροντοφώναζαν τά άστροστε-ρά του μύτια, τά καρφωμένα άπειλητικά άπάνω στον Λεώνη!

"Ο "Ερρίετι έπειτα άποκαμύθηκε, μ' ένα περιφρονητικό ά-νασηκωμα των άμνων του. "Ενωίσα τότε τά πόδια μου, να καρ-φώνονται στο πάτωμα. Δέν μπορούσα να κινηθώ καθόλου, άπ' το φρικιαστικό μούδιασμα που μ' είχε πιάσει. "Ωστόσο ο Λεώ-νης, ένασθρόσκοντας την ένεργητικότητά του, μ' έπιασε πάλι άπ' το χέρι, και με τράβηξε μαζί του.

Θάσασαε στο άπόμερο σολόν. "Εκεί, άγρη κι' εγώ έπιασε κι' ο Λεώνης, καθήσαμε, ή μάλλον σωριαστήκαμε άποκαμωμένοι, άπάνω σ' ένα ντιβάνι.

Ζ.

Μείναμε έτσι, βουβοί και ταραγμένοι, επί άρκετά λεπτά της ώρας.

Ξαφνικά, σαν να ξεσπούσε βίαια ή συγκρατημένη άπόγνωσι του, είδα τον Λεώνη να πέφτη στα πόδια μου, και να μου λείη με φωνή άγωνιώδη:

—"Ιουλίττα μου, είμαι ένας άνθρωπος κατεστραμμένος... Μο-νάχα εσύ μπορείς να με σώσεις... "Αλλά για να κάνης τη θυσία που θά σου ζητήσω, πρέπει να μ' αγαπάς παράφορα, όσο πα-ράφορα σ' αγαπώ κι' εγώ!

—Θέε μου! ψιθύρισα, τρομαγμένη. Τί λόγια είν' αυτά που μου λές;... Τί σου συμβαίνει, αγαπημένε μου;... Τί μάς συμ-βαίνει;

Και συγχρόνως τύλιξα τά μπράτσα μου με λαχτάρα και τρυ-φερότητα γύρω στο λαιμό του.

—"Όχι! έσάπνε με σπαραγμό, έκε'νος. Δέν είνε δυνατόν να μ' αγαπάς τόσο πολύ!.. Και γι' αυτό είμαι χαμένος πεία, κα-τεστραμμένος!

—Μά μίλησε λοιπόν, αγαπημένε μου! βόγγησα, κλαίγοντας σπαρακτικά. Τί σου συμβαίνει;... Γιατί με άδικείς προκαταβο-λικά;... Πές μου, τί πρέπει να κάνω, για να σε σώσω;

Και κυττάζοντάς τον με άληθινή λατρεία, πρόσθεσα:

—Ξέρεις, ότι σ' αγαπώ δολοψυχή!.. Τί ζητάς λοιπόν από μένα;

Μου φίλησε τά χέρια με άνέκφραστη τρυφερότητα, με τρυφε-ρότητα την όποια μονάχα αυτός ήταν ικανός να δείξη. "Επει-τα μου είπε:

—Θά σου εξομολογηθώ κάτι, αγαπημένε μου.. Περίμενέ με όμως έδω, μιά στιγμή... "Ας ρίξω μιά ματιά στην αίθουσα του χορού.. Λέιπομε άρκετη ώρα, από εκεί.. Φοβούμαι μήπως μάς άναζητούν, ή μητέρα σου, ή θεία σου, οι γνωστοί μας... "Η πρω-τότυπη και πολυτελεστάτη "Οθωμανική μεταμφιεσί μας, άσφα-λώς έγινε άφορμή να μάς προσέξουν πολύ άπόψε.. "Ας δώ λοι-πόν μιά στιγμή, τί γίνεται στην αίθουσα!

"Υπάκουη, τρυφερή, δέχτηκα την παράκλησί του. "Ανακουφι-

σμένος ο Λεώνης μου, σηκώθηκε τότε, μ' άφησε μόνη για πέν-τε λεπτά της ώρας, κι' ύστερα ξαναγύρισε.

—"Η τύχη μάς εύνει, αγαπημένε μου! ψιθύρισε, φιλώντας το μέτωπό μου. Είθε να μάς εύνοησει έτσι ως το τέλος!

—Τί συμβαίνει; ρώτησα. "Η μαμά!..

—Μην άνησυχείς! διέκοψε. Δέν πρόσεξαν την άπουσία μας... Γίνεται πανζουρλισμός στην αίθουσα... Την έχουν διασκευάσει πρόχειρα σε αίθουσα θεάτρου, και μερικοί έρασιτέχνηα παρι-στάουν διάφορες πλαστικές εικόνες... "Όλος ο άλλος κόσμος, έχει άποτραβήχτη στα θεωρεία, και παρακολουθεί μ' ένδιαφέ-ραν την παράστασι!..

—Κι' ή μαμά; ξαναρώτησα.

—"Ηούχασι!.. Την είδα στο θεωρείο του οικόδεσπότη κυρί-ου Δελπέκ. "Εθγαλε τά ρούχα της μεταμφιεσέως και παρακο-λουθεί σκυμμένη το θέαμα με ζωηρότατο ένδιαφέρον!

"Εθγαλα ένα στεναγμό άνακουφίσεως. Και κύτταξα πάλι τον Λεώνη κατάμματα, με ύφος έρωτηματικό. Κατάλαβε τη σημασία του βλέμματός μου. "Επρεπε να μου έκμυστρευτή το μυστικό του. Κι' ή στιγμή αυτής της εξομολογήσεώς του, που πλησία-ζε, τον έφριξε πάλι σε βουβή άγωνία.

—Θέε μου, γιατί δέν μου μιλάς λοιπόν; φώναξα πνιχτά. Πό-σο τρομερό είνε αυτό που θά μου πής, για να διατάξης έτσι!..

—"Αχ, δέν θά το αποφασίσης ποτέ αυτό, "Ιουλίττα μου! άπο-κρίθηκε στεναχίζοντας, ο Λεώνης. Είσαι ή μόνη γυναίκα, που λάτρευα σ' αυτόν τον κόσμο. Κι' όμως σε χάνω... Σε χάνω για πάντα, κι' άκριβώς τη στιγμή που ήμουν βέβαιος για την όριστική εύτυχία της ζωής μου!

"Εκλαίει, δάκρυα φλογερά κι' άφθονα, κυλοῦ-σαν στο χλωμό του πρόσωπο. "Ήταν τόσο γοη-τευτικός, τόσο θελκτικός και στην άπελπισία του άκόμη, ώστε πρόθυμα θέδινα το αίμα μου, τη ζωή μου, για να τον βγάλω άπ' τη δύσκολη—άλ-λά και μυστηριώδη—θέσι του...

Δέν άνθεξα περισσότερο. "Εγώ ήμουν, δόν "Α-λέο, που γονάτισα τότε μπρος στα πόδια του "Α-γκάλιασα τά γόνατά του με παραφορά, και το ψιθύρι-σα δακρύζοντας:

—Μίλησέ μου ελεύθερα, αγαπημένε μου... Πές μου τί έχεις να μου πής!.. Δέν διαβάξεις λοιπόν στα μάτια μου, τη λατρεία μου και την άφοσίωσί μου σε σένα;

Τά χαρακτηριστικά του άγγελικού προσώπου του, παραμορφώθηκαν τότε από υπερτάτη ψυχική άγωνία. Μιά λυσ-σασμένη πάλι ή-ταν φανερό ότι έε-σπαζε στα στήθη του. Και τέλος, έ-δραμένος άπ' τον κρυφό άνδρα, φι-χρός σαν νεκρός, μουρμούρισε μ' έ-γκυτάλειμ, μ' ένα στεναγμό ύπόκα-φο:

—"Αδύνατον μη κρούα!..

Δέν μπορώ, μου είνε αδύνα-τον να σου φανερώσω τό-σο φριχτό ο-μυστικό της ζωής μου...

Θά μ' έξου-σιάζει για

Γόριας τότε το κεφάλι μου κι' είδα νάρχητα ο "Ερρίετι...

Επήρε το φανάρι της και τράβηξε κατά τη σκάλα...

έφ'έλεγνο, φαρφί, και ξητούσαν καπ-νός σαν κοκκινιστά, και γλυκά σαν μέλι, σθεσιό από φιλία. Παχούλη ζεννιτούσε, όποια ήρχετο και ο τελευταίος πελάτης. Τά μάτια της έγλάρωναν και το πρόσωπό της έγερνε άπάνω στο τρογγυλό στήθος.

"Ήμουν ο μόνος που άργούσα και λυπόμουν που την παιδεύα-τε. "Ο έπνος μ' έλλαψε, αφέντη, καθώς σε περιμένα, κι' εγώ του πε-ραδούχου!.. μου είπε μιά νύχτα.

—Τίνος; ρώτησα ξαφνιασμένος.

—Τού θνιου!..

—Και πούς μπορεί ν' άντισταθί και νι-μή σε κλέψη έσένα, άμα τού παραδοθής;

—Γιατί;

—Γιατί είσαι άμοιρη!..

—Άλήθεια, αφέντη, σου άρέσω; Είμαι άμοιρη;...

—Είσαι, Χρυσούλα μου, άναξι όλων-σμένη!..

Δέν μου άπάντησε. Πήρε το φως και πήγε να μου φέξη ν' άνεβώ. Νυσταγμένη, καθώς ήταν, παρατάθηκε κι' έκλονισθη.

Την άρταξα στην άγκαλιά μου, να μίνε πεί-ση, και την κράτησα σφιχτά.

"Βιαινε έτσι εκεί άνάτη!

—Μωρέ μη λιποθύμω; ρωτήθηκα.

Κι' έσκυψα να ιδώ το πρόσωπό της. Τα χείλη της άνάσαναν μιά άναστη έσπε-Ησαν κόκκινα σαν σκαμμένο λουλούδι ρο-διές. Δέν βάσταζε και την έβλεπα. Δέν έξω πόση ώρα βάσταζε εκείνο το πλά-σι...

Την άλλη μέρα ξύπνηα και δέν την ξαναείδα πλέον. "Αμα την πε-ραδούχου!.. μου είπε μιά νύχτα.

Καί τι να πρωτοθυμώ, από τα Έλληνικά νησιά; Τά χαριτωμένα, τα όμορφα Έλληνικά νησιά, τ' άρμυρισμένα, τα νοστιμισμένα άπ' τη θάλασσα, τα δολομπάσα του Αιγαίου μας νη-σιά, τα παθητικά, τα ευαίσθητα και ευγενή νησιά του 'Ιονίου;

Νά σάς διηγηθώ για την Τσελεστινά Μπερ-λαγγόζο Νταφομιτάμπιλε (τί όνομα, Θέ μου!); μιά καθολική στην Κέρκυρα, που μιά Πρωτομαγιά, εκλότισσε σαν φορβάς το σύ-ζυγό της και εκάλπασε στρογγυλοκάστανη, καθώς ήταν, προς άγνωστον διευθυνσι, προς μεγάλην έκκλησιν γειτόνων και γνωστών και σκάνδαλον ενός ένομοτάχου, που είνε σή-μερα Διοικητής της Χωροφυλακής σε κάποια περιφέρεια, στη Βορείο Έλλάδα; Τόσο μά-λιστα εξηγέρθη γι' αυτό ο κ. ένομοτάχης, ώστε έγραψε στην άναφορά, κακίζοντας και ζητώντας την κεφαλήν της Τσελεστινάς επί πίνου!

«...Με το παράδειγμά της κινδυνεύ-ουν τα δημόσια είδη και ή γυναι-κεία όδός!...».

"Ηθ'λε να πη για τα

πάντα αυτό, και θα με βασανίζει άπαισία για πάντα... Ναι, δεν μπορώ να σου το πω!... Θέλεις να με παρηγορήσεις, όμως;... Θέλεις να με κάνεις ευτυχισμένο;... Έλα μαζί μου, ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ ΑΜΕΣΩΣ!

Έμειναν σάν απολιθωμένη. "Αρχισα να τρέμω... Ήταν τόσο φοβερή, τόσο απροσδόκητη και τερατώδης, η πρότασή του αυτή!

—Αμέσως;... Μά πώς πέρασε απ' το μυαλό σου, μιά τέτοια ιδέα;... Ός σύζυγός σου, ευχαρίστως θα σ' ακολουθούσα και στα πέρατα του κόσμου ακόμη!... Άλλά τώρα;... Τώρα που δεν παντρευτήκαμε ακόμη;...

—ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΜΕ! Διέκοψε ξερά και σύντομα ο Λεώνης.

Τόν κύτταε κυριολεκτικώς κατάπληκτη... —Κι' αφού δεν θέλεις να μ' ακολουθήσεις, πρόσθεσε κατάχλωμος, αφού δεν μ' αγαπάς τόσο πολύ, ώστε να κάνης αυτή τη θυσία, ξέρω πια τι μου μένει: Μου μένει να κόψω τη ζωή μου βία!... Μου μένει ν' αυτοκτονήσω!

Απόγινωσι δαλθινή, και πένιμη αποφασιστικότης, χαρακτήριζαν τὸ ὄψος του. "Ανατριχίλα σύγκοιμη. Και πὸ κίτρινη ἀπὸ λευκὸν, μουρμούρισα:

—Μά τί μ' συμβαίνει, λοιπόν;... Μήπως βλέπω ὄνειρο κακό;... Πούθι μπορεί να ἐμπόδισι τὸν γάμο μας;... Δεν ἔχομε τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα μου;... "Όλα δὲν εἴνε ἑτοιμὰ, πιά;

Μου ἀποκρίθηκε στιγμὰ:

—Τὸ ἐμπόδιο στὸ γάμο μας εἴνε ὁ "Ερριέτι!... Μιά μονάχη λέξι ἀν σου πῆ, δὲν θὰ με θελήσης τότε γιὰ σύζυγό σου!

—Ὁ "Ερριέτι; ψιθύρισα θαυπωμένη.

Καὶ ἐξοπώντας βία σὲ ἀφουγκμένη ἀγανάκτησι, ξεφώνισα πνιχτά:

—Μά τὸν μισῶ, τὸν "Ερριέτι!... Τὸν ἀποστρέφωμαι!... Τὸν ἀδιόλω!... Ποῦ εἴνε τώρα, Θεέ μου;... Ποῦ εἴνε γιὰ νὰ τὸν προσβάλω μόνη μου;... Ποῦ εἴνε γιὰ νὰ τοῦ πῶ πόσο ἀτιμὴ κι' ἀνανδρὴ εἴνε ἡ διαγωγή του νὰ μ' ἀποκαταστήσῃ ἐταί;... Θέλει νὰ μ' ἐκδικήσῃ;... Μά εἴνε βδελυρός, εἴνε ἀτιμὸς κι' ἀνάνδρος αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐκδικήσεώς του!...

Κόμπιασα. Μιά καινούργια σκέψι μπήκε στὸ μυαλό μου, καὶ μ' ἔκανε νὰ διστάσω.

Μά με ἀπόφασι, ξανάπα:

—Τί θέλει διως, ἀπὸ σένα;... Πέε μου, Λεώνη μου, σὲ τί σὲ φοβίζει ὁ ἀνθρώπος αὐτός;... Δεν εἶσαι τόσο ἀνώτερός του;... Πῶς μπορεί λοιπὸν νὰ σὲ βλάψῃ, ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι ἰκανὸς νὰ τὸν συντρίψῃς;... "Α, ἴσως... ἴσως νὰ νὰ σοῦ συμβαίνει τὸ ἔξῃς: "Ἰσως θάξῃς χάσει τὴν περιουσίαν σου, κι' ὁ "Ερριέτι τὸ ξέρει!... Καὶ σὲ φοβερίζει τώρα, ὅτι θὰ τὸ ἀποκαλύψῃ στοὺς γονεῖς μου!... "Ε;... Αὐτὸ δὲν εἴνε;... Καὶ γι' αὐτὸ λὲς ὕψην, δὲ ἀργοῦν τὰ ἔγγραφα τοῦ δικηγόρου σου;... "Εννοια σου ὅτι, ἀγαπημένε μου!... Κι' αὐτὸ νὰ συμβαίνει ἀκόμα, ἐγὼ σὲ λατρεύω!... Θὰ παρακαλέω γονατιστὴ τοὺς καλοὺς γονεῖς μου, καί... —...καὶ θὰ φανοῦν ἀδυσώπητοι, ἀμελίστοι ἐναντίον μου, ἀν μιλῇ ὁ "Ερριέτι! με διέκοψε ἀπτόμα καὶ βάνασα ὁ Λεώνης. "Ακουσε, "Ερριέτι μου... Δεν εἴνε μόνον, τὸ ὅτι ἔχασα τὴν περιουσίαν μου... Ὁ "Ερριέτι ξέρει καὶ κατὰ ἄλλο καταχθόνιο εἰς βάρος μου, τὸ ὅποιο δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ! Καὶ δίνοντας τὸν ἀνέκφραστο ἰκεσίαν καὶ τρυφερότητα στὴ φωνὴ του, πρόσθεσε:

—Εἶσαι καλή, "Ιουλίττα μου;... Εἶσαι γενναῖοψυχη;... Εἶσαι πραγματικὰ ἡ γυναίκα, τὴν ὁποία ὄνειροπολοῦσα;... Εἶσαι ἰκανὴ γιὰ τίς μεγάλες θυσίας καὶ γιὰ τοὺς ἥρωϊσμούςς τῆς "Αγνῆς "Αγάτης;... Τώρα θὰ τὸ δείξῃς!... Παραδέξου εὐθὺς ἀμέσως, νὰ φύγουμε ἀπ' τίς Βρυξέλλες, κι' ἡ ζωὴ μου, ἡ ψυχὴ μου, ἡ λατρεία μου, θὰ σοῦ ἀνήκουν γιὰ πάντα, μαζί με τὴν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη μου... —

—Ὡ, θάβει!... θάβει, ἀγαπημένε μου! ψιθύρισα με σπαργαμὸ ἀπερίγραπτο. Λυτήσου με, γιὰτὶ δὲν ἀντέχω στὴ γλυκειὰ κι' ἱκετευτικὴ φωνή σου!... Θὰ σ' ἀκολουθῶς τυφλὰ καὶ στὸν "Αδὴ ἀκόμη ἀν ἐπιμένῃς λίγο!... Μά μὴν ἐπιμένῃς ἄλλο, λατρεία μου!... Λυτήσου τὴν καλὴν μου μητερούλα, καὶ τὸν δυστυχισμένον μου πατέρα, ποῦ θὰ πεθάνουν ἀπ' τὴ θλίψη τὸν δὲν τοὺς ἐγκαταλείψω ἐταί!... "Επειτα, ἡ τιμὴ μου;... Ἡ ὑπόληψί μου;... Γιατὶ θέλεις νὰ με ἀφανίσῃς, χρυσέ μου;... —Κι' ἐμένα; βόγγησε ἐκεῖνος, με λυγμούς καὶ με ὄψος πονεμένο. "Εμένα δὲν με λογαριάζεις καθόλου;... Τὴ συμφορὰ

μου, τὸν πόνο μου, τὸν χαμό μου, δὲν τὰ σκέπτεσαι αὐτὰ;

"Εκρυψα τὸ πρόσωπό μου στὰ χέρια μου, κι' ἀναλύθηκα σὲ δάκρυα βαθυτάτης ἀπογνώσεως. "Επικαλέσθηκα τὸν Θεὸ νὰ με σπλαγνιστῇ, ἢ ἡ παρηγορητικὴ τοῦ Θεοῦ ἐνίσχυσι δὲν θέλῃ νὰ με δυναμώσῃ... "Ἰσα-ἴσα, ἔκρυγα πὶο καθαρά τοὺς βουδῶν λυγμούς τοῦ Λεώνη, καὶ παραξάδουν πὶο ὀδυνηρά, πὶο ἀγρία.

—"Εστὼ! στέναξα με ἀπόφασι ὑπερτάτη, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ στιγμῆς. Δεν μπορῶ ν' ἀντιταθῶ στὴν ἀγάπῃ μου γιὰ σένα καὶ στὴ γοητεία ποῦ ἔσσεύεις στὴν ψυχὴ μου!... "Εγὼ σκιάζω σὲ σου!... "Εξουσιάζεις καὶ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὴ θέλησί μου... Πέε μου λοιπόν, τί θέλεις ἀπὸ μένα!... Πάρε με μαζί σου, δόνησε μου ὅπου θέλεις!...

Μ' ἄρπαξε σάν τρελλὸς στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ θεῖο πρόσωπό του εἴχε γίνῃ ἀγνώριστο, ἀπὸ τὴν ἀπειρή καὶ ξαφνικὴ ἀναλλασί του. Καταβλῶντας με ὕστερα, λαχταρισμένως, λαχανιασμένως ἀπὸ συγκίνησι κι' εὐτυχία, μοῦπε ζωηρά:

—Μικρούλα μου, "Ιουλίττα μου, ἀγγελέ μου!... Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου... "Ας φύγουμε τὸ γρηγορότερο, ἀπ' ἐδῶ!...

"Ενα γεράκι ἀπαίσιο, ἔχει τὸ βλέμμα του ὕπουλα προσηλωμένον ἀπάνω μας, καὶ μ' ἔχει ἐπιτηρεῖ!... Πρέπει νὰ τὸ ἐγγελάσωμε καὶ νὰ φύγουμε!...

—Μά πῶς;... Πῶς θὰ φύγουμε; ψιθύρισα ἀθέλα μου, νομίζοντας ὅτι ὀνειρεύομαι.

—"Εννοια σου, μικρούλα μου... Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ, τί θὰ γίνῃ... Προσπονήσου τὴν ἀδιάρρηκτὴν ἀγάπην μου, καὶ τὴν ἀνιδεικνύμενην ἀγάπην τοῦ "Ερριέτι, μὴν τὸν ἐρεθίσῃς με τὴ φαιδρή... "Αν σοῦ μιλῇ ὁ "Ερριέτι, μὴν τὸν ἐρεθίσῃς με κανέναν ψυχρὸ σου λόγον... Πλησίον ὕστερα μὴ ὁποιαδήποτε ἀπ' τίς κόρες τοῦ οἰκοδεσποτοῦ... Εἴνε φίλες σου, ἡ δεσποινὴ Δελπὲκ, καὶ σ' ἀγαποῦν... Πάρε κάλεσε μὴ ἀπὸ αὐτές, νὰ σὲ β-δηγήσῃ στὸ δωμάτιό της... Πέε της, ὅτι σὲ στενοχώρησε ἡ σπο-λή σου, καὶ ζήτησέ της νὰ σοῦ δώσῃ μὴ ἀπὸ τὴν τοιαύτη νὰ φορέσῃς... Σύστησέ της διως, νὰ μὴν πῇ τίποτα στὴ μητέρα σου, δὴθεν γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀν-συχῇ!... Κάνε ἕνα δευμάτιο τὰ κοσμημάτα σου, ἐννοῶτα, καὶ φύλαξέ τα μαζί σου... "Αν δὲν μ' ἀρκετοῦν, τὰ ἐπιστρέ-φομε με πρώτη εὐκαιρία στὴν πατέρα σου...

—Κι' ἐσύ; μουρμούρισα, σάν ὑπνωτισμένη. "Εσὺ τί θὰ κάνῃς ἐντομεταξὺ;

—Μὴν ἀνσυχῇς γιὰ μένα, "Ιουλίττα μου! ἀποκρίθηκε με ἀσπικὴ λαχτάρα, ὁ Λεώνης. "Χω κι' ἐγὼ τὸ σ' ἐνδία μου... Ἀν κατεβῶ ἐντομεταξὺ, κάτω... θὰ πάω στὰ διαμερίσματα τῶν σταυλῶν... Θὰ προσφασίσω κι' ἐγὼ σ' ἕναν ἱπποκόμο, ὅτι με στενοχωρεῖ ἡ μεταμφίεσί μου... ὅτι θέλω νὰ τὴν ἀλλάξω με ἄλλη μεταμφίεσι... Θὰ τὸ δώσω κι' ἕνα γενναῖοδωρο πουργα-ἀρ, καὶ θὰ τὸ ζήτησω μὴ διὰ τοῦ στολῇ νὰ μοῦ δανείσῃ... "Εγὼ εἶμαι παύλινωστος σὲς Βρυξέλλες... "Όλος ὁ κόσμος με τιμᾷ... Κι' ὁ ἀνυπότακτος ἱπποκόμος, ὅχι μονάχα δὲν θ' ἀρνηθῇ, ἀλλὰ θὰ κολακευθῇ καὶ θὰ προθυμοποιηθῇ νὰ μοῦ φανῇ εὐχάριστος!... "Εννοια σου, μικρούλα μου... Θὰ ρηοῦν ὅλα, κατ' εὐχὴν... Πήγαινε γρηγορὰ γιὰ νὰ μὴν ἀργοπορῶμε... Καὶ μόλις ἐτοιμαστῇς, ἔλα νὰ με συναντήσῃς κάτω στὴν ἐξόπορτα... "Αν σὲ στενοχωρήσῃ καμιά ἢ κανένας, γιὰ χορὸ ἢ με συνομιλίες, προσφασίσου πῶς θέλῃς νὰ πάρῃς λίγον δροσερὸ ἀέρα, καὶ ἐξέφυγέ τους με τρώπι! Πήγαινε... Κι' ὕστερα, βασίσου σὲ μένα γιὰ τὰ ὑπόλοιπα!

Σηκώθηκα σάν ὑπνωτισμένη. "Εσφίξα τὸ στήθος μου καὶ τὰ δύο μου χέρια, γιὰτὶ τὸ σίσταθόν μου ἔτοιμο νὰ φουσκῶ καὶ νὰ σπᾷσῃ. Τὸ λαρύγγι μου ἦταν στεγνὸ, τὰ μάγουλά μου φλογιζόντουσαν...

—Μηχανικά, συμμορφώθηκα μ' ὅλες τίς οδηγίες τοῦ λατρευτοῦ μου τυράννου. Τόσο πολὺ τὸν λατρεῖσα, τόσο εἴχε σκλαβώσῃ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὴ θέλησί μου, ὥστε ὑποκρίθηκα ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ με μαεστρία πρωταγωνιστρίαν θεάτρου. Χωρὴ γέλασα στὴ μητέρα μου, τῆς δικαιολογήθηκα με ἀπόλυτη ὑπακοή, ἡ ἀπουσία μου, φήλησα στοργικὰ τὴν θέλῃ μου ἀναμείχθηκα ὕστερα-φαιδρή κι' ἀμέριμνη στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ στοὺς κύκλους τῶν ἄλλων καλεσμένων.

—Ὅταν πλησίασα μὴ ἀπ' τίς δεσποινίδες Δελπὲκ, αὐτὴ κα-ταίριαξε περισσότερον με τὸ ἀνδότημά μου, ὡρῆσται λίγο ἀπὸ τὴν κριαστικότητα τῆς στιγμῆς. "Ἡ χλωμάδα μου δικαιοῦσται τότε τὴν πρόφασί μου, τὴ σχετικὴ με τὴ στενοχωρία ποῦ δὲν μ' ἀρέσει ἀπ' τὴ μεταμφίεσί μου. Κι' ἔτσι, βρίσκοντας φυσικὰ τὴν παράκλησί μου ἡ δεσποινὴ Δελπὲκ, με δόνησε σὲ δεικνύ-τιό της, ὅπου ἐτοιμαστῇκα γοργὰ-γοργὰ, καὶ σύμφωνα με τὸν στολῇ νὰ μοῦ δανείσῃ... "Εγὼ εἶμαι παύλινωστος σὲς Βρυξέλλες... "Όλος ὁ κόσμος με τιμᾷ... Κι' ὁ ἀνυπότακτος ἱπποκόμος, ὅχι μονάχα δὲν θ' ἀρνηθῇ, ἀλλὰ θὰ κολακευθῇ καὶ θὰ προθυμοποιηθῇ νὰ μοῦ φανῇ εὐχάριστος!... "Εννοια σου, μικρούλα μου... Θὰ ρηοῦν ὅλα, κατ' εὐχὴν... Πήγαινε γρηγορὰ γιὰ νὰ μὴν ἀργοπορῶμε... Καὶ μόλις ἐτοιμαστῇς, ἔλα νὰ με συναντήσῃς κάτω στὴν ἐξόπορτα... "Αν σὲ στενοχωρήσῃ καμιά ἢ κανένας, γιὰ χορὸ ἢ με συνομιλίες, προσφασίσου πῶς θέλῃς νὰ πάρῃς λίγον δροσερὸ ἀέρα, καὶ ἐξέφυγέ τους με τρώπι! Πήγαινε... Κι' ὕστερα, βασίσου σὲ μένα γιὰ τὰ ὑπόλοιπα!

Σηκώθηκα σάν ὑπνωτισμένη. "Εσφίξα τὸ στήθος μου καὶ τὰ δύο μου χέρια, γιὰτὶ τὸ σίσταθόν μου ἔτοιμο νὰ φουσκῶ καὶ νὰ σπᾷσῃ. Τὸ λαρύγγι μου ἦταν στεγνὸ, τὰ μάγουλά μου φλογιζόντουσαν...

—Μηχανικά, συμμορφώθηκα μ' ὅλες τίς οδηγίες τοῦ λατρευτοῦ μου τυράννου. Τόσο πολὺ τὸν λατρεῖσα, τόσο εἴχε σκλαβώσῃ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὴ θέλησί μου, ὥστε ὑποκρίθηκα ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ με μαεστρία πρωταγωνιστρίαν θεάτρου. Χωρὴ γέλασα στὴ μητέρα μου, τῆς δικαιολογήθηκα με ἀπόλυτη ὑπακοή, ἡ ἀπουσία μου, φήλησα στοργικὰ τὴν θέλῃ μου ἀναμείχθηκα ὕστερα-φαιδρή κι' ἀμέριμνη στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ στοὺς κύκλους τῶν ἄλλων καλεσμένων.

—Ὅταν πλησίασα μὴ ἀπ' τίς δεσποινίδες Δελπὲκ, αὐτὴ κα-ταίριαξε περισσότερον με τὸ ἀνδότημά μου, ὡρῆσται λίγο ἀπὸ τὴν κριαστικότητα τῆς στιγμῆς. "Ἡ χλωμάδα μου δικαιοῦσται τότε τὴν πρόφασί μου, τὴ σχετικὴ με τὴ στενοχωρία ποῦ δὲν μ' ἀρέσει ἀπ' τὴ μεταμφίεσί μου. Κι' ἔτσι, βρίσκοντας φυσικὰ τὴν παράκλησί μου ἡ δεσποινὴ Δελπὲκ, με δόνησε σὲ δεικνύ-τιό της, ὅπου ἐτοιμαστῇκα γοργὰ-γοργὰ, καὶ σύμφωνα με τὸν στολῇ νὰ μοῦ δανείσῃ... "Εγὼ εἶμαι παύλινωστος σὲς Βρυξέλλες... "Όλος ὁ κόσμος με τιμᾷ... Κι' ὁ ἀνυπότακτος ἱπποκόμος, ὅχι μονάχα δὲν θ' ἀρνηθῇ, ἀλλὰ θὰ κολακευθῇ καὶ θὰ προθυμοποιηθῇ νὰ μοῦ φανῇ εὐχάριστος!... "Εννοια σου, μικρούλα μου... Θὰ ρηοῦν ὅλα, κατ' εὐχὴν... Πήγαινε γρηγορὰ γιὰ νὰ μὴν ἀργοπορῶμε... Καὶ μόλις ἐτοιμαστῇς, ἔλα νὰ με συναντήσῃς κάτω στὴν ἐξόπορτα... "Αν σὲ στενοχωρήσῃ καμιά ἢ κανένας, γιὰ χορὸ ἢ με συνομιλίες, προσφασίσου πῶς θέλῃς νὰ πάρῃς λίγον δροσερὸ ἀέρα, καὶ ἐξέφυγέ τους με τρώπι! Πήγαινε... Κι' ὕστερα, βασίσου σὲ μένα γιὰ τὰ ὑπόλοιπα!

ὑποδείξεις τοῦ Λεώνη...

Καὶ τέλος, κρατώντας προφυλακτικὰ τὸ δέμα τῶν πολυτίμων κοσμημάτων μου, διέσχισα ἐναντὶ τὴν αἰθούσα καὶ τράβηξα πρὸς τὴν ἐξοδο τοῦ μεγάρου... "Ὡ, Θεέ μου!... Πόσα θαύματα ψυ-χραΐας, ὑποκρισίας, καὶ τόλμης, δὲν ἔκανα ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ! "Εξακολουθητικὰ ἀδιάρρηκτῃ, ἐξέφυγα τὸν ζηλότυπο βλέμμα τοῦ παταχοῦ παρόντος "Ερριέτι... ἔξφυγα τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον τῆς μητέρας μου... ἔξφυγα τὴν ἀναριθμητὴ προσκλήσεις, σὲ χορὸ, τὸν διαφόρων θαυμαστῶν μου... καὶ βγήκα τέλος, στὸν ἀνιθάλαμο!...

Κατεβαίνοντας τὴ σκάλα, ἀνταμώθηκα με μερικοὺς καλε-μένους—κυρίες καὶ κύριους—ποὺ εἴχαν φορέσει ἤδη τὰ ἐπα-νώφωρα τους, κι' ἔφευγαν. Θὰ παραξενεύτηκαν, βέβαια, ποῦ μ' ἔβλεπαν νὰ κατεβαίνω μόνη μου καὶ χωρὶς τὴ μητέρα μου.

"Εγὼ στὴν ἐξοδο, τὰ ἀμάξια τῶν καλεσμένων βρίσκοντοσάν σὲ μακρὰ σειρά, καὶ περιμεναν τὸ τέλος τῆς δεξιώσεως. Ὁ Λεώνης, μὴν ἔχοντας δίκὸ του ἀμάξι εἴχε ἐνοικιάσει ἕνα ἀγο-ράο, ἀρκετὰ πολυτελές, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ σὲ ἀνάλογες περιστάσεις. Μὲ περιμενε με ὕψος ἀδιάρρηκτο, πλάι στὴν ἐξοδο, καὶ μόλις φωνήκα, με πῆρε τρυφερὰ ἀπ' τὸ χέρι, καὶ μὸς τῶ-σφιξε με σημασία, δίνοντάς μου ψιθυριστὰ κουράγιο: "Εἴχε ντυθῇ κιόλας, μὴ κομψὴ στολὴ ἱπποκόμου!

Οἱ ἄλλοι ἀμαξηλάτες, δὲν παραξενεύτηκαν ποῦ μ' εἶδαν ἐ-κεῖ. Οἱ ἀρραβῶνες μου με τὸν Λεώνη ἦσαν παύλινωστοι στὴν πόλι, καὶ τὴν ἐμφάνισί μας τὴν ὑποδέχτηκαν οἱ ἀπλοῖκοι ἐκεῖ-νοι ἀνθρώποι με χαμόγελα καλωσύνης...

"Ατράραχο!, βαδίσσαμε πρὸς τὸ ἀ-μάξι τοῦ Λεώνη. Στεκόταν ἀρκετὰ παράμερα ἀπὸ τ' ἄλλα, γιὰτὶ εἴχαν εὐγεῖ ἐντομεταξὺ ἀπ' τὴ σειρά πολ-λά ἄλλα ἀμάξια, τὰ ὁποῖα μεσολα-βοῦσαν. Ὁ Λεώνης πλησίασε τότε τὸν ἀμαξηλάτη, καὶ τοῦδωσε ἕνα γαρτί διπλωμένο, λέγοντάς του:

—Πετάξου μὴ στιγμῇ, φίλε μου, ὡς τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ "Χρυσοῦ Λεόν-τος" ποῦ μένω... Εἴνε ἐδῶ κοντά, τὸ ξέρεῖς... Δώσε τὴ σημείωσι αὐτὴ στὸν ὑπηρέτη μου, καὶ περιμενε νὰ πάρῃς κάτι ποῦ θὰ σοῦ δώσῃ... "Ε-πείτα, μὸς τὸ φέρονε γρηγορὰ... Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ!

"Ανύποπτος ὁ ἀγαθὸς ἀμαξηλά-της, πῆρε τὴ σημείωσι κι' ἔφυγε πε-ζός, γιὰτὶ τὸ ξενοδοχεῖο δὲν ἀπέειχε πολὺ. "Αστροπαῖα τότε ὁ Λεώνης, μ' ἔβαλε μέσα στὸ ἀμάξι, πῆδησε κι' αὐτὸς γοργὰ στὴ θέσι τοῦ ἀμα-ξηλάτου, καὶ με ὄψος ἀδιάρρηκτο γύ-ρισε τὰ ἄλογα πρὸς τὸ πρῶτο κον-τινὸ καὶ πλατὺν δρομάκι...

Καὶ τότε.. μαστιγώσε τὰ ἄλογα με ἀγρία ἐνεργητικότητα, ἡ ρόδες στέναξαν ἀπ' τὸ ἀπτόμα ἐκκίνημά μας, τὸ ἀμάξι κύλισε με ταχύτητα μεθυστικὴ, κι' ἀμέσως τὸ φωτισμένον μέγαρο τοῦ κυρίου Δελπὲκ ἐξαφανί-στηκε ἀπ' τὰ μάτια μας!

Ὁ παράφορος καλπισμὸς τῶν ἀ-λόγων μας κράτησε ὡς δέκα λεπτά τῆς ὥρας. Εἴχαμε βγῇ πια ἀπ' τίς Βρυξέλλες, καὶ σταματοῦ-σμε τώρα πρὸς τὸ σταθμὸ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν. "Εκεῖ ὁ Λεώνης νοίκιασε μὴ ἀμαξία ἀμέσως, ἔδωσε γενναῖο πουρ-μποῦάρ στὸν ἀμαξηλάτη, κι' ἐπὶ εἰκοσιτέσσερες ὀλόκληρες ὥ-ρες τρέχαμε με ταχύτητα θυέλης μακρὰ ἀπ' τίς Βρυξέλλες, δίχως καθόλου νὰ βγοῦμε ἀπ' τὸ ἀμάξι.

Μέσα σ' αὐτὸ τρώγαμε, μόλις θάναμε σὲ κανέναν ταχυδρο-μικὸ σταθμὸ. Ὁ Λεώνης ἀνοίγε τὰ τζάμια τῆς πορτιέρας, παρηγ-γέλλει κι' ἔπαιρνε φαγητὰ, πλήρωνε τὸ τετραπλάσιο τοῦ συνηθ-ισμένου ἀγωνιοῦ, ἄλλαζε γρήγορα ἄλογα τὸ ἀμάξι, καὶ πάλι ἐκινούσαμε με ταχύτητα ἀστροπῆς.

Δὲν φρόντιζα καθόλου οὔτε νὰ κοιμηθῶ, οὔτε καὶ νὰ παρα-πονεθῶ γιὰ τὴν κούρασί μου. Τὰ δόντια μου ἦσαν διαρκῶς σφι-γμένα, τὰ νεύρα μου τεντωμένα σὲ ὑπέρτατον βαθμὶ καὶ βασι-ναμένα, καὶ δὲν εἴχα τὴ δύναμι οὔτε ἕνα δάκρυ νὰ χύσω, οὔτε μὴ λέξι νὰ μουρμουρίσω...

Ὁ Λεώνης βρίσκταν κι' ἐκεῖνος πολὺ ἐκνευρισμένος. Περιο-στέρο φοβῶταν μήπως μ' ἀσκηνοῖ, παρὰ μήπως πάθω τίπο-τα ἀπ' τὴν κούρασί μου κι' ἀπ' τὴ συγκίνησί μου...

Τέλος, σταθίκαμε μπρὸς σ' ἕναν μικρὸ πύργο, ἀφοῦ λοξοδρο-μήσαμε περὶπου τριακόσια μέτρα ἀπ' τὸν δημόσιον ἀμαξητὸ δρό-μο. Κατεβήκαμε πτώματα σωστά ἀπ' τὸ ἀμάξι, καὶ χτυπήσαμε τὴν ἐξόπορτα τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος βρίσκταν μπρὸς στὸν πύργο...

"Ἡ ὥρα ἦταν δύο, περασμένα μεσάνυχτα. "Ενὰς ὑπηρέτης φά-νηκε ἐπιτέλους, γογγυζόντας: γιὰτὶ τὸν ἐνοχλοῦσαμε ἀπ' τὸν ὕ-πνο τοῦ μὴ τέτοια ὥρα. Μ' ἀνοίγει τὴν ἐξόπορτα, κι' ἐνῶ ἐ-τοιμαζόταν νὰ μ' ἀρνήσῃ ποιοι εἴμαστε καὶ τί θέλουμε, ἔστρε-ψε τὸ φανῆρι τοῦ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Λεώνη.

"Αμέσως ἄλλαξε ὄψι, ὁ φτωχός. Λύγισε τὸ κορμί του σὲ ἀπει-

ρες ὑποκλίσεις, μ' ἀς ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν πρώτη δυσθυμία του—λέγοντας ὅτι δὲν εἴχε ἀναγνωρίσει στὴν ἀρχὴ τὸν Λεώνη—καὶ μ' ἀς δόνησε στὸ εἰσπερικὸ τοῦ πύργου.

"Ἡ πρώτη μου ἐντύπωση ἦταν, ὅτι ἐκεῖ μέσα βασιλεῖ ἡ ἐγ-κατάλειψις κι' ἡ ἀκαταστασία. "Αλλὰ ἀμέσως ὕστερα, ὁ ὑπρέ-της μ' ἀδῆγησε σ' ἕνα δωμάτιο ἀρκετὰ τακτοποιημένο. "Εκεῖ, ἀναψε μὴ καλὴ φωτιά στὸ τζάκι, μὸς ἔτοιμασε ἕνα κρεβάτι, καὶ τέλος παρουσιάστηκε μὴ γυναικα γιὰ νὰ με βοηθήσῃ νὰ γδυθῶ.

"Ἦμουν πεσμένη σὲ μὴ πολυθρόνα, καὶ σὲ κατὰστασι ἀληθι-νῆς ἀποχανώσεως, ἀπ' τὴν κούρασι. Εἴχα παραδοθῇ στὰ χέρια ἐκείνης τῆς γυναικας, καὶ δὲν εἴχα συναίσθησι τῶν γεγονότων γύρω μου. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἡ ζέστη τῆς φωτιᾶς ἄρχισε νὰ με ζωογονῇ κάπως... καὶ τότε πρόσεξα, ὅτι ἦμουν κοντὰ στὸν Λε-ώνη, ἀντικρὺ στὴ φωτιά, με λυμένα τὰ μαλλιά μου, καὶ φορῶν-τάς ἕνα ἐσὸ ἀνυχτικό.

"Ὁ Λεώνης με κύτταξε τότε, μ' ἕνα χαμόγελο τρυφερό. "Ἦ-ταν ευχαριστημένος, ποῦ εἴχα ἀρχίσει νὰ συνέρχομαι ἀπ' τίς ταλαιπωρίες ἐνὸς τόσο μακρυνοῦ καὶ βιαστικοῦ ταξιδιοῦ. "Ἦ-στερα ὁμως σηκώθηκε ἀπὸ κοντά μου, πῆρε ἕνα κιβωτίδιο, κι' ἀρχισε νὰ τακτοποιῇ σ' αὐτὸ τὰ διάφορα πολύτιμα κοσμημάτα μας.

Μόλις ἔνα ἡ δυὸ δαχτυλίδια ἦσαν δικά του, ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν βαρυτίμων αὐτῶν κοσμημάτων, τὰ ὁποῖα ἀνήκαν στὸν πατέρα μου. "Ἡ ἐπιτολαία μητέρα μου, ἤθελε νὰ εἴνε ἡ μεταμφίεσις τοῦ Λεώνη ἀνταξίας πολυτελείας με τὴ δική μας. Καὶ γι' αὐτὸ, εἴχε κατεβῇ μόνη της στὸ κατὰστημα τοῦ πατέρα μου, φορτώθηκε με πλῆ-θος κοσμημάτων, καὶ τὰδωσε στὸν Λεώνη νὰ στολίστῃ μ' αὐτά.

Μὴ βαθεῖα ντροπὴ ἐνοιώθα τώρα, βλέποντας ὅλον τὸν πλοῦτο τοῦ κα-ταστήματός μας νὰ βρίσκειται κλειῖ σμένος σ' αὐτὸ τὸ κιβωτίδιο. "Ἦταν κάτι σὰν κλοπὴ εἰς βάρος τοῦ κα-λοῦ μου πατέρα, ἡ πρᾶξις μας αὐτῇ. Κι' εἶπα με στεναγμὸ ἀνακουφισέως, στὸν Λεώνη:

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένε μου... Θυμοῦμαι τὴν ὑπόσχεσι ποῦ μοῦδω-σες ἐκεῖ στὸ χορὸ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγουμε κρυφὰ, κι' ἡ στενοχωρία μου λιγοστεύει...

—Ποῖα ὑπόσχεσι; ψιθύρισε ὁ Λε-ώνης, με ἀπορία.

—Νά, ὅτι θὰ στείλωμε πάλι στὸν πατέρα μου, τὰ κοσμημάτα ποῦ πῆ-ραμε ἀναγκαστικὰ μαζί μας!

"Α, ναί!... Σκοπεῖω βέβαια νὰ τοῦ τὰ στείλω με πρώτη εὐκαιρία! εἶπε καὶ πάλι ὁ Λεώνης, με ὄψος ἀ-πορίστας, τὸ ὁποῖο δὲν πρόσεξε τὴ στι-γμὴ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τα μάτια της παίρνουν μία φοβισμένη έκφραση και τυλιγεται πύο σφιχτά στη ρόμπα της, σαν να κρύωνη.

Κυττάζει έξω. "Αδιαφορεί αν απάνω στο τραπέζι είναι συγκεντρωμένα τα πλούσια δώρα που της έστειλαν. Πολλά μάλιστα βρίσκονται τυλιγμένα ακόμα μέσα στα χαρτιά τους, ριγμένα μ' αδιαφορία σε μία άκρη. "Απάνω στο κρεβάτι της βρίσκεται έτοιμη, απλωμένη ή κομψή, μεταξωτή, δολοεινή νυφική τουαλέττα, γαυρισμένη με παλές, βαρύτιμες ντυτέλλες... Δίπλα στο φόρεμα, το τουλίνο πέπλο, με τα μπουκετάκια του από άνοιξη της πορτοκαλιάς, μοιάζει μ' ένα κύμα από άφρο. "Απάνω σε μία πολυθρόνα, η μικρή θαλίτσα είναι έτοιμη για το ταξίδι. Και λίγο παρέκει, το ταξιδιωτικό φόρεμα, το μικρό καπέλλο κ' η πολύτιμη γούνα, βρίσκονται κι αυτά έτοιμα... Μία ώρα μετά τη στέψη, θα τα φορέσει θιαστικά, για να προφθάσουν το θαύμα που θα τους πάη στη Γαλλία για το ταξίδι του γάμου...

Κάτω, στο μεγάλο σαλόνι του πύργου, καταλλήλως διακοσμημένο, το τραπέζι είναι έτοιμο με τις λαμπάδες και το Ευαγγέλιο. Μέσα στο διπλανό σαλόνι, ένας δμίλος κοριτσιών, εξασθέλες και φίλες της "Ανν, ομοιόμορφα ντυμένες με τις άφρατες, ρόζ τουαλέττες τους, φλυαρούν εθθυμα, περιμένοντας τη στιγμή που θα τις καλέσουν για να λάθουν μέρος στη συνοδεία της νύφης. Μονάχα η "Εδθ, η μικρότερη απ' όλες, στέκεται λίγο παράμερα και φαίνεται συλλογισμένη.

—Κορίτσι, ρωτάει μία από τις κοπέλλες, είδε καμιά από σες την "Ανν, από προχθές που έπστρεψε με τους γονείς της από το αγροτικό κτήμα τους;

—"Οχι! Απαντά μία γλυκεία μελαχροινή νέα, η μητέρα της θέλησε να την αφήσουν έντελως ήσυχη, ώστε νάνε ξεκούραστη για τη σημερινή μέρα.

—Διασάσσε τον «Βραδυνό Κήρυκα»; ρωτάει μία άλλη ψιθυριστά, με ύφος μυστοπωδές.

—Ναί! Σσσ! Σωπαί!...

"Εκείνη τη στιγμή, ακούγονται τα πρώτα αγκκόντα του "Γαμψού "Εμβαστήριου. Κάποια νέα κάθισε μπροστά στο άρμυνο και κάνει μία τελευταία πρόβα. Κι' άμέσως μέσα στον πύργο ελαιο σαπώνουν κι' ακούνε...

—Πιστά και σταθερά!...

Μ' αυτά τα λόγια άρχίζει το έμβαστήριο, τα τρυφερά ατά λόγια κ' η γλυκεία μελωδία συγκινεί βαθειά τις καρδιές. "Ως

ΠΙΣΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΑ...

και μέσα στην κουζίνα ακόμα, οι υπηρέτες, μάγειροι, γκαρόνια και καμαριέρες, αφήνουν μία στιγμή τη δουλειά τους για ν' ακούσουν καλύτερα. Στο σαλονάκι, τα γελαστά πρόσωπα των κοριτσιών γίνονται πιο σοβαρά κ' η φλυαρία σταματάει για λίγο.

Σε μία κάμαρα του πρώτου όρόφου, ο Κούρτις Πέτερσον, ο γαμπρός, κοινοστέκεται κι' άφογκράζεται, ενώ άποτελείναι την τουαλέττα του. "Ο "Άλεξ Ουύλλομπυ, ο καλύτερος φίλος του, ο οποίος σε λίγο θα του χρησιμεύσει ως μάρτυς, βρίσκεται μαζί του.

—"Η ώρα πλησιάζει, Κούρτις, λέγει ο "Άλεξ. "Ακούς το αμμήλιο "Εμβαστήριο; Σε λίγο, θα μπορέσης πειά να είσαι ήσυχος... Διασάσσε τον «Βραδυνό Κήρυκα»;

—Ναί. "Οπωσδήποτε δεν είχα τίποτε να φοβηθώ.

—Δεν φαντάζομαι κι' εγώ... Κι' έπειτα σε δυο ώρες η "Ανν θα είναι πειά γυναίκα σου. "Αλήθεια, τό έμαθε;

—Δεν υπήρχε ανάγκη να γίνη λόγος μπροστά της, λέει ο Κούρτις άπότομα.

—Μμ! "Ας είναι!... Φυσικά, είναι δική σου δουλειά! μουρμουρίζει ο "Άλεξ σκεπτικός.

Μέσα στην κάμαρά της, η "Ανν εξαφινάζεται ακούγοντας τη γλυκεία μελωδία. Τα μάτια της παίρνουν μία φοβισμένη έκφραση. Τυλιγεται πιο σφιχτά μέσα στη ρόμπα της σαν να κρύωνη. "Η σκέψη της βρίσκεται τόσο μακριά! Συλλογίζεται πώς περά εκεί, πίσω από τους σκοτεινούς λόφους, βρίσκεται το Κρατικό Σωφρονιστήριο, όπου ο Κέντ "Εργουίν θα μείνη κλεισμένος δέκα χρόνια... "Οχι δέκα, έννέα, γιατί ο ένας χρόνος έλα περάσει κιόλας. Μά δώστου περάσουν τα έννέα αυτά χρόνια, αυτή θα είναι σύζυγος ένδς άλλου, η μητέρα των παιδιών ένδς ανθρώπου τον οποίο δεν αγαπά...

Σιγά, η πόρτα της κάμαρας άνοίγει κ' η μητέρα της "Ανν μπαίνει στο δωμάτιο.

—"Ανν, παιδί μου, γιατί στέκεις έτσι στο παράθυρο και γιατί κάθεται στο σκετίνι;

Λέγοντας αυτά τα λόγια η μίσση Γυάρντλεϋ, άνάθει το ήλεκτρον και παίρνει την κόρη της τρυφερά στην άγκαλιά της.

—Μικρούλα μου, λέει γαϊδεύοντας απαλά τα πλούσια, κατασπασμένα μαλλιά της νέας, γιατί έχεις αυτό το θλιμμένο ύφος; Δεν φαντάζομαι να σκέπτεσαι τον Κέντ;

—"Ωρα πειά!...

—Φυσικά! "Εού είσαι μία λογική και φρόνιμη κοπέλλα. Κι' έπειτα δικαίως τιμωρήθηκε. Γιατί να μπλέξει, σε τέτοιου είδους ύποθέσεις;... Σαπλώσου λίγο, παιδί μου, έχεις καιρό ν' αναπαυθής μισή ώρα ακόμα, και κατόπιν θα σου στελνω την καμαρίστρα για να σε βοηθήσει να ντυθής.

"Η μίσση Γυάρντλεϋ φιλεί την κόρη της και φεύγει. "Αλλά άμέσως σχεδόν ο μίστερ Γυάρντλεϋ, ο πατέρας της νέας, μπαίνει στην κάμαρα.

—Παιδί μου, λέει με συγκίνηση, πλησιάζει η ώρα που θα γίνης κ' η καρδιά μου πονεί στη σκέψη πώς θα χάσω την αγαπημένη μου μικρούλα. "Ωστόσο πιστεύω πως θα ζήσης ευτυχώς με τον Κούρτις, είναι καλός νέος και πλούσιος. Τα χρήματά, θάλπει, παίζουν μεγάλο ρόλο στην ευτυχία. "Οπωσδήποτε έμεις, δεν έπιθυμώ να θρεθής στην άναγκη, εθδώς από τους παλιούς μήνες του γάμου σου, να ζήσης χρήματα από τον άνδρα σου για τα ίδιατερα, μικρά έξοδα σου. Γι' αυτό, κατέθεσα στη Τράπεζα, στ' όνομά σου, δυο χιλιάδες λίρες. "Ιδού τα θλιμμένα των τσέκ και της καταθέσεως, Φύλαξέ τα στη θαλίτσα σου. Και τώρα, πές μου, "Ανν, είσαι ευτυχής;

"Η νέα δεν άπαντά, μονάχα τα μάτια της θουρκώνουν.

—"Ακούσε, "Ανν, εξακολουθεί ο μίστερ Γυάρντλεϋ κάπως στενοχωρημένος, δεν ήταν δυνατόν να ευτυχής με τον Κέντ "Εργουίν. "Η έλλειψη ήθικων άρχων κ' η επιπολαιότης στην συναλλαγές ένδς ατόμου, δεν είναι σταθερές θάσεις, οι οποίες μπορεί να σπριχθθ ένας ευτυχής γάμος.

—Μη ξεχνάς, πατερούλη μου, πώς ο Κέντ έδωσε δολάρια την περιουσία του, για ν' άποζημιωθούν δωροδότηστε οι δούλοι θέντες, λέει η νέα με θέρμη.

—Σάν τιμός άνθρωπος δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. "Αλλά δε μ' ή συζητούμε γι' αυτό το ζήτημα. Φθηνά γλύπτες, πειδί μου! "Ελα, φίλσέ με, μικρούλα μου, κι' εγχομαι ο Θεός να σε κάνει ευτυχισμένη.

Σάν έφυγε ο πατέρας της η "Ανν, στάθηκε άκίνητη στην είσοδο. Νοιώθει μία εαφνική, φοβερή κούραση. "Αργά πησιάζει πάλι στο παράθυρο και προσπαθεί να διακρίνη τους μακρινούς λόφους, που μόλις σάνονται τώρα μέσα στο σούρουπο. "Εκεί, σε λίγων χιλιομέτρων άπόσταση, βρίσκεται ο άγιος ημής της.

"Α! με πόσο καυδ είχε παρακολουθήσει την άτελειότητά του. Κι' όταν θήκε η καταδικαστική άπόφασή, η έδω κατά τη γνώμη της, του είχε πη πώς θα τον περίμενε, πώς θα άπαντρευόταν μ' άλλον, γιατί αυτόν μονάχα άγαπούσε. "Εκείνος όμως, με σταθερά φωνή, της είπε να μην σκέπτεται πειά, κι' ότι ήταν ελεύθερη να παντρευθ με κανέναν άλλον νέο.

πιο αντίξιο της.

Και μελαγχολική η "Ανν, άναρωτιέται αν ο Κέντ τη σκέπτεται τάχα άπόψε, όπως εκείνη τον σκέπτεται. Νά ξέρη τάχα πώς άπόψε θα γίνη ο γάμος της με τον Κούρτις;...

—"Ανν! ακούγεται μία σιγανή φωνή δίπλα της. "Η νέα γυρίζει άπότομα κι' άντικρύζει τη μικρούλα "Εδθ, η οποία έχει μπη άθόρυβα στο δωμάτιο.

—"Ω, "Εδθ, αγαπημένη μου, πόσο καιρό έχω να σε ιδώ! "Αλλά πώς κατώρθωσες κι' έφθασες ως εδώ, ενώ η μητέρα μου έχει δώσει διαταγή να μην έρθη κανείς.

—"Ανέθηκα κρυφά από τη σκάλα της υπηρεσίας. Κανείς δεν με είδε. Οι υπηρέτες είναι συγκεντρωμένοι στην κουζίνα για τις προετοιμασίες, οι άλλοι βρίσκονται στα σαλόνια. Σε λίγο θ' άρχίσουν νάρχωνται οι καλεσμένοι... "Αλλά ήθελα τόσο πολύ να σε ιδώ, πριν από όλους τους άλλους... "Α! τί όμορφο που είναι το νυφικό σου, "Ανν! προσθέτει η μικρούλα με θαυμασμό.

—Θά ήθελες να ήσουν στη θέση μου, "Εδθ; ρωτάει η "Ανν.

—"Ω, οχι!... Φυσικά, ο Κούρτις είναι ένας νέος πολύ συμπαθητικός, πλούσιος και κοσμικός, μία πρώτης τάξεως τύχη, όπως λerne, μά δεν είναι ο τύπος που μ' άρέσει. Προτιμούσα τον Κέντ... "Ας είναι! Τώρα πειά είναι άργά, κρίμα που δεν γίνεται τίποτε... προσθέτει λυπημένη.

—Νά γίνη τί; Τί θέλεις να πής, "Εδθ; ρωτάει η "Ανν, παρανευμένη με την εαφνική στενοχώρια της μικρής φίλης της.

—Μά τίποτε... "Ετσι, μου έέφυγε ένας λόγος.

—Γιά να σου ξεφύγη ένας λόγος, θα πη πώς κάτι μου κρύβουν. Πές μου, θέλω να ξέρω. Μη τυχόν συνέθ τίποτε στον Κέντ;... Μήπως πέθανε;... Μήπως λοιπόν!

—"Ω, δεν έπρεπε να μιλώ, λέει η μικρούλα με μεταμέλεια, η μητέρα σου θα δυσανεστήθ, αν μάθης πώς εγώ σου τό είπα. Δώσε μου το λόγο σου, "Ανν, πώς δεν θα πής ότι τώμαθες από μένα.

—Καλά! Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Μη με θασανίζης, "Εδθ, πές μου. Πρόκειται για τον Κέντ, αλλιώς δεν θα έπαιρνε; ατ το μυστηριώδες ύφο;

—Ναί, "Ανν. Το δικαστήριο άναθεώρησε τη δίκη του και την περασμένη έβδομάδα έθγαλαν νέα άπόφασή. Τον άθώωσαν.

—"Αθώωθηκε! τραυλίζει η "Ανν και χλωμαίνει τρομερά.

—"Ω, "Ανν, μη ταραξέσαι έτσι... Θεέ μου, δεν έποεπε να μιλώσω...

—"Οχι, έκανες καλά, "Εδθ, αλλά θέλεις, εξαφινάστηκα πολύ... Πές μου όσα έξεις.

—Ναί! "Ο νέος πρόεδρος του Δικαστηρίου ήταν φίλος του πατέρα του Κέντ. Μελέτησε την ύποθεσή, άπέδειξε πώς άδικα είχε κατηγορηθθ ο Κέντ, και ζήτησε την άναθεώρησή της δίκης. Είπε ότι ο Κέντ υπήρξε θύμα άλλων έπιτηδεύων, οι οποίοι έθριξαν όλο το θάρρος άπάνω του κι' αυτός άφέθηκε να παρασυρθθ από άγνοια των νόμων. "Ολες η έφημερίδες γράφουν σχετικά κι' άπόψε ο «Βραδυνός Κήρυκας»...

—"Ω, μουρμουρίζει η "Ανν, όστε ο πατέρας μου τα γνώριζε όλ' αυτά; Γι' αυτό έπέστειλαν το γάμο μου μία εβδομάδα, με την πρόφασή πώς ο Κούρτις έχει κάποια επείγουσα εργασία στο Παρίσι. Γι' αυτό δεν μ' άφιναν να ιδώ τις φίλες μου, μήπως μάθω απ' αυτές τίποτε... "Όλα τα μέτρα ελήφθηκαν με την πρόφασή πώς πρέπει να ήσυχάσω... ήθελαν να προλάβουν... να γίνη ο γάμος μου με τον Κούρτις, προτού θγθ ο Κέντ από τη φυλακή...

—Ναί, έτσι είναι, είπε η "Εδθ, άλλα στο κάτω-κάτω, τί σ' ενδιαφέρουν όλ' αυτά; Τί σε νοιάζει πειά για τον Κέντ, άφου θα παντρευθς μ' άλλον;

—Φυσικά, άπάντησε η "Ανν, με φαινομενική άπάθεια κι' άμέσως πρόσθεσε: "Αφσέ με, τώρα, μικρή μου "Εδθ, θέλω να ξαπλώω λίγη ώρα. Είμαι κουρασμένη και πρέπει ν' άναπαυθώ... Πές μου, αλήθεια, θγθήκε ο Κέντ ή ακόμα;

—Μά είπαν, πώς μόλις ύπογραφή η διαταγή της άποφυλακίσεώς του, θα του κοινοποιηθθ. "Επρόκειτο να τον άπολύσουν άπόψε, στις έπτά.

—Ευχαριστώ, "Εδθ, πήγαινε τώρα, χροστή μου φίλη, γιατί η μητέρα μου άσφαλώς θα δυσανεστήθ αν σε θρή έδω.

"Η "Εδθ φίλησε τη φίλη της κι' έσπευσε να φύγη πάλι κρυφά όπως είχε έλθει.

Σάν θρέθηκε μόνη της, η "Ανν, έμεινε μία στιγμή συλλογισμένη. Κατόπιν άποφασιστικά, θιαστικά, πέταξε άπό πάνω της τη ρόμπα της, φόρεσε το φόρεμα του ταξιδιού και το γουνέι που πανωφόρι της. Πήρε τα δυο θιελάρια της Τραπεζής, τα όποια της είχε δώσει ο πατέρας της, κατόπιν, με τη θαλίτσα της στο χέρι, άνοιξε προσεκτικά την πόρτα, έθριξε μία ματιά στο άδρόμιο, και όταν θεσπιάθηκε πώς δεν την έλπε κανείς, κατέθηκε άπό τη σκάλα της ύ-

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το μετάξι άντέχει περισσότερο απ' το λινό, στις καιρικές μεταβολές.

Το σπανιώτερο πράγμα στις φυλές των "Ερυθροδέμων της "Αμερικής, είναι τά...γένεια στα πρόσωπα των άνδρών.

Στο κατάστημα του «Κεντρικού Τελωνείου» των Παρισίων, ύπηρετούν και σαράντα γάτοι ως...δημόσιοι ύπάλληλοι. Μισθοδοτούνται (!) με τριάντα φράγκα το μήνα, με τα όποια οι φύλακες τους αγοράζουν το άπαραίτητο «πλεμόν».

Κ' είναι μηδαμινό το έξοδο αυτό του προϋπολογισμού, αν συγκριθθ με τα κολοσσιαία ποσά που πλήρωνε το κράτος στους διαφόρους έμπόρους, ως άποζημιώσεις, ύστερα απ' τη θραύση πούκανων οι ποντικοί στα διάφορα έμπορεύματα.

"Η μεγαλύτερη μηλιά του κόσμου βρίσκεται στην Κοννεκτικού των "Ηνωμένων Πολιτειών.

"Εχει ήλικία 305 έτών! "Αλλά το πιο χαρακτηριστικό είναι το έξής: "Εχει όχτώ μεγάλους κλάδους, απ' τους όποιους οι πέντε θγαίνουν καρπό τον ένα χρόνο κ' οι άλλοι τρείς τον έπόμενο!

"Ο κορμός της έχει πεντέμισυ μέτρων περιφέρεια, ύψος είκοσι πέντε μέτρων και το φύλλωμά της άπλώνει σκιά διαμέτρου σαράντα όλοκληρών μέτρων!

Κατά μέσον όρον, η τερατώδης αυτή μηλιά θγαίζει έτησίως πενήνταπέντε έκατόλιτρα μήλων, δηλαδή κάπου πέντε χιλιάδες όκάδες!

Και στην Καλιφορνια έπίσης, όργιάζει κυριολεκτικώς η φύσις, στο φυτικό ίδίως βασίλειο. "Υπάρχουν έκει δένδρα-κολοσσοί, των όποιων το ύψος φτάνει στα έκατό μέτρα, η δε περιφέρεια του κορμού των στα τριάντα—και στα σαράντα, πολλές φορές—μέτρα!

Δηλαδή από έναν εκ των κολοσσών αυτών, μπορεί κανένας να θγάλη ξυλεία, άρκητη για να οικοδομήση ένα μικρό χωριό!...

Σε μία διάλεξή του, την όποια έδωσε στο Λονδίνο ο φημισμένος "Αγγλος Ιατρός Πίταπελ, ύποστήριξε την έξης περιεργή θεωρία: "Οτι το παιδί που άποχθεί ένας άνθρωπος ήλικίας πενήντα έτών, είναι δέκα φορές πιθανότερο να γίνη μεγαλοφυία, παρά το παιδί που άποχτά σε νεότερα ήλικία!

Στις "Ινδίες—κατά μία άγγλική στατιστική—ύπάρχουν τα πιο πολλά ευτυχισμένα άνδρόγυνα. Από κάθε άλλο μέρος της γής.

Αυτό το ηλευτό φαινόμενο, άφελεται στην έξης αίτια: "Εκεί, δεν διαλέγουν μόνοι τους οι "Ινδοί την μέλλουσα σύζυγό των, αλλά οι γονείς του καθενός. Κι' έτσι οι γονείς, βοηθούμενοι απ' την πείρα τους, φροντίζουν πάντα να διαλέγουν την καταλληλότερη σύζυγο για το άγαπητό τους παιδί!

Λογικώτατο αυτό και φυσικώτατο...

"Επειτα από σαράντα χρόνων...διεκαπέντε έρωτα, η έξηκοτούς δεσποινίς "Ελισάβετ Φράνκλιν παντρεύθηκε έχοχτώ τον έκλεκτό της καρδιάς της, δυο φορές χήρο, και ήλικίας έβδομήντα χρόνων!

Αυτό συνέθ στην πόλη Κόρνχιλλ, της "Αμερικής, φυσικά!

Καλά, γεράματα, λοιπόν, και καλορροϊκά!

Υπηρεσίας. Κουβάντες κι' εθθυμα γέλια άκούγοντουσαν, καθώς κατέβαινε, και πάνω από το θόρυβο του σπινθού, ξεχώριζε ο ήχος του άρμονίου, στο όποιο κάποια φίλη της μελετούσε άκόμα το έραμψιό "Εμβαστήριο.

—Πιστά και σταθερά!... μουρμουρίζει η "Ανν καθώς έσπευδε στο γκαράζ.

—Ναί, αυτό είναι το καθήκον μου, κι' αυτό λέει η καρδιά μου...

Το γκαράζ ήταν έρημο εκείνη την ώρα. Οι καλεσμένοι δεν είχαν άρχισι ακόμα να έρχονται κι' έτσι η "Ανν μπορούσε, άπαρτήρητη, να πάρη το μικρό, ιδιότερο αυτοκίνητό της και να θγθ στο δρόμο.

Κανείς δεν παρατήρησε τη φυγή της κ' η "Ανν, με λιγνύωδη ταχύτητα, τρέχει προς το Κρατικό Σωφρονιστήριο γιατί θέλει να προλάβη να θρεθθ έκει τη στιγμή που ο πολυαγαπημένος της θα θγθ από τη φυλακή.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΑΚΟΥΣΕ, Μπλ, μω έλε ο Ρόναλντ Στάντις, ο ντετέκτιβ, θέλω να σου διηγηθώ με λίγες λέξεις την υπόθεση του Τσάρλυ Σίνλεϊ, που του έφθι η μίς Ντάριμτ.

Καθόμαστε στο διαμέρισμα του φίλου μου, κι επειδή είχα λείψει τελευταία από το Λονδίνο, δεν είχα παρακολουθήσει τις λεπτομέρειες της υπόθεσης Σίνλεϊ, η οποία είχε αναστατώσει την πρωτεύουσα πριν τριών ημερών.

Ο Ρέιμοντ Τράντον, άρχισε να μου λέει ο φίλος μου, κατοικεί στον άνω όροφο μιας πολυκατοικίας, κοντά στο Πάρκο. Είχε ένας άνδρας τριάντα εφτά χρόνων, ανύπανδρος και πλούσιος. Είχε επιπλέον άσπρες γλάνες με τον ηλεκτρισμό. Το βράδυ εκείνο ο Τράντον είχε κανονικά βγει από το σπίτι του με τον μερικούς φίλους του. Η μίς Μπάξφορντ, η γυναίκα της, ο Βρόουσον με τη γυναίκα του κι η μίς Μπάξφορντ. Ήταν μια όμορφη ζεστή βραδιά κι όλα τα παράθυρα ήταν ανοιχτά. Ηταν μια όμορφη ζεστή βραδιά κι όλα τα παράθυρα ήταν ανοιχτά, παρέα βρισκόταν συγκεντρωμένη στο σαλόνι κι άκουγαν τη ραδιόφωνο, που έπαιζε κάποιο μελόδραμα. Ξαφνικά άκουστηκε ένας πυροβολισμός. Ο Τράντον έσπευσε στην είσοδο και άμέσως σχεδόν έπείσθη και φώναξε στον Βρόουσον να τον ακολουθήσει και στις κυρίες να μείνουν στις θέσεις του.

Μαζή, οι δυο άνδρες, βγήκαν στο πλατύσκαλο κι εκεί είδαν πεσμένο μπροστά στην πόρτα του άσανσέρ, τον Τσάρλυ Σίνλεϊ, με μια σφαίρα στο κεφάλι. Δίπλα του βρισκόταν ένα δικαίωμα τουφέκι κι όλογυρα ήταν σκορπισμένα σπασμένα κομμάτια πορσελάνης.

—Ποιος είναι αυτός; Τον γνωρίζεις; ... ρώτησε ο Βρόουσον.

—Ένας φίλος μου, ο Τσάρλυ Σίνλεϊ, απάντησε ο Τράντον τρομαγμένος. Τον είχα καλέσει να έρθει κι αυτός. Θα σκότωνε φαίνεται τη στιγμή που βγήκε από το άσανσέρ. Έτσι, το όπλο που κρατούσε εκπυροσοχόησε κι ο δυστυχής σκοτώθηκε... Ω, τί φοβερό δυστύχημα! Πρέπει να τηλεφωνήσω άμέσως στην αστυνομία. Έσύ, Βρόουσον, μείνε, σε παρακαλώ, με τις κυρίες. Δεν πρέπει ν' αγγίξουμε τίποτε, που του έφθι η αστυνομία.

Δέκα λεπτά κατόπιν, ο αστυνομικός επιθεωρητής Μάκ Άντριου έφτασε κι άρχισε τις ανακρίσεις. Από το τουφέκι έβγαλε μονάχα η μία σφαίρα που σκότωσε τον Σίνλεϊ. Ο αστυνομικός μάζεψε προσεκτικά τα σπασμένα κομμάτια της πορσελάνης. Κατόπιν μετέφεραν τον νεκρό στην κρεβατοκάμαρα του Τράντον και κάλεσαν ένα γιατρό. Τυχαίως ο Μάκ Άντριου εξέτασε τους παρισταμένους, οι οποίοι μονάχα τον πυροβολισμό είχαν ακούσει. Κι' ο ίδιος ο Τράντον έλάχιστα μπόρεσε να πει. Ο Σίνλεϊ ήταν φίλος του και τον είχε καλέσει να περάσει τη βραδιά μαζί τους. Άλλα γιατί κοιταλούσε το τουφέκι του μαζί του, στις δέκα το βράδυ, αυτό ήταν αλήθεια ανεξήγητο! "Αν ήθελε να δείξει στον φίλο του αυτό το όπλο, πώς ήταν ο λόγος να το φέρει μαζί κι όχι μέσα στη θήκη του; Τόσο δυνατός ο αστυνομικός, όσο κι ο άναρχος, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι επρόκειτο περί άτυχήματος. Ο Μάκ Άντριου παρέδωσε στον άναρχο τα κομμάτια της πορσελάνης, τα οποία είχε συναρμολογήσει και τα οποία αποτελούσαν μια παράξενη και φρικαστική Κινέζικη προσωπίδα. Η μόνη πιθανή εξήγηση ήταν ότι ο Σίνλεϊ είχε πάρει μαζί του την προσωπίδα αυτή, για να την φορέσει και να διασκεδάσει τους φίλους του. Ήταν φανερό ότι η σφαίρα είχε κομματιάσει τη μάσκα, καθώς σκότωσε τον Σίνλεϊ.

—Αυτή, με λίγα λόγια, εινε η υπόθεση, Μπλ, κατέληξε ο Ρόναλντ Στάντις. Έσύ τί συμπέρασμα βγάξεις;

Μα πριν προφτάσω να απαντήσω, ένα χτύπημα στην πόρτα διέκοψε την κουβέντα μας και μια όμορφη μαυροφρεμένη νέα μπήκε στο δωμάτιο. Ήταν μια όμορφη καπέλλα, φορούσε κατόμαυρα και φαινόταν θλιμμένη.

—Μίστερ Στάντις, φώναξε, είμαι η μίς Ντάριμτ, η μητέρα του δυστυχισμένου Τσάρλυ. Η άναρχος έβγαλε λανθασμένο συμπέρασμα. Δεν πρόκειται περί άτυχήματος... Έγινε έγκλημα!...

—Καθίστε, μίς Ντάριμτ, είπε ο Ρόναλντ. Μην ταράζεστε! Πέστε μου γιατί φαντάζεστε πως η άναρχος σφάλλει;

—Γιατί ο Τράντον είχε ψέματα πως ο Τσάρλυ ήταν φίλος του. Φαινόταν πως έτσι, αλλά πραγματικά ο Τράντον μισούσε τον Σίνλεϊ γιατί... άγαπούσα αυτόν κι όχι τον Τράντον, ο οποίος ήθελε να με παντρευτεί. Πιστεύατε με... Αυτός τον σκότωσε!... Ω, είμαι γοηυή γι' αυτό!... Μα δεν αντιλαμβάνεστε κι' εσείς, πως ο Σίνλεϊ, ένας σοβαρός άνθρωπος, δεν ήταν δυνατόν να περιφρεστεί στο δρόμο μια όμορφη γυναίκα κι' ότι δεν μπορούσε ποτέ να φορέσει μια γυναικεία μάσκα, τη στιγμή μάλιστα που ήξερε πως ύπνηχαν κι' άλλα κομμάτια;... Όχι, όχι!... Τον σκότωσε ο Τράντον!...

—Είπα αλήθεια περίεργα δι' αυτά, μίς Ντάριμτ, τώρα μάλιστα πω ξέρουμε πως ο Τράντον κι' ο Σίνλεϊ δεν ήταν φίλοι... Ωστόσο, ένα άναμφισβήτητο το γεγονός, ότι ο Τράντον βρισκόταν στο σαλόνι με τους καλεσμένους του, τη στιγμή που άκούστηκε ο πυροβολισμός. Είχε μια πολύ παράξενη υπόθεση... Πάντως εγώ θα κάνω, δι, μπορούσα, να φανταστώ πως... ..

—Εγώ ένα ξέρω μονάχα, φώναξε η νέα με πάθος. "Ότι δεν συνέβη δυστύχημα. Κάποιος σκότωσε τον καίμενο τον Τσάρλυ!... Σε σ' αναθέτω να βρείτε τον δολοφόνο του!...

—Όταν έφυγα η νέα, σε λίγο η πόρτα χτύπησε πάλι κι' ο αστυνομικός επιθεωρητής Μάκ Άντριου μπήκε στο γραφείο.

—Α, φίλε μου!... φώναξε ο Ρόναλντ. Καλώς ήρθες! Έπιθυμώ πολύ να σε ιδώ.

—Κι' εγώ, απάντησε ο αστυνομικός γελώντας. Έμαθα πως η μίς Ντάριμτ ήταν εδώ και θέλω να μάθω τί σου είπε.

—Εύχαριστώ... Η μίς Ντάριμτ, λοιπόν, αποκλείει εντελώς το δικό της χτύπημα κι' έμεινε πως έγινε φόνος. Φαίνεται πως ο Τράντον δεν ήταν φίλος του Σίνλεϊ. Απεναντίας μάλιστα...

Ο Τράντον δεν μπόρεσε να κρύψει την κατάπληξή του...

Κι' ο Ρόναλντ διηγήθηκε τη συνομιλία του με την μίς Ντάριμτ.

—Είπε η σειρά μου τώρα να σου πω όσα ξέρω, είπε ο Μάκ Άντριου. Κιτάξτε αυτό...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο αστυνομικός, ξετύλιξε προσεκτικά ένα μικρό δέμα, το οποίο είχε φέρει μαζί του. Από μέσα έβγαλε την Κινέζικη μάσκα.

—Κιτάξτε, είπε, και πές μου τί σου κάνει εντύπωση σ' αυτή την προσωπίδα.

—Διάβολο!... φώναξε ο Ρόναλντ, αφού την περιεργάστηκε. Η έσπερη της επιφάνειας είναι μοντέρνα, αλλά από μπαρούτι... Αυτό φανερώνει ότι δεν την φορούσε ο Σίνλεϊ...

—Άκριβώς! Και κάτι άλλο ακόμα: άπάντο στο τουφέκι δεν βρέθηκαν δαχτυλίδια αποτυπώματα, κι' όμως ο νεκρός δεν φορούσε γάντια όταν τον βρήκαν. Αντιθέτως, στο άνω μέρος της μάσκας, εκεί που υπάρχει ο μικρός χαλκός για να την κρεμάει κανείς αν θέλει, υπάρχουν δαχτυλίδια αποτυπώματα, τα οποία παραδόξως δεν είναι του Σίνλεϊ. Σημειώσατε: ο Σίνλεϊ δεν κρατούσε την μάσκα. Είμαι βέβαιος κι' εγώ πως ο Σίνλεϊ δολοφονήθηκε. Άλλά πώς εινε ο δολοφόνος του;

—Θα έπαινοςσα πολύ να έπισκεφθώ το διαμέρισμα του Τράντον, έλε ο Ρόναλντ.

—Έλτετε μαζί μου, είπε ο αστυνομικός. Ασφαλώς κι' οι τρεις μαζί κι' ο άναρχος...

Ο Τράντον δεν ήταν στο σπίτι του εκείνη την ώρα. Έτσι ο θυρωρός μ' έδωσε το δικό του ιδιαίτερο κλειδί και μπορούσαμε να εξετάσουμε το διαμέρισμα με την ησυχία μας. Άνεθήκαμε με το άσανσέρ.

Μόλις φτάναί κανείς άπάντο, στα δεξιά, υπάρχει ένα παράθυρο, το οποίο βλέπει στο δρόμο. Άπέναντι στον τοίχο, εινε ένα μικρό καρφωτό τζαμπατό παράθυρο, το οποίο κοιτάζει το δωμάτιο της τουαλέτας. Δίπλα υπάρχει ένας αεραγωγός, σκεπασμένος με ένα μεταλλικό δικτυωτό. Πιο πέρα, μπροστά στη σκάλα, εινε η πόρτα της εισόδου του διαμερίσματος.

—Το πρώτο, εξήγησε ο αστυνομικός, βρέθηκε πεσμένο διαγώνιος στο πλατύσκαλο, με το κεφάλι προς το μέρος του άσανσέρ. Το τουφέκι βρέθηκε στα δεξιά του και τα κομμάτια της μάσκας ήταν σκορπισμένα όλογυρα του. Πάμε τώρα μέσα...

Τον ακολουθήσαμε και βρεθήκαμε σ' ένα διάδρομο, που έφτανε ως το βάθος. Δεξιά ήταν η τουαλέτα, και πάνω η κρεβατοκάμαρα και τελευταίο το σαλόνι.

—Εδώ στο σαλόνι ήταν όλοι συγκεντρωμένοι, όταν ο πυροβολισμός άκουστηκε, είπε ο Μάκ Άντριου. "Ας ανακεφαλαιώσουμε πρώτα τί άναμφισβήτητα γεγονότα. Μα που το τουφέκι δεν έφερε δαχτυλίδια αποτυπώματα, θα πη πως ο Σίνλεϊ δεν το κρατούσε, αφού δεν φορούσε γάντια. Κάποιος λοιπόν το τοποθέτησε δίπλα του, αφού πρόσεξε πρώτα να το πιάσει με γάντια ή με μαντίλι, για να μην αφήσει ίχνη. Άπεδείχθη ακόμα ότι τ' αποτυπώματα στη μάσκα δεν είναι του Σίνλεϊ. Κάπως άλλος λοιπόν, μετά το φόνος προφανώς, έπαισε το ένα κομμάτι της μάσκας. Γιατί όμως; Αυτό θα το εξετάσουμε αργότερα. Τί να υποθέσουμε; Πως ο Τράντον είχε συνήχο, μα που φυσικά ο ίδιος δεν μπορούσε να πυροβολήσει πίσω από τρεις τοίχους!...

—Έννοείται!... Το τουφέκι λοιπόν θα ήταν τοποθετημένο κάπου, κοντά στο άσανσέρ, είπε ο Ρόναλντ. Πάμε να ιδούμε εκεί...

Πήγαμε στο πλατύσκαλο κι' ο Ρόναλντ άρχισε να εξετάζει το κάθε τι προσεκτικά.

—Το τουφέκι, είπε, πρέπει ναταν τοποθετημένο στο ύψος περίπου του Σίνλεϊ, γιατί, φυσικά, περπατούσε ανύποπτος, χωρίς να σκέφτεται. "Αν ο πυροβολισμός έπαισε από το παράθυρο της τουαλέτας, το όπλο, όπως βλέπετε, εινε καρφωτό, θα είχε σπάσει το τζάμι. Μένει ο αεραγωγός... Διάβολο!... Α... κιτάξτε! Έδώ ο γύφος εινε πρόσφατος. Άγχιζε μάλιστα ένα καρφί, το οποίο άφησέθ... "Α! κι' αυτό... Κιτάξτε... Και το δικτυωτό έχει τοποθετηθί τελευταίως... Κι' εδώ... Διάβολο!... Υπάρχουν ίχνη καπνού πυρίτιδος...

—Θέ μου, Ρόναλντ, φώναξε ο αστυνομικός. Είπε φανερό... Άλλά πως... πως... ..

—Σιγά, Μάκ, άς μη βιάζεμαστε. "Ας υποθέσουμε πως σ' αυτό το καρφί βρισκόταν κρεμασμένη η μάσκα, πιθανόν για να προκαλέσει την προσοχή του Σίνλεϊ, ο οποίος θα παραξενεύτηκε και κοινοστάθηκε άσφαλώς. Έκείνη τη στιγμή το τουφέκι εκπυροσοχόησε. Τί λέτε;... Άκούστε... Η μάσκα πυροβολήθηκε από μέσα από την τουαλέτα και έγινε κομμάτια, ενώ η ίδια σφαίρα σκότωσε τον Σίνλεϊ. Μονάχα το άπάντο κομμάτι, στερεωμένο από τη θηλιά, έμεινε κρεμασμένο στο καρφί. "Ο φονιάς το παρατήρησε κι' όταν τοποθέτησε το τουφέκι κοντά στο θύμα του, το ξεκοίμασε, αλλά ξεχάστηκε και το έπαισε με γυμνό χέρι...

—Άλλά ο δολοφόνος, ρώτησα, βρισκόταν κρεμασμένος στο το διάστημα μέσα στην τουαλέτα; Τότε δεν ήταν ο Τράντον που τον σκότωσε...

—Δεν αποκλείεται, το τουφέκι γιά ήταν τοποθετημένο από πριν και με τον ηλεκτρισμό να προσελήνη ή εκπυροσοχόητε...

Και του πέρασε τις χειροπέδες...

σις. "Ο Τράντον καταγινόταν πολύ σε τέτοιου είδους πειράματα... Το ζήτημα εινε πως άντελήφθη, μέσα από το σαλόνι, ότι το θύμα του είχε φτάσει. Για πάμε στο σαλόνι, να δούμε καλύτερα...

Ο Ρόναλντ κιτάξε προσεκτικά όλογυρα του και τέλος πλησίασε τη ραδιόφωνο. Ήταν ένα μηχανήμα νεωτάτου συστήματος κι' ο Ρόναλντ θέλησε να το δοκιμάσει. Μα αυτό δεν δούλενε. Παράξενο, αλήθεια, αφού εκείνο το βράδυ έπαιζε περίεργα... Κιτάξαμε περίεργα κι' άντελήφθαμε πως από μέσα έβγαλε κάποια δριλές.

Την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε κι' ο Τράντον μπήκε στο δωμάτιο. —Έμαθα από τον θυρωρό την επίσκεψί σας, κύριοι, είπε ο Τράντον. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; Τί μπορώ να σας προσφέρω;

—Εύχαριστώ, παίρνω εύχαρίστως ένα ποτηράκι κονιάκ, είπε ο αστυνομικός. Συγγνώμη αν σας άνησυχίασε, μίστερ Τράντον, αλλά, όπως άπεδείχθη, η άναρχος έκανε λάθος όταν είπε ότι συνέβη δυστύχημα. Πρόκειται μάλλον για φόνο. Το αποτέλεσμα των νέων έρευνών μας εινε ότι ο Σίνλεϊ πυροβολήθηκε από τον αεραγωγό της τουαλέτας. Αυτό εινε άναμφισβήτητο γεγονός.

—Άπθονον μου φαίνεται, γέλασε ο Τράντον. Τότε τί έγινε ο δολοφόνος;

—Πιθανόν να ξέφυγε τη στιγμή που μπήκατε στο σαλόνι και φωνάζατε τον Βρόουσον, είπε ο Μάκ Άντριου, και ήπια μονορούφι το ποτηράκι που του πρόσφερε ο Τράντον.

Είπαμε ακόμη μερικές άσχημες κουβέντες, εύχαρίστησαμε τον Τράντον και φύγαμε...

—Άφθον θα σ' αν τ' αποτυπώματα της μάσκας ήταν του Τράντον, είπε ο αστυνομικός. Πήρα μαζί μου το ποτηράκι του κονιάκ, που μου πρόσφερε με το χέρι του.

Την επομένη ο αστυνομικός μ' έλε πως τ' αποτυπώματα της μάσκας και του ποτηριού ήταν ίδια. Τότε ο Ρόναλντ, ο οποίος ήταν συλλογισμένος, ζήτησε να πάμε πάλι στο διαμέρισμα του Τράντον. Άλλά δεν θέλησε να μ' αν πη ποιά ήταν η σκέψις που τον βασάνιζε. Έτσι δεν έμειναμε και τον άκολουθήσαμε.

Ο Τράντον αυτή τη φορά ήταν στο σπίτι του. Δεν έκρυψε τη δυσαρέσκεια του και μ' άπότομο τρόπο μ' αν ρώτησε αν αυτές η έπισκέψεις θα εξακολουθούσαν για πολύ καιρό ακόμα.

—Ελπίζω να εινε η τελευταία, απάντησε ο Ρόναλντ μ' άπάθεια. Άλλά πρέπει να κάνουμε με άνασφαστάσι το φόνου. Ένας άστυνομικός θα πιάσει το όπλο που θύμασε, σύμφωνα με τις οδηγίες που του έχω δώσει. Η συνδρομή σας, Τράντον, θα εινε πολύτιμη...

Βγήκαμε στο πλατύσκαλο. Ένας άστυνομικός βρισκόταν ξεπλωμένος στη θέση που βρέθηκε ο Σίνλεϊ. "Ολόγυρα του ήταν σκορπισμένα σπασμένα τειάρια πορσελάνης και πάνω από τον αεραγωγό βρισκόταν κρεμασμένο το άπάντο κομμάτι της μάσκας. Μόλις το είδε ο Τράντον, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μ' αν νη έκπληξή του.

—Μα αυτό δεν ήταν εκεί, όταν βρέθηκε το πτώμα, τραβίστε.

—Φυσικά όχι, είπε ο Ρόναλντ, γιατί είχα φροντίσει να το κατεβάσετε. Το μαρτυρούν τα δαχτυλίδια αποτυπώματα στη μάσκα!...

—Άλλά μπορεί να την άνιξα τη στιγμή που ήμουν κάτω, έμεινε ο Τράντον. Έγώ βρισκόμουν στο σαλόνι, την ώρα που άκουστηκε ο πυροβολισμός...

—Άκολουθήστε με στο σαλόνι, είπε ο Ρόναλντ, και θα πείσθετε. Έσύ, Τράντον, πυροβολήστε, από τω μέσα... Μάλιστα, από δι σκότωσε τον Σίνλεϊ, πέφοντας ένα ηλεκτρικό κομμάτι, μ' ένα σπασμένο συνδυασμό που έκανε... Όλη η δυσκολία ήταν πως θα μάθανε άκριβώς τη στιγμή που ο Σίνλεϊ θα βρισκόταν έξω από τον άσανσέρ. Προσέξτε τώρα...

Ο Ρόναλντ πήγε κοντά στη ραδιόφωνο και άρκετα σπασε την δεξιά του έλπε με μια έλλη, την οποία είχε φέρει έπίτηδες μαζί του. Κι' ένω ο Μάκ Άντριους κι' εγώ πιάναμε τον Τράντον, ο οποίος, μόλις κατέλαβε πως άπεκαλύφθη, θέλησε να ξεφύγει, ο Ρόναλντ, από το παράθυρο, έκανε σημείο με το μαντίλι του σε κάποιον πάλαιον, ο οποίος περιμέναε κάτω στο δρόμο. Συγχρόνως ο Ρόναλντ έβγαλε έπισφύ η ραδιόφωνο και είπε:

Με το άσανσέρ θ' άνεβη τώρα ένας πάλαιον, ο οποίος πιάει το όπλο του Σίνλεϊ...

Και ξαφνικά, εκεί που η ραδιόφωνο έπαιζε κάποιο κομμάτι, άκούστηκε ένας όδης ήχος και σε λίγο σταμάτησε.

Το άσανσέρ άνέβη, είπε ο Ρόναλντ. Τώρα, άκούστε, ξανακατεβαίνει...

Πράγματι, ο ίδιος ήχος άκούστηκε και πάλι σταμάτησε.

—Τώρα, είπε ο Ρόναλντ, ο Σίνλεϊ βρισκόταν άπάντο στο πλατύσκαλο και παραξενεύτηκε κιτάζει τη φορικαστική μάσκα. Αυτή τη στιγμή, Τράντον, πιάσε το κομμάτι. Το άσανσέρ, βλέπετε, εινε άθροισμα και μονάχα τη στιγμή που ή ραδιόφωνο πιάει άκούγεται αυτός ο ήχος. Έξω από το σαλόνι, Τράντον, πιάει έπισφύ! Και τώρα, έπισφύ για τη φωνή! Και του πέρασε τις χειροπέδες...

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΟ ΜΑΪ'ΑΜΙ

('Αρθρο της χαριτωμένης «βεντέττας» Μώρην Ο'Σούλλιθαν)

ΓΙΑ πέστε μου, πήγατε ποτέ στο Μάϊαμι ή στη Φλωρίδα; Έλάτε, αφήστε τα χαμόγελά κι απαντήστε μου στην ερώτησή μου. Σας μιλώ πολύ σοβαρά. Πώς; Δεν είσατε εκατομμυριούχος; Άλλά μήπως φαντάζεστε ότι μόνο εκατομμυριούχοι πάνε στο Μάϊαμι. Πόσο είσατε γελασμένοι. Έγώ θα σας αποδείξω ότι όχι μόνο δεν έχετε δίκιο, μα κι ότι πιστεύετε κάθε τι που γράφουν τα διάφορα κινηματογραφικά περιοδικά. Καλά, μπορεί κανείς σε μερικά πράγματα να είναι άφελής. Άλλά να το πουν άν ξευτινάδες και ψευτιές με ούρα, αυτό δεν μπορεί να το χωρέσει το μυαλό μου. Βέβαια, δεν έχω καμιά αντίρρηση, ότι το Μάϊαμι είναι μία από τις πιο

δωμορφες λουτροπόλεις της Αμερικής. Άλλωστε δεν ξεχνάω, ότι έχει ωμορφα ξενοδοχεία, με σαράντα πατώματα, τεράστιους κήπους με σπάνια λουλούδια και μία τόσο ωμορφη άμμουδιά, ώστε δεν σου κάνει κέφι να την εγκαταλείψεις ούτε μία ώρα τη μέρα. Μα εκτός από τον κόσμο των «βασιλέων των δολларίων» και των περιηγητών, υπάρχουν κι ένα σωρό φτωχοί διάβολοι που ζούν εις θάρος των πρώτων. Υπάρχουν όμως ακόμη κι οι μόνιμοι κάτοικοι του Μάϊαμι. Άν ξέρατε πόσο ωμορφη είναι η ζωή τους, θα τους ζηλεύατε. Είχα την ευτυχία να τους γνωρίσω και να περάσω μαζί τους τις «διακοπές» μου. Είναι οι πιο καλοί κι οι πιο έξυπνοι άνθρωποι του κόσμου. Ακούστε να σας διηγηθώ μερικές από τις γνωριμιές μου και θα δείτε αν έχω ή δεν έχω δίκιο. Άς σας παρουσιάσω πρώτα - πρώτα, τον μπάρμπα Τόμ. Είναι ο καλύτερος φίλος μου. Φοράει μία κόκκινη και μαύρη ναυτική φανελλά, έχει ζωγραφισμένες άγκυρες στα χέρια του και τα μαλλιά του θγαίνουν από το κασκέτο του σαν τις τρίχες του σκανόχοιρου. Δεν είναι καθόλου ωμορφος μα έχει δυο έξυπνα μάτια που μπορούν να σε τρελλάνουν με την κοροϊδία τους.

—Μπάρμπα Τόμ, του φωνάζω όταν με κυττάει μ' αυτό το θλέμμα, πόσα ούισκυ έχεις πιη;

...Μόδο δέχνει δέκα φορές το ένα δάχτυλό του. Αυτό σημαίνει ότι έχει πιη δέκα φορές από... Ένα και τελευταίο ποτήρι! Ο μπάρμπα Τόμ είναι ο έπιστάτης του Λεμθαρχείου του Μάϊαμι. Μόλις χαράξει η μέρα, αρχίζει άμύλητος τη δουλειά του. Γυαλίζει τα

μπροντζά των κανών, δένει τα πανιά στις θάρκες, πλένει τους πάγκους και τα καφάσια τους και ταχτοποιεί τα κουπιά. Έπειτα θάζει τα κανώ και τους πλωτήρες σε παράταξη, τον ένα σε κανονική απόσταση από τον άλλο, φρεσκοπλυμένους και καθαρούς. Στις έφτά ή ώρα, η δουλειά του έχει τελειώσει. Τότε γεμίζει καλά το τσιμπούκι του, θγαίνει έξω στην πόρτα του Λεμθαρχείου, κάθεται σταυροπόδι κι άκουμπάει την τετράγωνη πλάτη του στα κάγκελλα. Καπνίζει και μουρμουρίζει τα ναυτικά τραγούδια του, κυττάζοντας τον άκεανό που άπλώνεται μπροστά του τόσο ήσυχος, σαν να μην έχει γνωρίσει ποτέ την τρικυμία. Τότε γλυστράω άθόρυθα κοντά του, τραβάω την πίπια από το στόμα του και τον κυλάω σαν θράχο στην άμμουδιά. Έκείνος γελάει μ' ένα πονηρό μά ευχάριστο γέλιο. Ξέρει πόσο είναι ακίνδυνος, μα αυτό δεν σημαίνει ότι έχει πάψει να είναι... γοητευτικός.

—Μπάρμπα Τόμ, τον ρωτάω συχνά, πόσες γυναικες γνώρισε στη ζωή σου;

Έκείνος μου ρίχνει μία χούφτα άμμο στο μαγιό μου και μου λέει ειρωνικά:

—Μέτρησε τους κόκκους της γιά να το θήρη. Μα εγώ δεν μπορώ ποτέ να μετρήσω την άμμο.

Στις έννέα ή ώρα, η πόρτα του Λεμθαρχείου άνοίγει με ξεφωνητά και γέλια. Άμέτρητα κορίτσια και νέοι πλημμυρίζουν την άθουσα, τραβούν από τα χέρια τον μπάρμπα Τόμ, παίζουν μαζί του και του ζητούν τα κανώ τους και τις θάρκες τους. Έκείνος θυμώνει:

—Ήουχία! ούρλιαξε σαν εξαγριωμένο θηρίο. Ένας-ένας, με τη σειρά του. Ωρίστε, άς κοιτάξω ή Τζιν Χάρλοου. Τώρα ή σειρά της Μάνης. Ήθας; Έλα και σ' άπριγκήτισσάς μου, γιατί μάς καθυστερείς...

...Αυτή ή τελευταία έρώτηση άπευθύνεται σε μία υπέροχη ξανθή στην κόρη του «βασιλέως» του σιδήρου. Κι έτσι με τη σειρά τους έλες ή «βεντέττες», έλες οι «άσπότερες», έλες οι «βασιλισσες» κι ή «πριγκήπισσες» παίρνουν τις θάρκες τους, τα κανώ τους και τα σπρώχνουν με ξεφωνητά χαράς προς τα γαλάζια κύματα. Έχουμε πάλι μείνει μόνο με τον μπάρμπα Τόμ. Τότε μ' ένα πονηρό γαμόγελο έκείνος, κλείνοντας το δεξί μάτι του, μου λέει:

—Έμπρός, ή σειρά σας τώρα, «μικς» Μώρην...

...Μα εγώ δεν θέλω τίποτε. Όλες ή θέσεις των κανών έχουν άδειασει. Ο μπάρμπα Τόμ άρχίζει τώρα τους άβασμούς.

—Άν ή «μικς» είχε τη

Η Μώρην Ο'Σούλλιθαν στο Μάϊαμι

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σας ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είναι το ύπεροχον αίσθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Και το άριστούργημα του ρωμαντισμού

" Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ "

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Επίσης άρχισε ή διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

,, Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

Όπως σας είχαμε ειδοποιήσει, γιά ν' άποκτήσετε τα άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το εν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ώνομάσθησαν τα έργα που σας χαρίζομεν.

Οι εν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίσουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα Ύποτακτορεία των Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Περί τα τέλη Μαΐου θα κυκλοφορήσ η

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Επίσης έτοιμάζονται το αίσθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

Η έκδορία δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι εν τω Έξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λίαν έπιζημία διά το Γραφείον μας μία τριπλή επιβάρυνσις. Εις τας πόλεις του Έξωτερικού όπου υπάρχουν Ύποτακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Αθηνών, οι άναγνώσται μας θα παραλαμβάνουν τα βιβλία των από τους κ. κ. υποπράκτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΜΩΡΗΝ Ο' ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμητος Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Σάν-Πέτρο, αν κ' ήθελε να φανή γαλήνιος, δεν μπόρεσε να μη σφίξη κρυφά και με λύσσα, τα δόντια του. Κ' είπε, η μάλλον σφύριξε σαν φείδι:

—Γιὰ τὸ λόγο, ὅτι ἀγαπάτε τὴ Λουκιόλα!

—Καὶ ποῖος σὰς ἐμποδίζει νὰ τὴν ἀγαπάτε κ' ἐσεῖς ἢ κ' ὁ καθένας;

—Ναί, ἀλλὰ σὰς ἀγαπάει κ' ἐκείνη!

—Ἀλήθεια;... Μοῦ τὸ θεοσιώνετε αὐτό;... Μὰ μὲ κάνετε τρι-
ρευτυχισμένον λοιπόν, ἀγαπητὴ κόμη! σάρκας ὁ μαρκήσιος Ἀσλίττα.

—Προσέξτε, μαρκήσιε! μούγκρισε πνιχτὰ ὁ κόμης. Ἀφ' ὅπου τὰ εἰρωνικά αὐτὰ ζεφωνητά. Εἶ δ' αὖ!... Κ' ἐκεῖνο ποῦ εἶδα, μὲ πείθει ὅτι...

—Μὰ τί εἶδατε, λοιπόν; ξανάπε μὲ τὸν ἴδιο σαρκασμὸ ὁ μαρκήσιος.

Ο Σάν-Πέτρο, μὲ τὸ φρικαλέο πρόσωπό του παραμορφωμένο ἀπὸ λύσσα καὶ μανία, ἔσκυψε περισσότερο κ' εἶπε:

—Δὲν ξέρω τί εἶδα, μαρκήσιε!... Αὐτὸ ποῦ ξέρω ὅμως, εἶπε ὅτι εἶσαι συνωμότης!... Κάνεις τὸ φίλο τῶν Αὐστριακῶν, γιὰ νὰ τοὺς κατασκοπεύεις καλύτερα καὶ γιὰ νὰ κοιμῆς τὴν ὑποψίαν τους!... Καὶ ξέρω ἐπίσης, ὅτι ἐδῶ στὸ Μιλάνο ὑπάρχουν φυλακές, ὅπου οἱ Αὐστριακοὶ κλείνουν τοὺς συνωμότες, τοὺς ψήφουν ζωντανούς καὶ τοὺς σπάζουν τὰ κόκκαλα τῶν μελῶν τους, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν ν' ἀποκαλύψουν τοὺς συνωμότες των!...

Εἶχαν φθάσει ἤδη μπρὸς στὸ θεωρεῖο τοῦ μαρκησιῦ Ἀσλίττα. Ο μαρκήσιος, χωρὶς κὰν νὰ παραχθῇ ἀπ' τὴν κρυφὴ ἀπειλὴ τῶν φράσεων τοῦ κόμητος, προχώρησε ἕνα βήμα, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ θεωρείου τοῦ καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀπειλὴ στὸν τόνο τῆς φωνῆς του, εἶπε:

—Περᾶστε, κύριε κόμη... Σὰς προσφέρω μιά θέσι στὸ θεωρεῖο μου... Ἀλλὰ σὰς κάνω συγχρόνως καὶ τὴν ἐξῆς προειδοποίηση: Ὅτι ὑπάρχουν ἐπίσης στὸ Μιλάνο μερικὲς ἀγνωστες γωνίες, σὲ κήπους ἐρημικούς καὶ σὲ σκοτεινὰ σοκκάκια... Καὶ σ' αὐτὲς τίς γωνίες, τσιφερίζονται κρυφὰ ὅσοι Ἰταλοὶ πουλοῦν τὴν πατρίδα τους στοὺς ξένους!

Ο Σάν-Πέτρο σκίρτησε ἀπὸ μυστικὸ τρόμο. Δὲν ἔβριξε τίποτα ν' ἀποκριθῇ. Μῆλκε πρῶτος στὸ θεωρεῖο. Ο μαρκήσιος, κλείνοντας τὴν πόρτα, κάθησε πλάι τοῦ βουβῶς κ' ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν τὴν παράστασι...

Ποῖος ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ κόμης Σάν-Πέτρο;... Ἀπὸ ποῖο μέρος τῆς Ἰταλίας καταγόταν;... Ποιοὶ ἦσαν οἱ πρόγονοί του καὶ ποῖος ἦταν ὁ τίτλος τους;

Κανένας δὲν ἤξερε... Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ ὀριστική ἐξήγησι, σ' αὐτὲς τίς ἀπορίες...

Ἦξεραν ὅμως ὅλοι, ὅτι ὁ κόμης Σάν-Πέτρο ἦταν ἕνα τυφλὸ ὄργανο, ἕνα δημιουργημὰ τοῦ μισητοῦ Αὐστριακοῦ τυράννου Ραδέτσκι... Σ' ὅλα τὰ στάματα τῶν πατριωτῶν Μιλανέζων, τὸ ὄνομα τοῦ Σάν-Πέτρο ἦταν συνώνυμο μὲ τὴν Ἀτιμία, μὲ τὴν Πρδοσία καὶ μὲ τὰ φριχτὰ θάσανιστῆρια τῶν Ἰταλῶν πατριωτῶν, ἀπ' τοὺς Αὐστριακοὺς κατακτητῆς...

Ἰταλὸς ὁ κόμης Σάν-Πέτρο, θεωροῦσε τιμὴ του νὰ ἀπεχθάνεται τοὺς Ἰταλοὺς, καὶ νὰ τοὺς κατατρέχῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο!...

Μὰ ἦταν, ἄραγε, κ' Ἰταλός;

Ὡστόσο, ἦταν πλούσιος... Πλουσιώτατος, μάλλον, καὶ ἐώθευε ἀφθονὰ χρήματα καὶ ζοῦσε μετὰ λωπρεπείας, πολυτελεστάτη ζωὴ... Σωστά!...

Ὑπάρχουν ὑπηρεσίες, προπάντων ἡ ἄτιμες κ' ἡ προδοτικὲς, ἡ ὁποῖες ἀνταμιβόδιαν πλουσιοπάροχα ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος. Κ' ὁ Σάν-Πέτρο θὰ εἶχε παράσχει, φαίνε-

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΥ

ται, πέρα πολλές τέτοιες ὑπηρεσίες στοὺς Αὐστριακοὺς. Ἐδῶ καὶ δύο μῆνες τώρα, ὁ κόμης κυνηγοῦσε τὴ Λουκιόλα μὲ τυφλὸ ἐρωτικὸ πάθος... Ἐκείνη ὅμως, ἀγριάζοντας τὸν κρυφὰ καὶ φανερά, ἀδιαφόρησε ἐντελῶς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ λύσσα τοῦ κόμητος, ἐναντὶ τοῦ μαρκησιῦ Ἀσλίττα: Ὁ μαρκήσιος ἦταν ὁ εὐτυχὴς ἀντίζηλός του στὴν καρδιά τῆς θελκτικῆς πρωταγωνιστρίας!

Ἀπὸ ἐβδομάδες τώρα, εἶχε μαντέψει τὴν ἀμοιβαία λατρεία τοῦ Ἀσλίττα καὶ τῆς Λουκιόλας, ὁ κόμης Σάν-Πέτρο. Κ' ἐποφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὸν Ἀσλίττα: Θὰ τὸν πρόδινε—μὲ ἑπτές ἀποδείξεις—στὸ «Μυστικὸ Συνωμοτικὸ Κομιτάτο» τῶν Ἰταλῶν πατριωτῶν, ὡς «πονητὸν» στοὺς Αὐστριακοὺς!

Ἦταν προδοτὴς, βέβαια, κ' ὁ κόμης. Ἀλλὰ οἱ Αὐστριακοὶ τὸν φρουροῦσαν πιστά, κ' οἱ Ἰταλοὶ δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ τὸν ἐξοντώσουν ἀκόμη.

Ἀλλὰ θ' ἀποδείκνυε, ὅτι ἦταν ἐπίσης προδοτὴς κ' ὁ Ἀσλίττα. Κ' αὐτὸν εὐκολὰ θὰ τὸν δολοφονοῦσαν οἱ Ἰταλοὶ: Γιατὶ ὁ Ἀσλίττα ἦταν εὐνοούμενος, θέβαια, τῶν Αὐστριακῶν, ἀλλὰ ποτέ δὲν εἶχε ζητήσει τὴν συνδρομὴν τους καὶ τὴ φρουρὰν του!

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ κατασκοπεύῃ μ' ἐπιμονή, τὰ διαβήματα καὶ τίς πράξεις τοῦ μαρκησιῦ. Τὸν ἔβλεπε νὰ συναρτάται διαρκῶς μὲ Αὐστριακοὺς, νὰ εἶνε ὁ εὐνοούμενος τοῦ Ραδέτσκι, νὰ μὴ λείπῃ ἀπὸ καμμία Αὐστριακὴ δεξίωσι...

Ὡστόσο καμμία ἀπὴν ἀποδείξει γιὰ τὴν προδοσίαν τοῦ δὲν ὑπῆρχε: Στὴν ἐπιφάνεια μονάχα, ἦταν προδοτὴς ὁ μαρκήσιος. Κ' ὁ κόμης Σάν-Πέτρο, μὲ τὸ ἐνστικτο τοῦ χαμερπὸς κατασκοποῦ, μάντεψε ἐπιτελούς τὸ διπλὸ τρομερὸ παίγνιο, τὸ ὁποῖο μὲ τὴν μαεστρίαν ἔπαιξε ὁ ἀντίζηλός του: Ναί, ὁ μαρκήσιος Ἀσλίττα ἦταν ἕνας φλογερὸς Ἰταλὸς πατριώτης, ὁ ὁποῖος θυοῖαζε μὲ αὐταπάρνησι τὴ δημοτικότητά του, ὁ ὁποῖος προτιμοῦσε τὴν περιφρόνησι καὶ τοὺς θανάσιμους κινδύνους τῆς ὁργῆς τοῦ πολλοῦ πλήθους, γιὰ νὰ ἐξυπηρετῇ καλύτερα τὰ ἱερὰ ἀπελευθερωτικὰ σχέδια τῆς πατρίδος του!

Καὶ μονάχα οἱ ἀνώτατοι ἀρχηγοὶ τῶν Ἰταλῶν συνωμωτῶν ἦσαν μνημένοι στὴν εὐγενεὴ πραγματικότητά καὶ στὸν ἡλικιὸν ρόλο τοῦ Ἀσλίττα, ὁ ὁποῖος ἦταν κ' αὐτὸς ἕνας ἀπ' τοὺς σημαντικωτέρους ἀρχηγούς τοῦ Κομιτάτου...

Ὡ, τὰ μάντεψε ὅλα αὐτὰ, ὁ ἀρχεὶος κόμης Σάν-Πέτρο... Κ' ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξοντῶσῃ τὸν ἀντίζηλό του μὲ τοὺς Ἰταλοὺς—γιατὶ ὅλες ἡ ἀνάνυμες καταγγελίες του πρὸς τὸ Κομιτάτο, ριχνόντουσαν στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, φυσικὰ—σκέπτεται νὰ τὸν ἐξοντῶσῃ μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς.

Πῶς ὅμως θὰ γινόταν αὐτό;... Οἱ Αὐστριακοὶ νόμιζαν γιὰ τὸ φασισμένο ὄργανό τους, τὸν μαρκήσιο Ἀσλίττα. Εἶχε πάρα πολλές συμπάθειες στοὺς κύκλους τῶν ὁ μαρκήσιος κ' ὁ Ἀσλίττα, βασιλεὺς ἦταν στενὸς τοῦ φίλος!... Πῶς θάπιαναν τόπο λοιπὸν ἡ καταγγελίες τοῦ Σάν-Πέτρο, ἀν δὲν θασίζοντουσαν ἀπὸ ἀποδείξεις φανερές;

Ἀμνηχανόσε λοιπὸν, ὁ ἀρχεὶος κόμης. Ἐπρεπε ὅμως, μὲ τὴν θεοθυσίαν, νὰ ἐξοντωθῇ ὁ εὐτυχὴς ἀντίζηλός του. Τὸν λάρτρει ἡ Λουκιόλα κ' ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ μὲ τὸ αἷμα του αὐτὴ τὴν τρεῖα τῆς!

Καὶ στέναζε, ὁ κόμης. Λάρτρει κ' αὐτὸς μὲ σφοδρὸ πάθος τὴ θελκτικὴ πρωταγωνίστρια. Εἶχε ἀγρυπνήσει, ὁ λοβλητρὴς νύχτες, μαρτυρικές, θάσανιστικές, ἐντροπυλόντας καὶ σχεδιάζοντας πῶς νὰ κέρσῃ σὴν ἀγάπῃ τῆς.

Καὶ μούγκριζε συχνὰ, μέσα του:

—Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, μοιάζει μὲ μιά ἄλλη πρωταγωνίστρια!... Ἐκείνη ἡ ἄλλη, μὲ ἐξυπνοὺς!... Αὐτὴ ὅμως, ἡ Λουκιόλα αὐτὴ δὲν ἐξυπνοῦ!... Τὴ θέλω!... Τὴν ποθῶ!... Τὴν ψῶ!...

Τὴν ἔβλεπε καὶ τώρα πάλι, πῶς γοητευτικῇ, σωστὸ χάρισμα

ματιῶν, ἀπάνω, στὴ σκηνή... Κ' ἡ ἴδια θάσανιστικὲς σκέψεις χροστηδοῦσαν στὸ μυαλό του καὶ τὸν τύφλωναν...

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ μαρκήσιος Ἀσλίττα θύγῃκε ἀπ' τὸ θεωρεῖο τοῦ καὶ κατέβηκε στὴν πλατεῖα.

Μὲ ἑαφνικὴ ἀπόφασιν ὁ κόμης Σάν-Πέτρο, μόλις ἔμεινε μόνος, τινάχθηκε ὀρθός. Ἀπαίσιο χαμόγελο παραμόρφωσε τὸ πρόσωπό του. Βγήκε κ' αὐτὸς ἀπ' τὸ θεωρεῖο τοῦ καὶ τράβηξε πρὸς τὸ θεωρεῖο ὅπου θρισκόταν—ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀνωτάτης Διοικήσεως—ὁ ὑπασιπότης τοῦ Ἀντιθασιλέως...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, τὸ πλήθος χειροκροτοῦσε μὲ ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμό τὴ Λουκιόλα... Μνημένοι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ φλογεροὶ Ἰταλοὶ πατριῶται, δὲν χειροκροτοῦσαν μόνον τὴν ἀπαράμιλλη καλλιτέχνη Λουκιόλα, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀγγελο τῆς ὑπόδουλης Διοικήσεως τῶν, προσωποποιημένων στὴ θελκτικὴ μορφή τῆς καὶ φωλασμένων στὴν φιλοπάτριδα ψυχὴ τῆς: Ναί, ἡ Λουκιόλα ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς συνωμοσίας καὶ τὸ ἀγνὸ σύμβολο τῆς Ἐλευθερίας, γιὰ ὅλους ἐκεῖνους τοὺς ὑποδόλους συνωμότες!

Τὰ χειροκροτήματα ἔπαψαν ἑαφνικά, γιατί ἡ καλλιτέχνης τραγουδοῦσε τώρα μιὰ μελωδικὴ μονωδία τοῦ ἔργου...

Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, ἔσκυψε στὸ αὐτὸ τοῦ ὑπασιπότη κ' ὁ κόμης Σάν-Πέτρο καὶ τοῦ ψιθύριζε:

—Ἐξοχώτατε!... Ἐγὼ νὰ σὰς καταγγεῖλω ἕνα ἐπικίνδυνον προδοτή...

—Κ' ἄλλον;... εἶπε ὁ ὑπασιπότης μὲ ἄχνυ χαμόγελο, στὸ ὁποῖο ἐξοχώριζε καὶ μιὰ κρυφὴ ἀγρία καὶ περιφρόνησις. Ἀνεξάντλητες εἶνε ἡ καταγγελίες σὰς, τελοσπάντων!

Ο Σάν-Πέτρο δάγκασε τὰ χεῖλιά του. Ὡστόσο, ὑποκλίθηκε μὲ χαμερπεία, καὶ ξανάπε παραπονετικά:

—Ὡστε δὲν ἀρέσει στὴν ἐξοχώτητά σας, ὁ ζήλος μου πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ αὐτοκράτορος σας;

—Ὅχι δά!... θιάστηκε ν' ἀποκριθῇ ὁ ὑπασιπότης. Ποῖος σὰς εἶπε ἕνα τέτοιο πράγμα, κύριε κόμη;... Μονάχα, περιμένετε λίγο, σὰς παρακαλῶ, ὅσο νὰ τελειώσῃ τὸ τραγούδι τῆς ἡ πρωταγωνίστρια... Καὶ τότε, μοῦ λέτε ἐλευθερὰ ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε!

Πραγματικὰ, ὁλόκληρο τὸ ἀκροατήριον, κατακαγεμένο, κρεμόταν ἀπ' τὰ χεῖλιά τῆς ἀηδονοῦσας ἡθοποιῆς... Ἡ μελωδία τοῦ τραγουδιοῦ τῆς κ' ἡ ὑπέροχος νότες τῆς φωνῆς τῆς μάγευαν κυριολεκτικῶς ὅλο τὸ ἐκλεκτὸ ἐκεῖνο πλήθος: Ἦταν μιὰ γόησσα, ἦταν ἡ Σειρήνα, ἦταν ἡ Κίρκη τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας...

Ὡστόσο, συνέβαινε κάτι—τὴ στιγμή ἐκείνη—τὸ ὁποῖο κανένας ἀπ' τοὺς ἀνυπόπτους, ἢ μάλλον τοὺς γοητευμένους θεατὰς δὲν προσέξε: Ἡ Λουκιόλα, τραγουδώντας, εἶχε στρέψει συγχρόνως τὸ βλέμμα τῆς—βλέμμα ἀλλοκότης ἐπιμονῆς—ἐκείνας—πρὸς τὸ θεωρεῖο τοῦ κόμητος Μοντεχρήστου, καὶ τὸν κύτταζε κατάματα.

Ὁ κόμης δὲν ἀρνήσῃ ν' ἀντιληφθῇ, τί ζητοῦσε ἀπὸ αὐτὸν ἡ Λουκιόλα... Τῆς ἐγενεθε ἀδιόρατα ὅτι ἀντιλήφθη τὸ βλέμμα τῆς, σηκώθηκε κ' ἀποσύρθηκε λίγο πρὸς τὸ θάβος τοῦ θεωρείου τοῦ καὶ τὴν ξανακύτταξε ἐπιμονὰ περιμένοντας νὰ τοῦ δείξῃ τί ἤθελε: Ἡ Λουκιόλα τότε, δίνοντας ἔκφρασι ἀγωνίας, στὸ βλέμμα τῆς, τὸ προσήλωσε στὸ θεωρεῖο τοῦ ὑπασιπότη!

Ὁ Μοντεχρήστος παρακολούθησε τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀγωνιώδους ἐκείνου βλέμματός τῆς... Κύτταξε κ' αὐτὸς πρὸς τὸ θεωρεῖο ἐκεῖνο... Καὶ τὰ φλογερὰ του μάτια, ἔλαμψαν, μόλις ἀντίκρισε τὴν ὑπουλα ψυθιρίσματα τοῦ Σάν-Πέτρο πρὸς τὸν ὑπασιπότη τοῦ Ἀντιθασιλέως: Εἶχε μαντέψει πια, τί εἶχε λέγει μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων, ὁ Μοντεχρήστος, γιατί ἤξερε καλά καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα καὶ τοὺς αἰσθηματικούς δεσμούς τῆς Λουκιόλα πρὸς τὸν Ἀσλίττα, καθὼς καὶ τὸ πάθος τοῦ Σάν-Πέτρο γι' αὐτὴ!

Τῆς ἐγενεθε καὶ πάλι καθουσιαστικὰ, ὁ κόμης Μοντεχρήστος καὶ γύρισε στὴ θέσι του πλάι στὴ σύζυγό του Χαίδα...

Ἀνακουφισμένη ἀνεκφράστα ἡ Λουκιόλα, ἐξακολούθησε τὴ μονωδίαν τῆς καὶ τὴν τελείωσε μέσα στὸν ἐνθουσιώδη πανουργισμό τῶν θεατῶν, ἀπ' τοὺς ὁποῖους κανένας δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ σπινταριστὸ καὶ κρυφὸ ἐκεῖνο δράμα...

Ἐγενε διάλειμμα.

—Ἐξοχώτατε, θιάστηκε νὰ πῇ ὁ Σάν-Πέτρο στὸν ὑπασιπότη, ἔγω γιὰ ἀποδείξω σὰς χέρια μου, ὅτι ὁ μαρκήσιος Ἀσλίττα κατασκοπεύει!... Προσποιεῖται τὸν φίλο τῶν Αὐστριακῶν, πραγματικὰ ὅμως συνωμοτεῖ μὲ τοὺς Ἰταλοὺς!

—Κύριε, ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πῶ, ὅτι εἶστε πολὺ θιαστικός!

εἶπε ξερά ὁ ὑπασιπότης. Δὲν μποροῦσατε νὰ περιμένετε ὡς αὐριο, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτὰ τὰ πράγματα;

—Κ' ἐμένα, ἐπιτρέψτε μου, ἐξοχώτατε, νὰ σὰς πῶ, ὅτι τὸ αὐριο σημαίνει «πολὺ ἀργά»!

—Τέλος, πέστε μου τί θέλετε ἀπὸ μένα; διέκοψε ξερά ἀκόμη ὁ ὑπασιπότης.

—Εἶνε ἀπλούστατο, ἀλλὰ κ' ἀποτελεσματικώτατο, αὐτὸ ποῦ θὰ συμβουλευσῶ στὴν ἐξοχώτητά σας! ἐπέμεινε μὲ χαμερπὴ ἐπιμονὴ ὁ κόμης Σάν-Πέτρο. Διατάξτε νὰ συλληφθῇ αἰεσῶς, ὁ μαρκήσιος Ἀσλίττα... νὰ ὁδηγηθῇ στὶς φυλακὲς τοῦ φρουρίου... καὶ νὰ θάσανιστῇ σκληρὰ!... Καὶ τότε, ἐξοχώτατε, θὰ δῆτε σὲ τί πολῦτιμες κ' ἐνδιαφέρουσες ὁμολογίες θὰ προθῇ!

—Αὐτὴ ἡ Λουκιόλα, ὠρισμένως, εἶνε ἕνα ἀληθινὸ στολίδι τῆς σκηνῆς! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ ὑπασιπότης τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιθασιλέως, ἐπιτήδες μὴν ἀπαντώντας σὲς ἄτιμες προτάσεις τοῦ Σάν-Πέτρο. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν πείσουμε, νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον παραστάσεως τῆς στὸ Αὐτοκρατορικὸ θέατρο τῆς Βιέννης... Πρέπει ἡ μεγαλειότης τοῦ ὁ αὐτοκράτωρ μας νὰ μὴ χάσῃ αὐτὸ τὸ Ἰταλικὸ ἀμύδι!... Λοιπὸν, τί λέτε, κύριε κόμη;... Ἀφίνουμε ἥσυχους τοὺς συνωμότες γι' ἀπόψε, γιὰ νὰ οὐκωθῶμε πῶς νὰ πείσουμε τὴν Λουκιόλα;... Ἀναλαμβάνετε αὐτὴ τὴν ἀποστολή, ἀν σὰς ἐπιφορτίσω σχετικὰ;

—Ποῖα ἀποστολή; ρώτησε πνιγμένος ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα ὁ Σάν-Πέτρο.

—Τὴν ἀποστολή νὰ πείσετε τὴ Λουκιόλα, νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον γιὰ μερικὲς παραστάσεις τῆς στὴ Βιέννη!... Ὡς τώρα ἔχει ἀρνήσῃ, ἡ φιλόπατρις αὐτὴ Ἰταλίς!

—Ἐστω! μούγκρισε πνιχτὰ ὁ κόμης. Δότε ἐσεῖς διαταγή, νὰ συλληφθῇ ὁ μαρκήσιος Ἀσλίττα ἀπόψε, κ' ἐγὼ σὰς ὑποσχομαι νὰ μὴ ἀρνήσῃ τὴν ὑπογραφή τῆς ἡ Λουκιόλα!

Ὁ ὑπασιπότης ἔλασε τὴν ὑπομονὴν τοῦ πια. Στρατιωτικὸς αὐτός, ἔστω κ' ἐχθρός τῆς Ἰταλίας, εἶχε γερὰς ἀντιλήψεις περὶ ἀνδρισμοῦ καὶ φιλοπατρίας. Καὶ τὸ θέαμα ἐνός Ἰταλοῦ, προδοτοῦ τῆς πατρίδος τοῦ Ἰταλίας, τὸν ἀπείραξε ὅσο καὶ νὰ ἐξυπηρετοῦσε τὸ συμφέρον τῆς δικτῆς τοῦ πατρίδος Αὐστρίας.

Γύρισε λοιπὸν ἀπότομα πρὸς τὸν φριχτὸ κόμητα καὶ τοῦ εἶπε μὲ περιφρόνησι:

—Ποῖα σχέσις ὑπάρχει, μεταξὺ τῆς συλληψῆς τοῦ μαρκησιῦ καὶ τοῦ συμβόλαιου τῆς ἡθοποιῆς;

—Ἡ μαῦρη, καλοχτενισμένη γενειάδα τοῦ κόμητος Σάν-Πέτρο τρεμούλασε. Ἡ προσδεδι-
ακτικὴ περιφρόνησις τοῦ ὑπασιπότη ἦταν ὁλοφάνερη. Μὰ σὰς ἀντίθετον τοῦ προδοτοῦ φουρτούνισ-
αίς ἡ ἀτιμία καὶ τὸ τυφλὸν πάθος καὶ γι' αὐτὸ—μὲ ὑπόκω-
φι φωνὴ καὶ συγκροτώντας τὴν ἐξαίσι τοῦ ἀποκριθῆκε:

—Ἡ Λουκιόλα ἀγαπᾷ!... Καὶ συνεπῶς, ἀν τῆς ὁποσχεθῇ κανένας ὅτι θὰ ἀπελευθερωθῇ ὁ ἀνα-
πημένος τῆς, εὐχαρίστης θὰ ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιον!... Θὰ εἶνε
μια ἀτομικὴ σὰς ἐπιτυχία αὐτοῦ, ἐξοχώτατε, κ' ὁ αὐτοκράτωρ
σὰς θὰ τὴν ἐκτιμᾷ δυνάτως!

—Λίγο μ' ἐνδιαφέρει αὐτό! εἶπε ὁ ὑπασιπότης, ἀνασηκώνον-
τας τοὺς ὤμους του. Ὁὐφ!... Ἀηδίασα πια, μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐ-
τῇ... Περισσότερο μ' ἐνδιαφέρουν ἡ συνωμοτικὲς ἀποκαλύψεις,
στὶς ὁποῖες ἴσως προθῇ ὁ μαρκήσιος!

Καὶ μὲ μικρὸ διαταγμὸ, πρόσθεσε:

—Ἐστω!... Ἀς συλληφθῇ!... Ἐπιτρέψτε μάλιστα ἐσεῖς, τὴν ἐκτέλεσι τῆς σχετικῆς διαταγῆς μου... Ἀλλὰ, ἐκείνης πάλιν
πράγματι!... Ἡ συλληψὶς τοῦ μαρκησιῦ νὰ γίνῃ μετὰ τὸ τέ-
λος τῆς παραστάσεως... Μπορεῖ ἡ ἀπελπισία τῆς ἀγαπημένης του
νὰ βλάψῃ τὴν φωνὴν τῆς φωνῆς!... Κ' ἐγὼ ἐννοῶ ν' ἀκούσω τὸ
μελωδράμα, ὡς τὴν τελευταίαν πράξιν τοῦ!

Καὶ δαζόντας βύτερα τὸ σημεῖωματάριό του, ἐγένετο μιὰ
σύντομη διαταγὴ συλληψῆς τοῦ μαρκησιῦ, ἔσκισε τὸ φύλλον
καὶ τὴν ἔδωκε στὸν ἀνυπόμονο Σάν-Πέτρο.

Μὲ ἀσυγκράτητὴ ἀγαλλίασι ἐκεῖνος, πῆρε τὴν τόσο ποθητὴ
διαταγὴ καὶ τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἐπειτα, ὑποκλίθηκε θα-
θεία, νοσηροῦσε ἄλλη μιὰ φορὰ μερικὲς χαμερπὲς κολακείας
φράσεις στὸν ὑπασιπότη κ' ἀνασηκώσε βύτερα τὸ κορμί του γιὰ
νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, τὸ βλέμμα τοῦ ἐπέσε—ἐντελῶς τυχαί-
α—στὴν ἀντικρινὴν σειρὰ τῶν θεωρείων τοῦ θεάτρου. Καὶ μοιραῖα
προσπλήσθηκε σ' ἕνα θεωρεῖο ἀποκλειστικὰ, στὸ θεωρεῖο δηλαδὴ
τοῦ κόμητος Μοντεχρήστου...

Κ' εἶδε τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδάκι τοῦ κόμητος ἀδιαφόρους...
Ἀλλὰ εἶδε καὶ τὸν ἄνδρα, τὸν κόμητα, ὄρθιον, χλωμόν, νύχι

προσληγμένα τα φλογερά του βλέμματα άπάνω του!

Φριχτή σύσπαι άγωνίας και τρόμου, παραμόρφωσε τότε το ύπαιλο πρόσωπο του Σάν-Πέτρο... "Ενοτικά, φοβισμένα, έφερε το χέρι του στο πρόσωπό του, δήθεν για να χαϊδέψει το μουστάκι του, πραγματικά όμως για να κρυφθή, για να μην αναγνωρίσει απ' τόν άντικρυνό του, απ' τόν φοβερό—γιατί, άραγε;—έκείνον κόμητα!

Θόλεγε κανένας, ότι αυτός ο Σάν-Πέτρο, ο όποιος αναγνώριζε—ή του φαινόταν ότι αναγνώριζε—το μυστηριώδες έκείνο πρόσωπο του άντικρυνού θεωρούσε, δοκίμαζε φριχτή ταραχή και μόνο στη σκέψη, ότι πιθανόν κι' έκείνος να τόν είχε επίσης αναγνωρίσει...

—"Οχι!... "Οχι!... Είπε αδύνατον αυτό! μουρμούριζε ο Σάν-Πέτρο με άγωνία, γυρισμένος πρὸς τὰ πλάγια και λοξοκοιτάζοντας κρυφά τόν κόμητα. Είπε αδύνατον να είνε 'Εκείνος κι'. Κ' είνε αδύνατον, να μ' έχη αναγνωρίσει ποιος είμαι!... Είπε αδύνατον να βρίσκεται σήμερα άνθρωπος στον κόσμο, ο όποιος να ξέρει ποιος ήμουν και πώς λεγόμουν άλλοτε!

Είχε αποτραπηχί τώρα στο θέατρο του θεωρείου, προσπαθώντας να κρυφθή καλύτερα. Και σκύβοντας κατόπιν στο αὐτί ενός απ' τούς άλλους αξιωματικούς της συντροφιάς του ύπασπιστού, ρώτησε χαμηλόφωνα:

—Μήπως ξέρετε ποιος είνε ο μαυροντυμένος έκείνος κύριος, τού άντικρυνού μας θεωρείου;...

—Προσποικιώς, όχι! άποκρίθηκε ο αξιωματικός. Ξέρω όμως τά έξης: "Ότι ήρθε πρό ό λίγων ήμερών απ' το βασίλειο της Νεαπόλεως, έφωδιασμένος με τις θερμότερες συστάσεις πρὸς τόν 'Αντίβασιλέα—στρατάρχη μας... "Η συστάσεις αυτές προέρχονται απ' τόν βασιλέα της Νεαπόλεως, ο όποιος είνε στενός φίλος του κυρίου αὐτοῦ...

—Τ' όνομά του;... Τό ξέρετε τ' όνομά του;... Δέκαμε άγωνιστάς, ο Σάν-Πέτρο.

—Ναί!... Λέγεται κόμης Μοντεχρήστος... Είπε μάστιχα κάτοχος κολοσσάδας, άνυπολόγιστης περιουσίας... "Η κόμησης σύζυγός του, μιά απ' τις πιο θαυμάσιες καλλονές που έτυχε να δῶ ως τώρα, είνε 'Ελληνικής καταγωγής και πρότυπον έναρέτου συζύγου... Τό άλλο, είνε τό παιδάκι τους!... Αὐτά είνε όσα ξέρω, φίλτατε κόμη Σάν-Πέτρο!... Σας φτάνουν;

—Εὐχαριστῶ! μουρμούρισε ο κόμης, τρίζοντας τὰ δόντια του από κρυφὸ τρόμο και μὴν ποσέχοντας στην τελευταία εἰρωνική φράση του Αὐστριακού αξιωματικού.

Και μέσα του ύστερα, πὸ χλωμός άκόμη, πρόσθεσε:

—Δέν γελάστηκα, δυστυχώς... 'Εκείνος είνε... "Ω, πάντοτε έκείνος είνε, πὸν θγαίνει διαρκώς μπροστά μου σαν θρυκόλακας!... Μά τή φορά αὐτή, τὸ μίσος μου πρέπει να τόν χτυπήσῃ... Τή φορά αὐτή πρέπει να φανῶ ἐγὼ ο δυνάστερός!... Κι' έχει και παιδί!...

Ξανάσκυψε στον άξιωματικό, Κύριος οίδε από ποιά καταθόνια σκέψι σπρωγμένος και ρώτησε χαμηλόφωνα:

—Τό όνομα Μοντεχρήστος είνε 'Ιταλικό, όμως!... Ξέρουν τουλάχιστον ή σχετικές ύπηρεσίες, ποιά είνε τὰ πολιτικά φρονήματά του;

—Ω, τί φιλόποπος πὸν εἶστε, κύριε Σάν-Πέτρο! άποκρίθηκε με φανερό ενόχλησι τώρα, ο αξιωματικός. Τελοςπάντων, θά σας πῶ τό έξης κι' αὐτό πιστεύω να σας ίκανοποιήσῃ: "Ο κύριος κόμης Μοντεχρήστος, έστειλε σήμερα τὸ πρωτὸ τὸ έπισκεπτήριο του και τις συστατικές έπιστολές του στον 'Αντίβασιλέα μας... Και τὸν άγγηγειλε συγχρόνως, ότι μετὰ τρεῖς ήμέρες θά τόν έπισκεφθῇ!

—Α! Έκανε άπλῶς ο Σάν-Πέτρο.

Και μέσα του, άφάνταστα τρομαγμένος, πρόσθεσε:

—Διάβολε!... "Ο Μοντεχρήστος στον Αὐστριακό 'Αντίβασιλέα!... "Ο Μοντεχρήστος στον πανίσχυρο στρατάρχη Ραδέσκι! Τί σκοπὸ άραγε νάχῃ ή έπίσκεψί του;... Και ποιος θά τολμήσῃ, ποιος θά μπορέσῃ να θίξῃ έναν στενὸ φίλο βασιλέων κι' αντίβασιλέων, όπως είνε ο Μοντεχρήστος;

—Εκείνη τή στιγμή, και πρίν άκόμη άρχῃ ή τρίτη πράξις τῶ

μελοδράματος, ένας έκτακτος άγγελιαφόρος τῶ στρατάρχη μπήκε θιαστικά στο θεωρεῖο:

—Κύριε ύπασπιστά! ανέφερε, χαιρετώντας σὲ στάσι προσοχής. "Η έκλαμπρότης του ο άντιβασιλέως, σας ζητάει άμέσως σὰν άνάκτορα μαζί με τήν ακολουθία σας!

—Τί να συμβαίνει, άραγε; μουρμούρισε, δυσχερητισμένος ο ύπασπιστής.

Πιστὸς τηρητής της πειθαρχίας όμως, τόσο αὐτὸς όσο κι' οι άλλοι σύντροφοί του άξιωματικοί, σηκώθηκαν άμέσως κι' έφυγαν. "Ωστόσο, δέν έπαψαν θέβαια και να θλασσημὸν μέσα τους, έξ αίτίας της έπείγουσας αὐτῆς προσκλήσεως, ή όποία τους στερούσε τὸ θέλητρο της τρῆτης πράξεως τῶ μελοδράματος και της ύπέρροχης φωνῆς της Λουκιόλας.

Δέν είχαν όμως άπομακρυνθῇ και πολύ απ' τὸ θέατρο, οί άξιωματικοί έκείνοι, όταν μὰ θύελλα ένθουσιασμοῦ έξέσπασε μέσα στην αίθουσα: "Η Λουκιόλα, με τὸ όνοιγμα της σκηνῆς, αὐτὴ νη τραγουδίση τὸν ρόλο της, προχώρησε σιωπηλῇ και προσήλθε τὸ θέλημα της στο θεωρεῖο τῶ Μοντεχρήστου.

Εκείνος σηκώθηκε ὀρθός. Κι' ἐνῶ ὄλοι οί θεαταί—άναρχικα—σμεῖνοι από συγκίνησι και προσδοκία—λαχανιάσαν ὀρθοί κι' αὐτοί, ο κόμης έγενεψε στη Λουκιόλα μ' έκφραστική και συνθηματική χειρονομία!...

—Ζήτη ή 'Ιταλία! ξεφώνισε τότε ή πρωταγωνίστρια, άποκαλύπτα πειά.

Κι' άνεμίζοντας μιά τρίχωρη ταινία, θγαλμένη απ' τή μέση της, τένωσε μ' ένθουσιασμό τὸ λυγρὸ της σώμα κι' άρχισε να ψάλλῃ ήχηρά και μελωδικά τὸν "Εθνικὸν "Υμνον" της 'Ιταλίας!

Πανζουρλισμός πατριωτικῆς συγκινήσεως, ζητωκραυγῶν και χειροκροτημάτων, έπεκράτησε τότε στην αίθουσα. Οί θεαταί ὄρμησαν στη σκηνή, άρπάζοντας χέρια τήν ένθουσιώδη καλλιτέχνηδα και τήν έφεραν ως έξω στο άμάξι της.

"Υστερα ξεχύθηκαν στους δρόμους, ξετρελλαμένοι από έ χειροκροτημάτων, έπεκράτησε τότε στην αίθουσα. Οί θεαταί ὄρμησαν στη σκηνή, άρπάζοντας χέρια τήν ένθουσιώδη καλλιτέχνηδα και τήν έφεραν ως έξω στο άμάξι της.

—Κάτω ή Αὐστρία!... Διάβημο στους Αὐστριακούς!... Ζήτω ή 'Ιταλία!

Ε' ΟΠΟΥ Ο ΣΑΝ-ΠΕΤΡΟ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΤΙΔΑ

Αὐτὸς ήταν ο θόρυβος κι' ή επαναστατική ὄχλοσθή, τήν όποία άκούσαν οί Αὐστριακοί αξιωματικοί πὸν θρισκόντουσαν στο "καπηλειό—χαρτοπαίγνιο" της κυρίας Μπαρτέλλι.

Εἴδαμε λοιπὸν σὲ προηγούμενες σελίδες, πόσο παραευνώτηκαν οί αξιωματικοί αὐτοί. Κ' εἴδαμε επίσης, πὸς θγήκαν τρεχάτοί ὄλοι στην έξώπορτα—μ' έπικεφαλῆς τὸν λοχαγὸ "Ερμαν φὸν Κρουσσαστάν—για ν' άντιληφθῶν καλύτερα τί συνέβαινε...

Αὐτὸ πὸν άντίκρυσαν, ξεπερ κτιούσε από έξαλλο πληθος, τὸ όποιο πολλαπλασιαζόταν διαρκώς από άλλες μάζες λαοῦ πὸν κατέβησαν, έντωμεταξύ, απ' ὄλα τὰ σημεῖα της πόλεως.

Στὸ μέσον τῶ δρόμου, προχωρούσε με δυσκολία τὸ άμάξι της Λουκιόλας, ὀλοσκέπαστο με ταινίες και τρίχωρες σημαίες της 'Ιταλίας και τὸ όποιο έσερναν με τὰ χέρια τους εκατοντάδες ξαναμμένοι νεαροὶ σπουδαστῶν...

—Κύριοι, ἄς πέσουμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκυλόδολι! φώναζε τότε άγανακτισμένος ο λοχαγὸς "Ερμαν φὸν Κρουσσαστάν. "Ας τὸ διαλύσουμε με τὰ σπαθιά μας!... "Όσο γιά τὴ Λουκιόλα, αὐτὴ θά κοιμηθῇ στα φρούρια απόψε!

—Εμπρός!... Απάνω τους! ούρλιαξαν κι' οί άλλοι Αὐστριακοί αξιωματικοί, τραβώντας τὰ σπαθιά τους.

Ο μαρκήσιος Τζιόρτζιο "Ασλίττα, ο όποιος άλλαζε κρυφὰ συνθηματικές λέξεις με τὸν άπόστολο ταγματάρχη Μπαρτολομέο, τή στιγμή εκείνη, άκουσε τὰ λόγια τῶ λοχαγῶ "Ερμαν. Μὲ ταχύτητα άστραπιαία τότε, πήδησε έναντιόν του, τὸν άρπάξε απ' τὸ λαιμό, και μούγκρισε:

—Αθλίε!... Σὲ προειδοποίη, ότι θά σε σκοτώσω, αν άγγίξῃς και μιά τρίχα τῶν μαλλιών της Λουκιόλας! (Ακολουθεῖ)

Λουκιόλα

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΑΣ

ΤΗΝ 'Αργεντίνα συμβαίνουν πάντα πολύ περιεργά πράγματα. Έκεί εξακολουθῶν οι άνδρες να μαχαίρονται για τις γυναίκες κι' αυτές πάλι ξεμαλλιάζονται για τούς φίλους τους. Κι' όμως εκεί συνέθε σε μένα ή άκόλουθη ιστορία, τήν όποία ὀμολογῶ ότι πάντα τήν διηγούμαι μ' ευχαρίστησι. Βλέπετε, ὄλοι οί άνθρωποι έχουν τὸν ἐγωισμό τους κι' ἐγὼ, φυσικά, δέν θ' άφηνα μιά τόσο κατάλληλη εὐκαιρία γιά να σας δείξω τήν άξία μου. Ακούστε, λοιπόν, αὐτή τήν ιστορία, και θά ήρτε αν έχω εἰς-αγο να υπερηφανισθῶ για τις κατακτήσεις μου:

Εκείνον τὸν καιρό, δηλαδή τὸν 'Ιούνιο τῶ 1932, βρισκόμουν στο Μπουένος - Άϊρες. Τὸ ὕπεροκένειο, με τὸ όποιο ταξίδευα, θά ήμνε εκεί πέρα σαστὲς δέκα μέρες, γιατί εἶχε πάθει μιά άπρόσμενη βλάβη στις μηχανές του κι' έπρεπε να έπισκευασθῇ. "Όλοι φυσικά οί ταξειδιῶτες ήσαν δυσχερητισμένοι και ζητούσαν από τήν εταιρεία μιά τεραστία άποζημίωσι για τήνχη ὀδὴν. Εγὼ όμως εἶχα θεωρήσει αὐτὸ τὸ άπόστοτο γιά καλὸ οἶκόν μου. Εἶπα με ξενισιασά πάτησα στο λιμάνι τῶ Μπουένος - Άϊρες κι' άρχισα να γυρίζω στους δρόμους, σαν περιηγητής ή σαν χαζός. "Ηταν άπόγευμα. "Ο κόσμος εἶχε ξεχυθῇ στις λεωφόρους, στεκόταν στις βιτρίνες τῶν καταστημάτων, διάβαζε τις εἰδησεις κι' έτρωγε αδιάκριτα τρώματα. Δέν κατάλαβα πότε νύχτωσε. Εἴδεται τώρα τις φωτεινές ρολόιες ν' άνάβουν και διάδασα στα πολύχρωμα λαμπύρια τους τὰ ὀνόματα ένα σωρὸ γαστρῶν και φαρμακείων. "Ετσι βρέθηκα στην ὁδὸ Σαρμέντο. Εἶδα ή κίνησις ήταν περισσότερο, μὰ ο κόσμος ήταν πολὺ διαφορετικός. Οί άνδρες ήσαν ντυμένοι μ' ἐξζητημένη κομψότητα, εἶχαν αὐτάτα πρόσωπα από τὰ ξενόχια και τις καταχωρήσεις, ή ήσαν ξένοι ναυτικοί, με τις ζωηρόχρωμες φορεσιές τους και τὰ τοιμοῦλια τους. "Η γυναίκες ήσαν ὄλες ὕψους, ὀμορφες. Εἶχαν μιά ὀμορφιά πὸν προκαλοῦσε και τὰ βαμμένα μάτια τους περὶσαν παραξένες φλόγες. Περπατοῦσαν κοινώντας λαοὺς σὺν τὸ σώμα τους και χτυποῦσαν τ' αναρίθμητα βραχιόλια, με τὰ όποια είχαν στολισμένα τὰ χέρια τους.

Η πὸ τολμηρὲς απ' αυτές, πλησίασαν τούς ξένους, τους άρπάζαν τὸ καπέλο τους και χαϊνότουσαν με μωρὰ γρήγορα βήματα πρὸς τις αἰσόδους τῶν σπιτιῶν, αναγκάζοντάς τους εἶσι να τις ακολουθήσουν. Εγὼ, επειδή δέν ήθελα να πέσω στην άγκαλιά της πρώτης ὀμορφης γυναικας, εἶχα χάσει τὸ σκυλῖο μου στην τσέπη μου και βάδίζα ήσυχο στο δρόμο, διασκεδάζοντας με τὰ διάφορα έπεισόδια, πὸν προκαλοῦσε αὐτὴ ή παράξενη έκλογή τῶ εφημεροφίλου. Μιά στιγμή όμως έννοουσα τὴ σὰ μιάς γυναίκας να γλυτρώει, δίπλα μου κι' ανάντευσα τὸ βαρὺ ἄρωμα της. Επειτα ένα λεπτό χέρι πέρασε με τρυφερότητα στο μπράτσο μου κι' έκουσα μὴ μεταλλική φωνή, σχεδὸν παιδική, να με καληπεριζή:

—Μπουόνα δέρα, σενόρ.

—Μπουένος νότες, της απάντησα, καληνυχτώντας την, κι' έκανα να ταχίσω τὸ βήμα μου.

Τότε αὐτὴ ή μικρούλα γάντζωσε πάνω μου, έχωσε τὰ νύχια της στο χέρι μου κι' άρχισε να βγάλλῃ σπαρακτικές φωνές. "Ο κόσμος τώρα ήκε μαζεθῇ γύρω μας και γελοῖος. "Η γυναίκες με πείραζαν κι' ἐγὼ έτοιμαζόμουν να τούς άρπάξω ὄλους στις γροθές, όταν μιά βαρεία άνδρική φωνή έκανε ὄλον αὐτὸν κόσμο να ήσυχασῇ.

—Τρανεουλιτῶ! (ήσυχια), φώναξε ο άγνωστος.

Επειτα, μ' έπίσημο ύφος, προχώρησε πρὸς ἐμένα και με χαρέτης με μὴ ψυχρὴ ἰσχυρίσθῃ. "Υστερα μὴ δίσλωσε, σὲ μιά γλῶσσα πὸν ο θις να τήν κινή 'Αγγλικῇ:

—Εκδέχεται αὐτὸ τὸ κορίτσι και πρέπει να τὸ παντρευθῇ! Φαίνεται εἶνε τῆς τέλειαν. Πρέπει λατὸν να σεβασθῇτε τούς νόμους της χώρας πὸν σας φιλοξενῶ!...

Διαμαρτυρήθηκα μ' ὄλη μου τή δύναμι. "Ο άγνωστος όμως με καθήλωσε μ' ένα χαμῶντο και με παρακάλεσε να καταδεχθῶ να αὐτὸς του ένα μπουκαλάκι κρασί. Σκέφθηκα ν' άρνηθῶ, μ' αὐτὸ δέν θά ήταν καθόλου εὐγενὲς ἐν μέρους μου. "Ετσι τὸν άφησα να με παρα-

Τὴν άρπάξε από τὰ μαλλιά και τήν έβριζε κάτω...

σῆσῃ σ' ένα καταγῶγιο. "Η μικρούλα μὰς ακολουθοῦσε κλαίγοντας άκόμη με παραπονο. "Όταν καθήσαμε στο τραπέζι, ο άγνωστος μὴ εἶπε τ' όνομά του και τ' όνομα της μικρῆς διαβόλλισας.

—Δὸν Άλμπέρτο ο Μαρίλος. "Η εξαδέλφη μου Καρμενίτα. —Χαίρω πολὺ! τὸν απάντησα με ψυχρότητα. Τί θέλετε από μένα; —"Ο σενόρ βιάζεται και δέν κάνει καθόλου καλά. "Ο σενόρ προσέβαλε τήν Καρμενίτα! "Ο έρως στην 'Αργεντίνα είνε ιερὸς! Τῆς άνηγάτε να σας προσφέρῇ τὸ φίλι της. Α, σενόρ, καλύτερα να τήν σκοτώνετε, παρά να της κάνετε αὐτὴ τήν προσβολή. "Η Καρμενίτα εἶνε πλούσια. Θά μπορούσε να σας κάνει ευτυχισμένο. "Η μητέρα της έχει τὸ μεγαλύτερο ξενοδοχείο στο Μπουένος - Άϊρες. "Οχι, σενόρ, εἰσαπτα άσυγχώρητος!...

Ο Δὸν Άλμπέρτο ο Μαρίλος παρήγγειλε και τέταρτη μπουτίλια. Επειτα μὴ προσέφερε ένα αρωματικὸ ποῦρο και ξεπλῶθηκε πὸν άναπαντικά στην καρδιά του. "Η Καρμενίτα εἶχε πάλι γλυτρώσει τὸ χέρι τῆς μουσῆς τῶν 'Αργεντινῶν, άρχισα να ευχαριστιέμαι για τήν περὶπτεία μου. Μείναμε ὄνγα σ' αὐτὸ τὸ παράδοξο κέντρο. Επειτα ο Δὸν Άλμπέρτο φώναξε τὸ γκασόνι, πήρε τήν τσάντα της Καρμενίτας, έβγαλε από μέσα μερικά χαρτονομίσματα, πλήρωσε και κατόπιν μὴ εἶπε: —Καί τώρα, εἰλάτε να σας φιλοξενήσουμε στο ξενοδοχείο μας.

Τὸ σπίτι της Καρμενίτας ήταν ένα πολυτελέστατο μέγαρο. Ένα σωρὸ κορίτσια μὰς ὑποδέχτηκαν, με ξεφωνητὰ χαρὸς και γέλια. "Η Καρμενίτα φάνεσαι να ήταν ὕπερηφανη γιά μένα, γιατί με συνέσπρε σ' ὄλες τις ἐνοίκους μ' ένα σωρὸ κολακευτικά και τρυφερά λόγια. Τὸ ἴδιο έκανε και στη μητέρα της. "Η σενόρα Γιολάντα ο Φερνάν-δες, ή μητέρα της, ήταν μιά πολὺ ὀμορφη γυναίκα σαράντα χρόνων.

Μὴ έβριζε με ευχαρίστηση τὸ χέρι και με κίτταξε μ' ένα βλέμμα πὸν ὕπεσχετο πολλά. Εἶδα τήν Καρμενίτα να δαγκώνῃ τὰ χείλη της από τὴ ζήλεια. Επειτα με παρέσυρε ως τὸ διαμέρισμά της, γιά να μὴ δειξῇ τὸν ὀργισμὸ μου.

Πέρασα μιά αἰξάσθη μέρα. "Ολοι εκεί πέρα με περιπαύοντουσαν και μὴ εἶχαναν εξαρετικὴ συμπάθεια, γιατί εἶχα κατορθώσει να κερδίσω τήν καρδιά της Καρμενίτας. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δέν εἶχα πεία καμμιὰ διάνοια να φύγω από τὸ Μπουένος. "Αἴρες, τρώμαξα να πείσω τήν Καρμενίτα να μὴ σκορπίσῃ γιά μένα τὰ λεπτά της. "Η ὀμορφη μικρούλα δέν μπορούσε να καταλάβῃ γιατί ένας ξένος δέν δεχόταν χρήματα από μιά γυναίκα πὸν τὸν άγαπάει.

—Δέν μ' άγαπᾷς, μὴ παρουσιόταν, με δάκρυα στὰ μάτια. "Αν ήσαν πράγματι φίλος μου, θά δέχόσιν να σου πληρώσω τις διακοδές σου, όπως δεχότανται ὄλοι οί εὐγενεῖς 'Αργεντινοί!...

"Η μέρες όμως περνοῦσαν και τέλος ήρθε ή ὥρα πὸν θά έπρεπε τὸ ὕπεροκένειο. Αναγκάστηκε να τὸ πῶ στην Καρμενίτα. Αἴρησε να κλαίῃ και να κινῶνῃ ότι θά έρχόταν μαζί μου. "Η φωνές της άναστάτωσαν τὸ ξενοδοχείο και μάζεψαν στο διάδρομο ὄλες τις ἐνοίκους της. "Η σενόρα Γιολάντα ο Φερνάνδες έπρεπε να δῇ τὸ συμβαίνει. Μόλις έμαθε τὸ λόγο, γὰ τὸν ὅτιο στοιγνίλες ή Καρμενίτα, έγινε ἔξω φρενὸν. Τὴν άρπάξε από τὰ μαλλιά, τὴν έκοίξε κάτω κι' άρχισε να τήν δέσνῃ.

Εγὼ έβρινα πότε καλὸ να τὸ σκάσω άπόρροα από τὸ ξενοδοχείο, γιατί δέν ήξερα πὸς θά έμεινα. Μὰ δέν μπορούσα να ξεχώσω τήν Καρμενίτα. Ακολουθούμενος από σῖδερα της γέφυρας τῶ πλοίου, κίτταξα μελαγχολικά πὸν λιμάνι τῶ Μπουένος. "Αἴρες, πὸν θά τὸ έγκατατέλειπα σὲ λίγο. Εἰδικὰ εἶδα μιά βενζινακιὰ να σπύξῃ γρήγορα τὴ τέλειαν σὲ λίγο. Σπινῶνῃ στο ὕπεροκένειο. Μέσα ήταν μιά γυναίκα: ή σενόρα Γιολάντα ο Φερνάνδες. Επρεπε στη σάλλα να τήν ὑποδεχθῶ. "Ανέδρεξε διαστρά, έπεσε στην άγκαλιά μου κι' έπειτα μὴ έδωσε ένα ἰσάρο ρολόγι.

—Αὐτὸ σας τὸ χαρίζῃ ως ένθύμιο ή Καρμενίτα, μὴ εἶπε. Κι' έπειτα, αγκαλιάζοντάς με παθητικά, μὴ έδωσε ένα ἀτέλειωτο φίλι, λέγοντάς μου:

—Κι' αὐτὸ σας τὸ χαρίζῃ ἐγὼ!...

Κι' έπειτα έφυγε από τὸ πλοίο, με τήν ὄλη βιασῆνῃ που εἶχε ὄθει, γυρίζοντας κἀνέ τόσο, γιά να μὴ στείλῃ ένα χαρτονομί. Σήμερα έχω ὄνομα τὸ ρολόγι της Καρμενίτας. Μὰ δέν μπορῶ να ξεχώσω τὴ γλῶσσα έκείνου τῶ παθητικοῦ φίλου, τῶ φίλου μὰς ἐρωτευμένῃς. "Αργεντινῶν.

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Τρεις λαοφιλέτατοι πρωταγωνιστές του Γαλλικού κινηματογράφου, ο Ζαν-Πιέρ Ομόν, η περίφημη Σιμόν Σιμόν και ο Αλμπέρ Πρεζάν, σε μία σκηνή του φιλμ «Το ελκυστικό Μέσο στο Δρόμο». — ΜΕΣΩΝ

ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : "Ένα νέο ταξίδι" είναι περίπατο τους με ομάδα στο Δάσος της Βουλώνης, όπως τους αποθανάτισε ο φακός ενός φωτορεπόρτερ. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : "Ένα νέο ταξίδι" είναι περίπατο τους με ομάδα στο Δάσος της Βουλώνης, όπως τους αποθανάτισε ο φακός ενός φωτορεπόρτερ. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : "Ένα νέο ταξίδι" είναι περίπατο τους με ομάδα στο Δάσος της Βουλώνης, όπως τους αποθανάτισε ο φακός ενός φωτορεπόρτερ. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : "Ένα νέο ταξίδι" είναι περίπατο τους με ομάδα στο Δάσος της Βουλώνης, όπως τους αποθανάτισε ο φακός ενός φωτορεπόρτερ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΤΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Ο άεργος κακοποιός της κοσμοπόλεως. Τα εφώνια γράμματά του πρὸς τοὺς άστυνομικούς. Τα πτώματα τῶν νέων κι' άμωρων γυναικῶν. Ἡ λύσσα τοῦ Σάρλ Λαλλάρ. Μία έπισκεψι στὸ ύποπτο ξενοδοχεῖο τῆς δόου Ντυμπάρυ. Τ' άνατριχιαστικὸ δρᾶμα τῆς Ζαννέτ Βωτιέ. Ο «δὲν-Ζουάν» κι' οἱ τρεῖς «έκδιασταί» μιάς άπάχικης συμμορίας. Ἡ σύλληψις τοῦ άπάχ η Ντωντέ, τοῦ «βασιλέως» τῶν κακοποιῶν. Ἡ συνταραχτικὴς έμελογίης τῶν κακούργων, κλπ.

Γενική Ἀσφάλεια δυὸ χρόνια τώρα προσπαθοῦσε νὰ συλλάβῃ ἕναν άόρατο καὶ μυστηριώδη κακοποιό. Αὐτὸς ὁ έγκληματίας φαίνεται ὅτι εἶχε μιά πολὺ πρωτότυπη μέθοδο γιὰ νὰ παρασύρῃ τὰ θύματά του, γιατί δὲν μπορούσαν τὰ λαγωνικά τῆς άστυνομίας ν' ἀνακαλύψουν κανένα ίχνος του. Καταλαβαίνετε συνεπῶς τὸ θυμὸ τους καὶ τὴ λύσσα τους. Ἐκείνο ὅμως πού τοὺς ἔθιγε στὴν επαγγελματικὴ ικανότητά τους, ἦταν τὰ διάφορα ἀνώνυμα γράμματα τοῦ κακοποιοῦ, ὁ ὁποῖος διασκέδαζε μαζί τους. Κάθε μῆνα ἐλάμβαναν καὶ μιά έπιστολή του, ἡ ὁποία εἶχε πάνω-κάτω αὐτὸ τὸ περιεχόμενο:

«Κύριοι άστυνομοί,
Ἄν θέλετε νὰ διασκεδάσετε, ἐλάτε στὸν άρνητὸ πύλο τῆς τάδε λεωφόρου. Θὰ βρῆτε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα».

Καὶ πράγματι, οἱ άστυνομικοὶ ὅταν ἀπὸ περιέργεια τύχαινε νὰ πᾶνε στὸ μέρος πού τοὺς ὑπεδείκνυε, εὗρισκαν πάντα τὸ πῶμα μιάς νέας κι' άμορφης γυναίκας. Μιάς αὐτόχειρος. Ἀλλὰ πῶς ἤξερε λοιπὸν ὁ ἀνώνυμος έπιστολογράφος τους, ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα ἐπρόκειτο ν' αὐτοκτονήσῃ; Αὐτὸ ἦταν πού νύγριαζε τοὺς άστυνομικούς καὶ τοὺς ἔκανε νὰ υποθέτουν ὅτι ὁ άγνωστος κακοποιὸς ἦταν ἡ αἰτία κάθε τέτοιου συνταρακτικοῦ δράματος. Μά ὅλες τὲς προσπάθειές τους γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν πῆγαιναν χαμένες. Κι' ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν θὰ ἐπεφτε στὰ χέρια του, ἂν ὁ ἴδιος δὲν προδινόταν τέλος μ' αὐτὰ τὰ εἰρωνικά σημειώματά του.

Μιά μέρα στὸ τηλῆμα τοῦ Σαιν-Μαρτέν ἐλήφθη ἕνα γράμμα γιὰ τὸν άστυνόμο Σάρλ Λαλλάρ, ἕναν ἀπὸ τοὺς πῶς φημισμένους γνέκτες τοῦ Παρισιῦ. Ἐκείνου τὸ πῆρε, τ' αἰνοῖε κι' ἄρχισε...νὰ καταρτίζεται τὸ σύμψαν! Ὁ θυμὸς του τὸν ἔπνιγε. Τὰ μάτια του πετούσαν σπῆδες. Αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν πάλι ἀπὸ τὸν μυστηριώδη κακοποιό. Τοῦ ἔγραφε ὅτι στὴν δόδ Ντυμπάρυ κι' ἀκριβῶς στὸν ἀριθμὸ 43, ὑπῆρχε ἕνα ὑπόγειο πού τὸν ἐνδιέφερε. Ὁ Λαλλάρ δὲν ἔχασε καιρὸ. Εἰδοποίησε τοὺς βοηθοὺς του, πῆλξε σ' ἐν' αὐτοκίνητο καὶ μ' ἱλιγγιώδη ταχύτητα ἔφτασε στὸ ὑποδεικνυόμενὸ σπῆτι. Ἦταν ἕνα ὑποπτο ξενοδοχεῖο τοῦ ἔρωτος. Ὁ Λαλλάρ ἀνέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες του, ἀρπάξε ἀπὸ τὸ λαμὸ τὸν ξενοδόχο καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τί εἶχε συμβῆ ἐκεῖ πέρα. Ἔτσι ἔμαθε ὅτι δὴ καὶ λίγη ὥρα, σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ τρίτου πατώματος εἶχε ἀκουστῇ μιά πιστολιά.

Νόμισα ὅτι κάποιος πελάτης θ' άστειευόταν, εἰπε ὁ ξενοδόχος καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀνησύχησα. Ἄν χαλούσα τὸ κέφι μου γιὰ τέτοια μικροπράγματα, τότε δὲν ἔπρεπε νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀνεθοκατεβαίνω τὶς σκάλες!

Ὁ άστυνομικός ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, ἀνέβηκε στὸν τρίτο ὄροφο κι' ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὰ δωμάτια μετ' δυνάμεις κλωσῆς. Οἱ ἔνοικοι, συνηθισμένοι ἀπὸ τὶς ἐφόδους τῆς άστυνομίας, δὲν διεμαρτύροντο. Πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς γνώριζαν καὶ προσωπικῶς τὸν Λαλλάρ καὶ τὸν χαιρετούσαν μετ' σεβασμὸ καὶ φόβο. Τέλος ὁ άστυνομικός ἔφτασε στὸ τελευταῖο δωμάτιο τοῦ διαδρόμου. Ἀκουσε τότε ὑπόκοφα βογγητὰ πόνου κι' ἕναν ἐπιθαντικό ρόγχο. Κάποιος πληγωμένος θανάσιμα, ξεψυχῶσας πίσω ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν κλειδωμένη πόρτα. Ὁ Λαλλάρ μετ' τὴν πλῆξη τοῦ ἔζησε νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα καὶ κατάρθωσε νὰ ξεκολλήσῃ τὸ ἄρτη καὶ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ τὸ θέαμα πού παρουσιάσθηκε μπροστὰ του ἦταν τόσο άνατριχιαστικὸ, ὥστε ὀπισθοχώρησε μετ' φρίκη. Μία γυναίκα ἦταν ἐπιλωμένη καταγής κι' ἔπλεε σὲ μιά λίμνη αἱμάτων. Δίπλα τῆς θρισκόταν ἕνα μικρὸ παιδί στραγγαλισμένο. Μὰ αὐτὴ ἡ γυναίκα ζοῦσε ἀκόμη. Ὁ άστυνομικός ἔσκιψε ἀπὸ πάνω τῆς καὶ τὴν ῥῥησε πλησιάζοντας σ' αὐτὴ τῆς:

—Ποιὸς σὰς χτύπησε;

Ἡ ἐτοιμοθάνατη συγκέντρωσε τότε ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Στραγγαλίσαι τὸ παιδί μου καὶ θέλωνα νὰ σκοτωθῶ γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴς τοῦ φίλου μου.

—Ποιὸς εἶνε; Πῶς λέγεσαι; τῆς εἶπε ὁ άστυνομικός.
—Μωρίς Ξαθιέ. Τὸν γνώρισα ἀπὸ μιά άγγελία σὶς ἔφημερίδες, δὴ κι' ἕνα μῆνα. Ἦταν ἕνας παλῆάνθρωπος. Μοῦ ἔπαρνε ὅλα τὰ λεπτά καὶ μ' ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ με καταγγεῖλῃ στὴν άστυνομία.

Ἡ ἐτοιμοθάνατη δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀφήγησί της. Ἐνα κύμα αἱμάτων τῆς ἔπνιξε τὴν φωνή. Ἐγχευε πρὸς τὰ πόδια τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια τῆς ἀναποδογύρισαν. Εἶχε πεθάνει. Ὁ άστυνομικός διέταξε τότε τοὺς βοηθοὺς του νὰ φροντίσουν γιὰ τὴ μεταφορά τοῦ πτώματος τῆς γυναίκας καὶ τοῦ παιδιοῦ κι' ἐκεῖνος ὤρθηκε πάλι τὸν ξενοδόχο γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μερικὲς πληροφορίες. Ἔτσι ἔμαθε ὅτι αὐτὴ ἡ τραγικὴ μητέρα ὀνομαζόταν Ζαννέτ Βωτιέ κι' ὅτι τὴν εἶχε ὀδηγήσει σὸ ξενοδοχεῖο ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπισκεπτόταν τὸ βράδυ, μάλωνε μαζί της κι' ἔφευγε ἀφοῦ τὴν τοάκιζε κυριολεκτικῶς στὸ ἔζλο. Ὁ Λαλλάρ ἐνθουσιασμένος πού ἡ ἔρευνὴς του γιὰ τὸν μυστηριώδη κακοποιὸ εἶχαν ὀρθῇ ἐπιτέλους τὸ σωστὸ δρόμο τους, ἔτρεξε στὰ γραφεῖα τῆς άστυνομίας, πῆρε τὸ «σῶμα» μιάς ἐφημερίδας τοῦ τελευταίου μηνὸς κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ προσεχτικὰ τὶς μικρὲς άγγελίες τῆς. Ξαφνικά τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὴν ἀκόλουθὴ άγγελία:

«Σοβαρὸς κύριος, ἡλικίας σαράντα χρόνων, μ' ἐτήσιο εἰσόδημα σαράντα χιλιάδων φράγκων, ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ μίαν «ἀντιχάσαν» άμορφη νέα, γιὰ νὰ τὴν παντρευθῇ. Γράμματα: Μ. Ξ., Πόστ- Ρεσάντ, Θυρίδα 320».

Ὁ άστυνομικός κράτησε στὸ καννὲ του μερικὲς σημειώσεις. Ἐπειτα ἔφαξε πάλι ἐν' ἄλλο τόμο τῆς ἐφημερίδος καὶ ὤρθηκε ἐπίσης μιά παρόμοια άγγελία αὐτοῦ τοῦ παρὰδῶου «Μ. Ξ.». Ὑστερα, θέβαιος πειά, ὅτι αὐτὸς ὁ σοβαρὸς κύριος ἦταν ἀνακατεμένος στὸ τελευταῖο δρᾶμα τῆς δόου Ντυμπάρυ, πῆλξε σὸ ταχυδρομεῖο καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ τί ἀνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ κ. Μωρίς Ξαθιέ. Ἐκεῖ ὅμως πληροφορηθῆκε ὅτι στὴ θυρίδα 320 ἔπαιρναν τὰ γράμματά τους κι' ἄλλοι τέσσερες φίλοι τοῦ Ξαθιέ.

Ὁ Λαλλάρ ὅταν συγκέντρωσε αὐτὲς τὶς πληροφορίες, γύρισε στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, διεδίδασε ὅτι ἤξερε σὸ δικηκτῇ του καὶ κατόπιν ἔδωσε ἐντολή σὲ μερικοὺς μυστικούς άστυνόμους νὰ παρακολουθήσουν τὰ ὁτομα πού θ' ἀνοίγαν τὴ θυρίδα 320 καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήνουν ὅτε λεπτὸ ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Αὐτὴ ἡ παρακολούθησι κράτησε εἴκοσι μέρες. Οἱ άστυνομικοὶ ἔμαθαν πῶς πέντε ἐνοικιαστὰς τῆς θυρίδας κι' ὅταν πειὰ θεοαώθηκαν γιὰ τὶς ὑποπτες ἐπιχειρήσεις τους, μιά μέρα τοὺς συνέλαβαν καὶ τοὺς ὀδήγησαν στὴν άστυνομία. Ὁ Μωρίς Ξαθιέ ἦταν ἕνας πολὺ κομψὸς κι' ἀξιοπρεπὲς «κύριος». Οἱ συνέννοχοί του ἦσαν ἐπίσης ἀπᾶσις κακοποιοὶ τοῦ σχολιοῦ καὶ τοῦ πολουκιοῦ. Ὅλοι τους ὅμως εἶχαν πεσει ἀπὸ τὰ σύννεφα! Δὲν ἤξεραν τίποτα καὶ δὲν εἶχαν ἰδεῖ γιὰτί τοὺς κατηγοροῦσαν. Μὰ τὰ λαγωνικά τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας εἶχαν τόσο πεισματωθῇ, ὥστε δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ τοὺς ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τους. Ἔτσι τοὺς ὑπέβαλαν σ' ἀποτρόπαια βασανιστήρια καὶ κατάρθασαν τέλος ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ ὁμολογήσουν τὰ ἐγκλήματά τους.

Οἱ πέντε λοιπὸν κακοποιοὶ ἀποτελοῦσαν, καθὼς ἀπεδειχθῇ, τὴν πιὸ παράδοξη καὶ τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη συμμορία ἐκείστων. Ὁ ἀρχηγὸς τους ἦταν ἕνας προμερὸς «βασιλεὺς» τοῦ ὑποκόμου, ὁ ἀπάχης Ντωντέ. Αὐτὸς κατέστρωσε τὸ σχέδιο κι' οἱ ἄλλοι τὸ ἐκτελοῦσαν χωρὶς κανένα δισταγμὸ. Τὸ «τέχνασμα» τους ἦταν τερτίφιμο. Ἐγγραφαν μιά άγγελία σὶς ἐφημερίδες, ὅπως ἐκεῖνη πού σὰς ἀναφέραμε. Φυσικά πολλὰ «παραστρατημένα» κορίτσια ἔσπευδαν νὰ τοὺς γράψουν, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ γλυτῶναν τὶς εὐθύνες τοῦ σφάλματός τους μετ' ν' ἀποκατασταθοῦν ἢ ἕναν σοβαρὸ ἄνθρωπο. Στὴ συνέντευξί πού ὤριζαν, παρουσίαζαν ὁ Μωρίς Ξαθιέ, ὁ ὁποῖος ντυνόταν πάντα μετ' μεγάλη κομψότητα. Αὐτὸς ὁ κακοποιὸς εἶχε μιά τρομερὴ ἐπίδρασι σὶς γυναίκες. Ἀποκτοῦσε ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ τὶς ἔκανε νὰ τοῦ ὁμολογοῦν τὶς τραγικὲς περιπέτειές τους. Ὅταν λοιπὸν ἡ συμμορία μάθαινε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 909)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ “ΓΙΑΤΡΟΙ-ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ,, ΤΗΣ ΓΟΥ’Ι’ΑΝΗΣ

Πῶς άρρωσταίνουν οἱ κατάδικοι στὴν Κέλασι τοῦ Σαιν-Λωράν. Καὶ μετ' ποῖον τρόπο γλυτώνουν τὶς άγχαρείες. Ὁ άκρωτηριασμός τοῦ «38.686». Ὁ φοβερὸς «γιατρός 5483». Πῶς πληρώνουν οἱ ἐγκληματίαι γιὰ νὰ...κουτσαθεῖν! Ὁ «γιατρός-κατάδικος» μετ' τὸ φεῖδι. Ἡ καταπληκτικὴς έμελογίης του. Θύματα ἐπὶ θυμάτων. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ «5483» καὶ τοῦ «10.385» ἀπὸ τὸν «Κύριο τοῦ Σαιν-Λωράν», κλπ.

Α ΣΦΑΛΩΣ θ' άγνοῖτε ὅτι στὰ κότεργα τῆς Γουιάνης ὑπάρχουν δυὸ εἴδη γιατρῶν. Ἐκεῖνοι πού κάνουν καλὰ τοὺς άρρώστους κι' ἐκεῖνοι πού άρρωσταίνουν τοὺς ὑγιεῖς. Οἱ πρῶτοι διορίζονται φυσικά ἀπὸ τὸ κράτος. Οἱ ἄλλοι, οἱ «ταρλατᾶνοι», ἔχουν σπουδάσει τὴν ἀπάτη τῆς Ιατρικῆς στὸ Σαιν-Λωράν, καὶ σὶς ἐλώδεις ἐκτάσεις τοῦ Κουρού. Ξέρουν χίλιους δυὸ τρόπους, ὥστε νὰ κάνουν τοὺς κατάδικους νὰ γλυτώνουν τὶς άγχαρείες κι' εἶνε πρόθυμοι νὰ κόψουν τὸ κεφάλι τοῦ γιατροῦ πού θὰ τολμοῦσε νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ στὴν άστυνομία. Κάθε καταυλισμός τῶν ἐγκληματιῶν ἔχει κι' ἀπὸ δυὸ-τρεις τοιούς «γιατροὺς-ἐγκληματίας». Εἶνε συνήθως ἱσοθίτες πού ἔχουν θορεθῇ τὴ ζωὴ τους καὶ ἔχουν μιά διαβολεμένη ἐξυπνάδα. Οἱ κατάδικοι τοὺς σέβονται καὶ τοὺς ἐκτιμοῦνε, γιατί μετ' λίγα φράγκα μποροῦν νὰ τοὺς άρρωστήσουν καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὰ καθημερινὰ μαρτυρία τους. Στὸ Σαιν Λωράν ὁ άστυνόμος Ἀνρὺ Μανσὸ μοῦ διηγήθηκε ἕνα σαρὸ ἱστορίης τους, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ σὰς ἀναφέρω τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες.

Μιά μέρα, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ καταυλισμοῦ παρουσιάσθηκε ὁ κατάδικος «38.686». Τὸ ἀριστερὸ πόδι του ἦταν πριμένο τομαχτικά καὶ μετ' μιά κακοφορημένη πληγὴ πὸς κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο. Ὁ γιατρός μόλις τὸν ἐξέτασε ζάρωσε τὰ φρύδια του.

—Δὲν μοῦ λές «38.686», τοῦ εἶπε αὐστηρά, ἔρεῖς ὅτι πρέπει νὰ σοῦ κόψουμε τὸ πόδι;

Ὁ κατάδικος γέλασε εὐχαριστημένος.

—Κάνε τὸ καθήκον σου, γιατρέ, τοῦ ἀπάντησε μετ' ὑποκριτικὴ ἐγκαρτέρησι.

Καὶ μ' ἀφάνταστο ἡρωισμό ὑπέφερε ὅλους τοὺς πόνους αὐτῆς τῆς ἐγχειρήσεως. Ὅταν εἶδε κατόπιν τὸ κομμένο πόδι του, στέναξε μ' ἀνακούφισι καὶ δήλωσε στοὺς νοσοκόμους:

—Καλὸς ἦταν νὰ γλυτώσω κι' ἐγὼ τὶς άγχαρείες καὶ τὰ βασάνια!

Αὐτὴ ὅμως ἡ δήλωσί του τὸν κατέστρεψε. Ὁ γιατρός εἰδοποίησε τὴν άστυνομία τοῦ Σαιν-Λωράν νὰ ἐξακριβώσῃ πῶς εἶχε τραυματισθῇ ὁ «38.686». Ἐκεῖνη ἔκανε ἀνακρίσεις καὶ κατάρθωσε νὰ μάθῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁ «38.686» ἐργαζόταν σὸ δημόσιο δρόμο τοῦ Σαιν-Λωράν πού ἐνώνει τοὺς διαφόρους καταυλισμούς τῶν κατάδικων. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ μέχρι τὸ βράδυ κουβαλοῦσε πέτρες κι' ἔτρωγε άγριες θουρδουλίες. Πέντε χρόνια τώρα δὲν εἶχε σηκώσει κεφάλι νὰ παραποιεθῇ. Ἐνα πρῶτὸ ὅμως παρετήρησε ὅτι ὁ σύντροφός του, ὁ «20.263», δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ.

—Τὶ συμβαίνει; τὸν ρώτησε.

—Κουτσάθηκε, τοῦ ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ «20.263».

—Διάλε, πῶς τὰ κατάφερες; τοῦ εἶπε ὁ «38.686».

Ὁ ἄλλος τοῦ ἔδειξε ἕνα σπασμένο γυαλί.

—Μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ «5483», τοῦ ἐξήγησε, γιὰ ἕνα πακέτο καπνὸ.

Ὁ «5483» ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς παράδοξους «γιατροὺς» τῶν κότεργων. Εἶχε ἔρθει στὴ Γουιάνη πρὸ δέκα χρόνων, χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμία ἐμπειρία νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Γαλλία. Ἦταν, καταδικασμένος σ' ἱσόθια. Κι' ἐπειδὴ ἀκριβῶς θοριόταν τὴ ζωὴ του, ἔκανε τὸν «γιατρός» μήπως τυχόν τὸν συνέλαβαν ἡ άστυνομία καὶ τὸν παρέδιδε τέλος σὸ δημό. Αὐτὸς λοιπὸν εἶχε συμβουλέψῃ τὸ σύντροφο τοῦ «38.686» νὰ τραυματισθῇ καὶ τοῦ εἶχε πουλήσει μάλιστα κι' ἕνα γυαλί.

Ὁ «20.263» μ' αὐτὸ τὸ σπασμένο γυαλί εἶχε κόψει σθεναρὰ τὸ πόδι του καὶ τώρα κοῦτσαινε. Οἱ δεσμοφύλακες συνεπῶς ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ θυάσουν τὶς ἀλυσίδες καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν σὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ τοῦ καθάρισαν τὴν πληγὴ, τὴ δέσαν κι' ἔπειτα τὸν ὤρισαν σ' ἕνα κρεβάτι νὰ ξεκουρασθῇ εἰκοσι

μέρες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ «20.263» καταρίοταν κι' ἔθριζε τὴν τύχη του. Λίγο πὸς μέσα ἂν εἶχε σπρώξει τὸ γυαλί, ὅλα πειὰ θὰ εἶχαν τελειώσει. Θὰ εἶχε σκατευθῇ καὶ θὰ εἶχε ἡσυχάσει. Ἐνῶ τώρα ἦταν ὀπωχρωμένος νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά του στὰ κότεργα.

Ὁ «38.686», ἀπὸ τὴ μέρα πού τάμαθε αὐτὰ, θυθίστηκε σὲ σκέψεις. Ἐπρεπε μετ' κάθε θυσία νὰ γλυτώσῃ τὰ μαρτυρία καὶ τὸ ἔζλο. Ἐπεσκέφθηκε λοιπὸν τὸν «5483», τοῦ ἔδωσε ὅλο τὸ λαθραῖο κονιάκ πού εἶχε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν ἦταν τόσο γενναῖος, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν γιατρὸ νὰ τὸν τραυματίσῃ. Ὁ «5483» πράγματι μ' ἕνα σκουριασμένο κομμάτι τενεκέ, τοῦ ἔσκισε τ' ἀριστερὸ πόδι πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο. Ἐπειτα ἔδεσε τὴν πληγὴ μ' ἕνα θρώμικο πανί, λέγοντάς του:

—Καὶ τώρα πρέπει νὰ συνηθίσῃς νὰ περπατᾶς μετ' τὸ ἕνα πόδι! Πρόσεξε ὅμως, μὴ τῆς οὔτε λέξι, γιατί ἔχεις χαμένο τὸ κεφάλι σου.

Ὁ «38.686» ὅμως δὲν κράτησε τὸ λόγο του. Ἔτσι, ἡ ἀνακρίσεις τῶν άστυνομικῶν ἀπεκάλυσαν ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁ «5483» συνελήφθη, κατεδικάσθη σὲ θάνατο καὶ παρεδόθη στὰ χεῖρα τοῦ δημίου. Ὅσο γιὰ τὸν «38.686», τὸν μετέφεραν στὴ «χώρα τῶν Λεπρῶν» γιὰ νὰ πεθάνῃ μιά ὥρα ἀργότερα καὶ νὰ τρομοκρατήσουν ὅλους τοὺς ἄλλους κατάδικους, ὥστε νὰ μὴ τολμήσῃ κανεὶς πειὰ ν' ἀκρωτηριασθῇ!

Μὰ κανένας ἐγκληματίας δὲν τρομοκρατήθηκε. Ὑστερ' ἀπὸ λίγὸ καιρὸ, στὸν ἴδιο γιατρὸ ἔφτασε τρέχοντας κι' αὐριάζοντας πένθημα ἕνας ἄλλος ἐγκληματίας, ὁ «22.504».

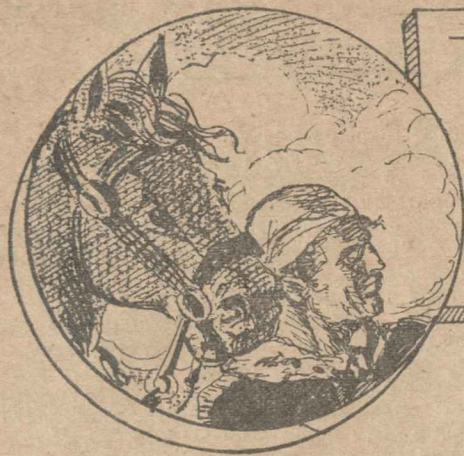
—Σῶσε με, γιατρέ, με δαγκώσε ἕνα δηλητηριασμένο φεῖδι! τοῦ φώναξε.

Ὁ γιατρός ἔξέτασε τὴν δαγκωμάτιά κι' ἀμέσως, γιὰ νὰ προλάβῃ, διέταξε νὰ ζαπλώσουν τὸν κατάδικο στὰ χειρουργικὸ τραπέζι. Ἐπειτα τοῦ ἔδεσε σφιχτὰ τὸ πόδι καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ δηλητηριασμένο αἷμα. Ἡ δηλητηρίασις ὅμως εἶχε προχωρήσει. Ὁ κατάδικος εἶχε δαγκωθῇ ἀπὸ μιά κόμπρα, τὸ πιὸ ἀποτρόπαιο φεῖδι τῆς Γουιάνης. Γιὰ νὰ τοῦ σώσουν λοιπὸν τὴ ζωὴ τοῦ ἔκοψαν τὸ πόδι. Ἐπειτα τὸν μετέφεραν σὸ νοσοκομεῖο.

Δυὸ μέρες ἀργότερα παρουσιάσθηκε ἄλλο παρόμοιο κρούσμα δηλητηρίασεως. Κι' ἡ ἱστορία τῶν δηλητηριασμένων κατάδικων ἐξακολούθησε ν' ἀναστατώνῃ ἕνα ὁλοκληρὸ μῆνα τὸ Σαιν-Λωράν. Εἴκοσι κατάδικοι εἶχαν ἀκρωτηριασθῇ κι' ἦσαν ἀνίκανοι γιὰ ἐργασία. Οἱ δεσμοφύλακες κι' οἱ άστυνομικοὶ ἄρχισαν ν' ἀπιστοῦν. Αὐτὰ τὰ φεῖδια μπορούσαν καλλίστα νὰ δαγκώσουν κι' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους καὶ τότε ἦσαν χαμένοι. Ἐπρεπε νὰ δοῦν λοιπὸν, τὶ γινόταν καὶ σὲ ποῖο μέρος εἶχαν παρουσιάσθῃ αὐτὰ τὰ φεῖδια. Ὁ λές ἡ ἔρευνὴς τους ὅμως πῆγαινε χαμένες. Σὲ κανένα καταυλισμὸ δὲν ὤρθηκαν τίποτε. Τὶ συνέβαινε λοιπὸν; Γιὰ νὰ τὸ μάθουν, ἄρχισαν ν' ἀνακρίνουν τοὺς διαφόρους «καταδότες» τους. Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς, πράγματι, τοὺς ἀ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 909)

A black and white illustration of a man in a tuxedo and a woman in a dress dancing in a garden. The man is holding the woman, and they are surrounded by stylized foliage and flowers. The man is holding a small object in his left hand.

Οι πειραταί

του Λουδοβίκου Μπουσενάρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Από την άλλη μεριά όμως, ο Καπουνό δεν μπορούσε ν' αποφασίσει να εγκαταλείψει

ψη για πάντα τ' αγαθά πλάσματα που τον είχαν περιμαζέψει όταν πέθαινε της πείνας και τον έκαναν δικό του.

Μερικά λόγια του νεαρού γαϊδουρολάτη νίκησαν τους τελευταίους δισταγμούς του 'Υδον Κερμπεγιέλ ή Καπουνό. 'Ο Ντην Μάκ Νάουτ ανέπτυξε στο λευκό άγριο επιχειρήματα τόσο ακλόνητα, ώστε κατάρθωσε να τον πείσει.

'Ο 'Υδον κατάχλωμος, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, έριξε ένα στερνό βλέμμα στον όμιλο των ίθαγενών, άνοιξε τα μπράτσα του, σαν να ήθελε να τους κλείσει όλους μέσα στην άγκυλιά του, έπειτα άρπάζοντας το μπουντεράνγκ του, το έσπασε στα δυο με μί' άποψη κίνηση και πέταξε τα κομμάτια του στο έδαφος, φωνάζοντας με τσακισμένη φωνή:

— Έδώ πέθανε ο Καπουνό!

— Έπειτ' από μια ώρα, το κάρρο έμπαινε μέσα στο σταθμό του Σάντγουρστ μ' ένα γερανό τοποθετημένο άπάνω σ' ένα φορτηγό βαγόνι. Όλοι τότε μπήκαν στο τρέινο, το οποίο ξεκίνησε για τη Μελβούρνη.

Δυο μέρες τώρα, ο 'Αμερικανός πειρατής Χολλινταϊν είχε βυθιστεί στη συνήθισμένη του σιωπή. Δεχόταν ευχαρίστως τις περιποιήσεις του γιατρού Λαμπεριέρ, ο οποίος, για δεκάτη ίσως φορά, θεράπευε τις πληγές που είχε άνοιξει ο ίδιος, μιά δεν πρόφερε ούτε λέξη σχετικά με την πρόταση που είχε κάνει στους Γάλλους.

Αυτή η άδιαφορία, πραγματική ή προσποιητή, άνησυχούσε πολύ τους τελευταίους, οι όποιοι άπορούσαν πώς ο άρχιπειρατής Μπουσενάρ ή οι συνένοχοί του δεν είχαν κάνει καμιά άπόπειρα για να πάρουν πίσω το θησαυρό. Έφταναν μάλιστα μέχρι του σημείου ν' αναρωτιούνται μήπως είχαν άκολουθήσει έσφαλμένα ίχνη, μήπως είχαν πέσει θύματα καμιάς φριχτής και μωδίας και μήπως τέλος τα βαρέλια δεν περιείχαν τα θησαυρικά των ληστών.

Μά όχι. 'Ο Φρικέτος, μιά μέρα, είχε άνοιξει στο καθένα απ' αυτά ένα μικρό άνοιγμα, κι' απ' την καθεμιά είχε τρέξει λίγη χρυσόσκονη, που πιστοποιούσε θαυμάσια την αθηνικότητα του περιεχομένου. Πώς λοιπόν μπο-

ρούσε να συμβιβάσει κανείς αυτό άπελπιστικό φλέγμα του Χολλινταϊν με το ένδεχόμενο πως ήταν χαμένη όριστικά πειρά για αυτόν ή κολοοσιαία εκείνη περιουσία κι' ότι θα παρεδίδετο στη δικαιοσύνη;

— Έτσι ο 'Αντρέ, ο δόκτωρ, ο Μπουαλώ, ο Φρικέτος, ο Πιέρ λέ Γκάλ κι' αυτό ο Μαζεστέ άκόμα είχαν διπλασιάσει την επιτήρησή τους, με την έλπιδα ν' άκούσουν μιά λέξη, ν' άνιψή φθούν μιά κίνηση, μιά ένδειξη, όσο άσημαντη κι' άν ήταν, που θα τους επέτρεπε να πιστοποιήσουν πως οι αϊχμάλωτοι τους βρίσκόντουσαν σε συνεννόηση με τους έλευθέρους φίλους του.

Μά ο κόπος τους πήγε χαμένος. Ούτε ο Χολλινταϊν, ούτε ο ξενοδόχος, ούτε ο Σάμ Σμιθ έκαναν την παραμικρή ύπαιξη κίνηση. Διατήρησαν όλοι τους με της άφίξεώς τους στη Μελβούρνη μιά ψυχραιμία όφραναση.

Τη στιγμή που το τρέινο έμπαινε στον τεράστιο σταθμό της Αδσραλίας της αυτής μεγαλοπόλεως, ο Σάμ Σμιθ διέκοψε επιτέλους τη σιωπή του και έλεγε, άπευθυνόμενος προς το Φρικέτο:

— Τζέντλεμαν, θα παραδεχτήτε, ύποθετώ, ότι δεν ήμουν εύλογος; συντροφός σας στο ταξίδι κι' ότι ή παρουσία μου μέσα στο κάρρο, καθώς και το παλιό που είχα ύψωσε, σαν την μαϊά στην κορυφή του, σας προφύλαξαν από δυσάρεστες αναληψίες...

— Δεν θα μου ήταν καθόλου δύσκολο—και θα συμφωνήσετε άποθέτω κι' έσες σ' αυτό, να ένεργήσω ώστε να παρουσιάσω έξαφνα μπροστά σας καμιά έκτοστη ληστιά, των όποιων ή εμφάνιση δεν θα ήταν καθόλου ευχάριστη για σας...

— ...και γιά σας έπίσης, μίστερ Σμιθ! τον διέκοψε ο Φρικέτος. Γιατί, με την παραμικρή ύπαιξη κίνηση που θα βλέπαμε, θα σας σκοτώνουμε.

— Έστω. Πάντως σας άκολουθήσα έκουσίως. Τώρα δεν έχετε πειρά να φοβηθήτε τίποτε απ' τους ληστές. Βρισκόμαστε σε μιά πολιτισμένη πρωτεύουσα με 500.000 κατοίκους. Θα είχατε λοιπόν την καλωσύνη να μ' άφήσετε τώρα να φύγω.

Οι πέντε φίλοι κυτάχτηκαν γιά μιά στιγμή. Έπειτα ο 'Αντρέ έλεγε:

— Έσώσατε άλλοτε τη ζωή του θετού μου άδελφού, του Φρικέτου. Είσαστε έλευθέρους. Φευγάτε! Ξοφλάμε!...

Κι' ο Σάμ Σμιθ έξαφάνιστηκε τη στιγμή που το τρέινο σταματούσε, άφου προηγούμενος άλλαξε ένα άλλόκοτο βλέμμα με το Χολλινταϊν, ο όποιος χαμογέλουσε σατανικά.

— Και τώρα, έξακολούθησε ο 'Αντρέ, οι δυο μας τώρα, μίστερ Χολλινταϊν. Τι σκοπεύεις να κάνεις; Θέλεις να μείνεις καλύψης τους συνένοχούς σου; Έτσι μόνο ύπάρχει έλπίς σωσης τη ζωή σου...

— Όχι, άπάντησε ο πειρατής.

— Καλά. Τότε σε δυο ώρες θα βρίσκεσαι στη φυλακή κι' ο θησαυρός θα κατασχέθι.

— Όπως θέλετε.

Χωρίς να χάσει στιγμή, ο 'Αντρέ διευθύνθηκε στην κατεύθυνση του γενικού Δικαστού της Μελβούρνης, έπέτυχε άμέσως άφασί κι' είχε μαζί του μιά συνομιλία, ή όποια βάσπεζε πάλι δ'όρα.

Ο δικαστής, άφου άκουσε με τη μεγαλειότερη προσοχή τη λεπτομερή αφήγησή αυτής της μυστηριώδους ύποθέσεως, άφου κατατοπίστηκε γιά τη δράση των πειρατών της έβρας και τη θαλάσσης γιά τους άγώνες και τις έλπίδες, τις τόσο συχνές άπευσθεσίες αυτών που τους καταδίκασαν μ' ένα τόσο άδύνατο ήπιτο μίσος, κούνησε θλιβέρα το κεφάλι του.

— Φοβούμαι πολύ, κύριε, έλεγε στον 'Αντρέ, ότι παρ' όλη την επιδειξιότητα που δείξατε έσείς κι' οι σύντροφοί σας, παρ' όλη την ανδρεία σας, ξεγελαστήκατε την τελευταία στιγμή...

— Όσο γιά τον 'Αμερικανό Χολλινταϊν, θα τιωρηθή το αείζον. Μά το μαρτύριο αυτού του άθλιου θα σας έκανόσσι το παιδί, τη νέα κόρη που σας έκλεψαν οι πειραταί;

— Έκτός αυτού, είστε βέβαιος ότι το περιεχόμενο των βαρελίων που ύπάρχον στο βάθος του άρυχείου της λίμνης Τόρρελ, ταν χρυσάφι;

— Πάντως, κύριε, βασιστήτε στην πιό θερμή μου ύπόθεσή. Σε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας, θέλησατε μου άνακοινώσετε τίποτε, ή πόρτα του σπιτιού μου θα είναι ανοιχτή γιά σας.

Ο παλιός και πεπειραμένος 'Αγγλος δικαστής δεν είχε λαστή σ' αυτά που έλεγε. Γι' αυτό, όταν σε λίγο άνοιχτηκαν μπροστά του τα βαρέλια, είδαν όλοι κατάπληκτοι και συστερημένοι ότι δεν περιείχαν, παρ'ά μόνο μολύβι. Μά, χωρίς σε μιά έσβολική πονηρία από την όποια είχαν ξεγελαστή κι' οι ίδιοι μας, κάθε βαρέλι είχε διπλό πάτο, μέσα στον όποιο ύπαι μιά έλαφριά ποσότητα χρυσόσκονης. Έτσι ο Φρικέτος, όταν πησε τα βαρέλια, είδε να βγαίνει απ' αυτά χρυσόσκονη.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

των χρυσών κάμπων

Αυτή ή άπάτη έκμηδένισε με μιάς όλης τις έλπίδες των δυστυχημένων ήρώων μας. Μιά τυχαία μάλιστα σύμπτωση τους έδωε σε λίγο πόση ήταν ή έκταση της καταστροφής.

Εικοσιτέσσερες ώρες μετά τη συνομιλία του 'Αντρέ με το γενικό δικαστή, ο Φρικέτος άπελπισμένος, μιά δχι συντριμμένος, πλανιόταν στην προκυμιά, ζητώντας μιά στιγμή άπασχολήσεως από τις δυσάρεστες σκέψεις του μέσα στην κίνηση του λιμανιού.

Σε κάποια στιγμή, συνάντησε κάποιον από τους παλιούς συντροφούς του της άτυχίας, τότε που κι' ο ίδιος ο ήρωας μας, πεθάνοντας της πείνας, δούλευε στο ξεφόντωμα των καραβιών. Αύτός ο άνθρωπος κύτταξε με μιά παράδοξη έπιμονή το έδαφος που ήταν μαυρισμένο από την καρβουνόσκονη.

— Έ, έσύ είσαι, Μπίλ; φώναξε ο Φρικέτος. Τι διάβολο κυττάς εκεί, παλμέ μου σύντροφε;

— Νά, κύτταξε και μόνος μου! του άπάντησε ο Μπίλ, άφου του έσφιξε δυνατά το χέρι.

— Διάβολο! έκανε ο Φρικέτος, άπάνω στο κάρβουνο βλέπω άχνάρια από χρυσόσκονη.

— Έγεις δίκια. 'Αν τα τριάντα βαρέλια τα όποια φόρτωσα σ' αυτό το ώραίο βαπόρι που σηκώνει τώρα την άγκυρά του, είχα το καθένα μιά τρύπα όπως εκείνο από το όποιο ξεφυγε αυτή ή χρυσόσκονη, θα μπορούσαν, καθαρίζοντας όλες τις πλάκες έδώ πέρα, να μαζέψω μιά μικρή περιουσία.

— Τριάντα βαρέλια! έκανε ο Φρικέτος σαν χαμένος. Τα φόρτωσε σ' αυτό το καράβι που φεύγει... Τριάντα βαρέλια γεμάτα χρυσάφι... Χίλιοι κερανοί... Τα καταλαβαίνω τώρα όλα!...

— Έπειτα, αφήνοντας τον Μπίλ κατάπληκτο, ώρμησε σαν τρελός προς την πόλη, πήδηξε σ' ένα άμάξι, έτρεξε στο ξενοδοχείο που έμεναν κι' ώρμησε σαν άνεμοστρόβιλος στο δωμάτιο που βρισκότουσαν συγκεντρωμένοι οι φίλοι του.

— Την πάθαμε!... Την πάθαμε σαν πρωτόπειροι!... φώναξε. Μας έπλησαν το χρυσάφι και μας άφησαν το μολύβι.

— Ένώ ο Σάμ Σμιθ, ο Χολλινταϊν κι' ο ξενοδόχος μας παρήσαν σ' ένα ψεύτικο ίχνος και ριψοκινδύνευαν τα τομάρια τους γιά να μιά κάνουν να πιστέψουμε ότι συνδεόμαστε με το θησαυρό των ληστών της Αδσραλίας, ο πραγματικός θησαυρός πάφηκε άμέσως μετά την άναχώρησή μας από τους συνένοχούς των, οι όποιοι μιά παρακολούθησαν βήμα προς βήμα... Έμεις πάλι, νομίζοντας ότι είμαστε κύριοι του θησαυρού, ούτε μιά στιγμή σκεφτήκαμε να γυρίσουμε να κυτάξουμε πίσω μας.

— Κατάρρα! τον διέκοψε ο Μπουαλώ. Τώρα πρέπει να ξαναρχίσουν πάλι απ' την όρχη, άφου το διαβολοκάραβό τους με το χρυσάφι, έφυγε πειρά απ' τη Μελβούρνη.

— Άπάντως, κρατάμε τον 'Αμερικανό. Πρέπει να κατορθώσουμε να του έπιπάρουμε καμιά όμολογία, άλλιως θα τον βάλουμε να πληρώσει γιά όλους...

Ένα γκαρόνι του ξενοδοχείου παρουσιάστηκε εκείνη τη στιγμή, φέροντας σ' ένα δίσκο ένα φάκελλο με τόνωμα του κ. Μπουαλώ. 'Η έπιτολή αυτή προερχόταν από το γενικό δικαστή κι' έγραφε τα έξης:

«Ο Χολλινταϊν έδραπέτευσε από τη φυλακή του. Έφυγε μαζί με τον δασμοφύλακά του. Έλάτε να λάβουμε τα μέτρα μας».

XV

Ο ΕΠΙΚΛΗΔΙΟΣ ΕΝΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ.—Η ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΧΟΛΙΝΤΑΙΝ.—Ο ΑΝΤΡΕ ΜΙΛΛΕΙ ΠΕΡΙ ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΙ ΛΙΧΘΗΝΣ.—ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΚΑΝΟΝΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΣΤΕΡΛΙΝΕΣ.—ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΘΩΡΗΚΤΟ «ΚΕΡΒΕΡΟΣ».—ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΡΙΚΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΖΕΣΤΕ.—ΔΥΟ ΑΡΧΑΡΙΟΙ ΔΥΤΕΣ.—ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΣΗΛΛΙΟ.—ΜΑΤΖΕ!...—ΠΩΣ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ;—Η ΤΟΡΠΙΛΑ.—Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

Δυο κανονιοβολισμοί άντήχησαν σχεδόν συγχρόνως. 'Η φωτιά τους τρύπησαν το σύννεφο του καπνού, που διαλύθηκε άργά, κι' έπειτα άκούστηκε το στριφογύρισμα των δίδων, που γλυστορούσαν στα στρώματα του άέρος.

Ο Πιέρ λά Γκάλ, που είχε παρακολουθήσει σαν έρασιτέλης τη σκόπευση των δυο κανονιών του Βόλβιτς, κούνησε επιδοκιμαστικά το κεφάλι του.

Μακριά, φαινότουσαν πάνω απ' τα κύματα του στενού του Τόρρελ, ή πύργη και τα ξάρτια ενός όμορφου καραβιού που χρησίμευε ως στόχος στα τρομερά κανόνια.

— Φωτιά «Κονκόρτια»! έλεγε ο Πιέρ στον 'Αντρέ, ο όποιος έξεταζε τον όρίζοντα μ' ένα κυάλι. Δεν άείζε τον κόπο να σε άποσπάσουμε άλλοτε από τους πειρατάς της Βόρνεο γιά να σε καταστρέψουμε σήμερα.

— Τι να γίνη, μάστερ Πιέρ; Τα καράβια είναι σαν τους ανθρώπους. Πήρε πάλι τον άσχημο δρόμο... Και οι άλλοι πυροβολητά άνέλασαν να τη σιγουρίσουν όπως της άείζει... Δυο νέοι κανονιοβολισμοί άντήχησαν συγχρόνως.

— Περύφημα! έκανε ο Φρικέτος, ο όποιος είχε πάρει το κυάλι. Πέτυχαν κι' οι δυο το στόχο τους... Άνοιξαν μιά τεράστια τρύπα στο καράβι... Ω!... Ω!

— Τι είναι λοιπόν;

— Άπλούστατα, το καράβι βουλιάζει... Πράγματι, μιά έκρηξις άντήχησε κι' έπειτα είδαν μακριά μιά βροχή από συντρίμματα να ύψώνεται στον άέρα και να πέφτι πάλι στη θάλασσα.

Οι πυροβοληταί και το πλήρωμα ξεσπασαν τότε σ' ένθουσιώδεις ζητωκραυγές.

Πιό πέρα, δυο άνδρες με το περιστρόφο στο χέρι, φύλαγαν ένα ύποκειμενο, του όποιου το άπαίσιο πρόσωπο έκανε φριχτούς μορφοσμούς καθώς κύτταζε την καταστροφή. 'Ο 'Αντρέ πλησίασε τον όμιλο α' τό και φώναξε ψυχρά στον αϊχμάλωτο.

— Έ, λοιπόν, μίστερ Χολλινταϊν, το έλεγε, είδες τον πρόλογο του δράματος που προετοιμάζεται; Θα έπιτεθούμε έναντίον των πειρατών που έχουν καταφύγει σ' ένα άνώνυμο κοραλλιογενές νησάκι του πορθμού του Τόρρελ... Όλες ή έλπίδες της έπιτυχίας είναι μαζί μας. Θα γίνη μιά μάχη, μιά τρομερή μάχη...

— Ξέρω πως είναι περιττό να επικαλεστώ σε σένα αυτό που έμεις λέμε άνθρωπισμό... Μιά καθώς είσαι άνθρωπος πραχτικός, θα μπορούσαμε άν θέλης να συνεννοηθούμε.

— Έλέγετε, έκανε ο 'Αμερικανός με το συνηθισμένο του λακωνισμό.

— Άγαπάς τα χρήματα κι' ενδιαφέρεσαι γιά τη ζωή σου.

— Ναι.

— Μπορείς τότε να μιά δώσης χρήσιμες πληροφορίες γιά να μπούμε στη νησίδα, με δυο λόγια να μιά δώσης το κλειδί του φρουρίου αυτού. Θα σου χαρίσουμε τότε τη ζωή κι' ένα σημαντικό ποσό.

— Και άν δεν φανώ λογικός;

— Θα σε κρεμάσουμε από το κατάρτι.

— Μήσηστε γιά χρήματα, τζέντλεμαν;

— Και γιά κρεμάλα, έ πρόσθεσε ο 'Αντρέ. Έχε έπίσης όπ' ύψει σου ότι οι φίλοι σας, έτσι ή άλλως, είναι χαμένοι κι' ότι δεν έγινε να φοβηθής τίποτε απ' αυτούς μετά την...

— Την προδοσία μου... συμπλήρωσε ψυχρά ο Χολλινταϊν.

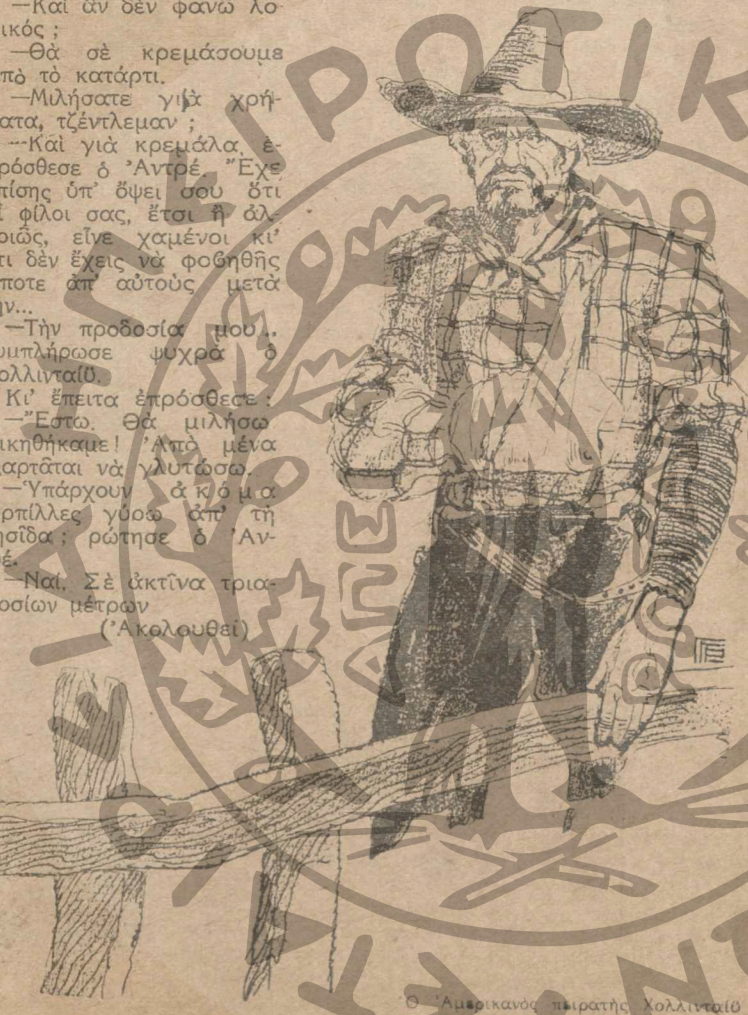
Κι' έπειτα έπρόσθεσε:

— Έστω, θα μιλήσω Νικηθήκαμε! Άπό μένα ξερατάται να γλυτώσω.

— Υπάρχουν άκόμα τορπίλλες γύρω απ' τη νησίδα; ρώτησε ο 'Αντρέ.

— Ναι. Σε άκτίνα τριών κοσίων μέτρων.

(Άκολουθεί)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΚΛΟΠΣΤΟΚ

φρουρά του Τάφου αντικειμενικά από άλλη, μόλις τελείωσε η ώριμη φάση της, και τράβηξε για τον στρατώνη ν' αναπαυθεί...

Ο αρχιφύλαξ της καινούργιας φρουράς, ο εκατόνταρχος Αλνέις, τοποθέτησε τους σκοπούς στις σκοπιές τους, διάταξε τη στάθμευση των άλλων ανδρών πάλι στον Εσφραγισμένο Τάφο, και κάθισε ύστερα κι αυτός κοντά τους...

Δεν τον κολλούσε ύπνος. Κι' αυτός κι' οι στρατιώτες του ήταν κυριαρχημένοι από έναν μυστηριώδη φόβο, από μια ανεξήγητη ταραχή...

Και βυθίστηκε άθελά του σε σκέψεις, ο Αλνέις... Η απόκοσμη σιγαλιά της νύχτας, η γλυκιά λάμψη του φεγγαριού που θάγανε, το άρωμα των άνοιξιαντικών λουλουδιών, ο θροσρός ξέφρυς, που αλαφραφρσούσε — καθώς ερχόταν απ' τον κοινωτικό λωρίστο —

του Γολγοθά — όλα αυτά βόθιζαν τον Ρωμαίο αξιωματικό περισσότερο στο πέλαγος των σκέψεών του...

Υιός του Θεού ήταν, λέει! ψιθύριζε τότε- τότε ο τραχύς πολεμιστής, καθώς ήταν απομυημένος στο βράχο. Μά τι νους Θεού... Τον Διό ή τον Θεό των Εβραίων; ... Και γιατί αμφιβάλλω, γιατί άρχισα ν' αμφιβάλλω για τον Δία, για τον Θεό μου; ... Γιατί ή σκέψη μου, άθελά της, στρογγυλοποιεί διαρκώς στο Θεό των Εβραίων και στον ενταφιασμένο Υιό Του; ... Και γιατί άρχισα να πιστεύω περισσότερο στα θαύματα του Υιού του Θεού, παρά στα θαύματα του Διός, του Θεού μου;

Μα καινούργιες σκέψεις, βίαιες σαν θύελλα και σκοτεινές σαν αινιγμα, φουρτούσαν πάλι στο τραυματισμένο μυαλό του Αλνέιου.

Φρουρά τον Τάφο Του τώρα... Όσο, αν εινε πραγματικά Υιός του Ιεχωβά, γιατί εινε θνητός; ... Αλλά κι' αν εινε θνητός, γιατί ύπνιζε τόσο μέγας, τόσο Δυνατός, και στη ζωή Του, και στο μαρτύριό Του, και στη σταύρωσή Του; ...

Ένας βιαστικός άγγελιαφόρος φάνηκε τότε κι' απέσπασε τον εκατόνταρχο απ' τον λαβύρινθο των σκέψεών του.

— Αλνέις, τα σεβάσματά μου! του είπε χαϊρώ- τώντας τον. Μ' έστελε ή Πορκία, ή σύζυγος του εκλιμαπρωτάτου Ποντίου Πιλάτου, να σε ρωτήσω τά εξής: "Αν γύρω απ' τον Τάφο ύπνιζει ήου- χια κι' αν πλησίασε κανένας ύποπτα προς τά έδω! — Νά πής στην εκλιμαπρωτάτη Πορκία, ότι έδω βασιλεύει μονάχα ή σιγαλιά των τάφων! εινε επί- σημα ό εκατόνταρχος. Κανένας δέν πλησίασε στο στενό αυτό όδου του νεκρού... Μά..."

Δίστασε λίγο. Κι' ύστερα πρόσθεσε αποφασιστι- κά:

—...μά πές της έπίσης, ότι είτε Έκκενιος έπα- νέλθει στη ζωή, είτε μινειν άριστικά στην ψυχρή σκοτεινιά των Τάφων Του, ό νους μου, τό λογικό μου, σιλεύουν κάθε φορά που Τόν σκέπτομαι! ... Και τώρα, πήγανε, φίλε μου! ...

Έμεινε μόνος ξανά στις σκέψεις του, ο Αλνέις. Και μουρμούρισε με δόληψη καιρή συγκίνηση:

—Ω, εινε ταραχμένη κι' ή Πορκία... Άγωνιά κι' αυτή, όπως κι' εγώ, για την εξέλιξη του δρά- ματος του Δικαίου αυτού, ό Όποιος εινε θαμμένος έδω μέσα! ...

Και καταταραχμένος ύστερα, άπένισε τον Τάφο και βόγγησε πνιχτά:

—Ω, Ζεφ! ... Άν ή δύναμς σου εινε μεγαλεί- τερη από τη δύναμη του Ιεχωβά, κεραινώσε με, γιατί άρχίζω να σε άρνέμια! ... Κι' εσύ, Μεγάλε Νεκρό, εσύ του Ιεχωβά Υιέ, εσύ των Όποιον λα- χταρώ να γνωρίσω, δέξου να μου φανερωθής! ... Σ' αναζητάει με δίψα ή καρδιά μου. Τυφλή, κα- θώς εινε, τό σπέρμα φως Σου αναζητάει! ... Άλ- λοίμονο, όμως! ... Είμαι άξιος να Σέ ίδω; ... Μπο- ρεί ποτέ τό θείο μεγαλείο Σου να φανερωθί σ' ε- ναν κοινό θνητό, που σέρεται στη γή; ...

Και νά, γλυκαχάρωσε ή αήγ ή της τρίτης ημέρας, της τρίτης απ' την ήμερα της Σταυρώσεώς Του... Άγωνιάς ή χαράς ή αυτή για όλους... Άγιο- κώδης και για τους έθιμους άρχιερείς των Ε- βραίων, αγωνιάς και για τους συνενόχους των Ρωμαίους μεγιστάνες, αγωνιάς και για τους μα- θητάς και για τους φίλους Έκείνου... Περιμέ- ναν όλοι, άντρες, γυναίκες, την έκδοσι: Ο' άνα-

στανόνταν εκ νεκρών, τό Θύμα τό Άθώο; ...

Θύελλα τρομερή ξέσπασε. Πεσμένοι στη βάση του τάφου οι Ρωμαίοι στρατιώτες, μουδιασμέ- νου, άμπατισμένοι άκόμα, άρχισαν ν' άρροσάλεουν σαν σκούζιμα...

—Τί συνέβη λοιπόν; μουρμούρισε ένας τους, τρομαγμένος. Ένω- σα τη γή να συγκλονίζεται και κυλιότητα παρενθύς στη σκιά! ...

—Τά ίδια έπαθα κι' εγώ! διέκαψε δεύτερος στρατιώτης, γλωμός ή πό τρομό ύπερφυσικό!

—Ω, τί θύελλα ήταν αυτή και τί κοσμοχαλασά μυστηριώδης; έπε- πνιχτά ένας τρίτος. Σάν φλουδι καρδιάς τανάχρησε μακριά μας ή βο- ρεά πύλας του τάφου! ... Πρόλαβα και την είδα, μά ύστερα ληστούμ- σα άμέσως...

Μιά φωνή τρεμουλιαστή, φωνή επιταχτική, μία τρεμουλιαστή, αντί- χρισε τότε:

—Στρατιώτες! ... Άν ζήτε, φωνάξτε τ' όνομά σας ό καθένας! ...

Ήταν ή φωνή του Αλνέιου, που προσκαλούσε τη φρουρά σε προ- κλητήριο, ύστερα από την συγκλονιστική έκείνη Ύπερκόσμο θύελλα...

Έτρομε σήγχαμος ό εκατόνταρχος, κι' ένας στρατιώτης του τον στήριξε στο μπράτσο του.

Οι στρατιώτες μουρμούρισαν τα όνόματά τους: Ζωντανό ήσαν ό λοι, παρόντες ήσαν όλοι... Κατάχλωμος ύστερα ό Αλνέις, έσπασε σαν ξεσκεπαστό Τάφο, και...

Και τον είδε ΑΔΕΙΟΝ! ...

—Μάξτε! Ξανάτε ό εκατόνταρχος. Πήγανε στον όδο του Μεγ- λου Άρχιερέως κι' άνάγγειλε τό Γεγονός! ...

Κι' άνάμεσα στη σύσσει των άγρότων και κατασπλύνων και άγνο- νώντων Έβραίων, Ισραήλ κι' άρχιερέων, όρμησε σαν βέλος ό λαο- νιαμένος Μάξιμος, φρονιτάς τους τό φοιχτό άγγελία:

—Μας στείλατε να φρουρήσουμε τον Τάφο Του! ... Μάτια μός σπύ- λατε! ... Η γή τσαντάχτηκε ως τά έγκατά της, ή επιτάρτα πύλα τ- νάχτηκε μακριά κι' ό Τάφος Του εινε άδειος τώρα! ...

Η συγκέντρωσι των Έβραίων φουρτούνασε. Όλοι πετάχτηκαν όρ- θοί, με γόνατα λυγισμένα, ζωντανές εικόνες της φοιχής όλου τους... Και δεύτερος στρατός κα- τέφθεσε τότε, και τρίτος έπίσης, την ίδια ση- δον στιγμή...

Όλοι όμως ή πληροφορίες συμφωνούσαν άπ- λυτα και σ' όδων τά πόσους ήσαν σφραγισμένη ή Κατάληξι, ό Ύπερφυσικός Τρόπος, ή Λε- χτάρα...

Έρμαιο τότε μιάς φριχώδους παραφροσύνης, ό άρχηγός των Φαρισαίων, ό τόσο σκεπτικιστής αυτός Φίλων, έμπεξε γέλια γοργά, γέλια πρ- όλου... Η τρίξες των άλλων πετάχτηκαν όδως και τά σιγόνια όλων έτριξαν από άναστασία δει- σιαμηνίας... Κι' ύστερα, μία νεκρική σιγή έ- πλώθηκε άπάνω απ' τά κεφάλια όλων...

... σιγή, ό Καίσαρς. Συγκέντρωσε κι' προσπάθεια άγωνιώδη όλο του τό κορμάκι, έ- λησε να συσκοτίσει την κατάσταση, να θάψει τά νερά, να έλαττώσει την συγκλονιστική έν- ποσι που προκάλεσε στην Γερουσία ή τον κο- σμικό, τό ύπερφυσικό αυτό Γεγονός.

—Πρέπει να διορθώσουμε τους Ρωμαίους ν' άποκρίψουν την είδησι! ... πρότεινε στη συ- λευσι. Άλλωώς ό όχλος θα έξεγερθί και θα μεί- νει ή! ... Άλλά... άς όδουμε όμως: Εινε άρρη- κτην ή άληθινή τό Γεγονός; Ναι, έγινε βέβαια ό σε- σμός αυτός, αλλά είδαν οι φρουροί πραγματικά τον Τάφο κενό; Ή μήπως ό φόβος του σεισ- μού έπώλεσε τά λογικά τους και γελάστηκαν! ...

Μιλούσε άκόμα ό Καίσαρς, προσπαθώντας να βρή μά λύσι καθησυχαστική στην άγωνία ή- τη κατάσταση, όταν φάνηκε ξαφνικά ό εκατό- νταρχος Αλνέις.

Στην εμφάνισι του σπράχτησαν όρθοί οι λαοί, κι' άποσποχώρησαν άναυδοί...

Τόσο ήσαν παρομορφωμένος απ' τον πόνο κι' απ' την άγωνία του...

—Με γνωρίζετε! τους φώναξε βραχνά. Μά έξορετε βέβαια πούς είμαι! ... Λοιπόν, άναστή- με και πιστέψτε με: ΤΟΝ είδα που ξεφυγόσε, άπάνω στον σταυρό Του, εκεί στον Γολγοθά! ...

Κι' αμφιβάλλω αν ήταν πραγματικά ό Υιός του Θεού! ... Μά τώρα ΤΟΝ πιστεύω! ... Γιατί! ... Γιατί έξορετε κι' εσείς τί συνέβη εκεί στον Τάφο Του! ... ΤΑ ΕΙΔΑ, και ΤΟΝ πιστεύω! ...

Ό Φίλων, ό άρχηγός των Φαρισαίων, πλη- ρο- σε τον εκατόνταρχο, με λυγισμένα γόνατα, κλα- νισμένος, φοιχτά χλωμός.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
(Έργον του γλύπτου Τζόρτζ Τίγκουερθ)

Η ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντραμπολιό)

Ο γυνώ στον κινηματογράφο άρχίζει σιγά-σιγά να κατατάξει έδαφος. Στην Εδρώπη σήμερα «γυ- ρίζονται» φιλμ με πολύ τοιμηρές σκηνές και με άκόμη τοιμηρότερες ύποθέσεις. Έτσι δέν θ' άρ- γήσουμε να δούμε στην όδών ήλη την τραγική ζωή των γυναικών του ύποκόσμου, με τις στενο- χώριες τους, τις έρήμερες έρωτικές ιστορίες τους, άκόμη και κάθε τί που γίνεται στα κρυφά κατα- φύγια των έρωτευμένων. Έπειτα από τό «Νο- κτούρνου», τό «Άμωκ» τώρα μιά αποκαλύπτει μιά καινούργια πτυχή του γυναικείου δράματος και τις τραγικές συνέπειες ενός ένόχου έρωτος. Ή

διαρφες λοιπόν θαυμάσιες του κινηματογράφου πρέπει να τό πάρουν άποψαι: Τό σινεμά έπαψε πιά να εινε ένα όνειρο. Τά θέματά του τά παίνει πλέον από τη ζωή και πολλές φορές κι' απ' αυτό άκόμη τό άστυνομικό δελτίο.

Η Άνόνημος Κινηματογραφική Έταιρεία του «Παλλάς», δώ και λίγες μέρες, μιά έδωσε ένα πολύ παράδοξο φιλμ, τον «Κυρίαρχο της Γής». Ήταν ένα πρωτοφανές έργο για την Ελλάδα, τό όποιο κρατού- σε άδιάπτο τό ένδιαφέρον του θεατού, με τις διάφορες σκηνές του. Ένωείται ότι σ' αυτό τό έργο όργισαν οι προβολείς τού στούντιο, τά «χατίνια» κι' ήλεκτρονίους. Πάντως, τό έργο ήταν πολύ άμορφο. Εινε σκηνοθετημένο με μεγάλη επιμέλεια και πρωταγωνιστούσαν σ' αυ- τό ό Βόλνιρ Γιάνσεν κι' ή Ζιζιμπλε Σιγίς, μά από τις χαριτωμένες φηνέτες» του Γερμανικού κινηματογράφου.

Η «Φόξ-Φιλμ» έξακολουθεί να πλημμυρίζει τον ούρανό του Χόλλυ- γουντ με καινούργια «άστέρια» και να συσκοτίζει παντού τις φωτογραφίες τους. Έτσι τό κινημα- τογραφικό περιοδικό όλου του κόσμου δημο- σεύουν στο τελευταίο φύλλο τους τις φωτογρα- φίες της Ρόσελ Χάουσον, της Βλάνια Βίτσερ κι' ένα σορό άλλων άστέρων, που καθώς μιάς διαδεβαίνον, ύπόσχονται πολλά. Μά δυστυχώς μερικά σκηνοθέτες ύποστηρίζουν ότι στον σημε- ρινό κινηματογράφο «άστέρια» πρέπει να έχουν και ταλέντο. Γιατί τότε όλες ή άμορφες γυναι- κές θα μπορούσαν να γίνουν εμορφές βαντέτες», άπό εινε ήδη εμορφές γόρησες.

Η Λίντα Μπαρόβα, ή περίφημη δραματική ήθοισ της «Όλφας», ή όποια πρωταγωνίστησε μαζί με τον Γκουστάβ Φράντλ στη «Βαρκαρόλα», εινε ό πύος της άπλής κι' άξιοαίτουνης γυναι- κας. Η άμορφιά της έχει κάτι τό πολύ άγνό, που δέν μπορεί να σου άπνεύση πονηρές σκέψεις. Η Λίντα Μπαρόβα εινε πλασμένη για μεγά- λους κι' άμαρτηρούς έρωτες. Εινε ή γυναίκα την όποια μπορεί ν' άγαπήσει με πάθος ένας άνδρας και να θυσιάσθι γι' αυτόν.

—Εν' άνοχός ό τάφος; ρώτησε με φωνή πνιγμένη. Και λές ότι δέν εινε μέσα ό νεκρός; Μά πού ήσαν, λοιπόν, κι' εσύ κι' οι στρατιώ- τες σου, την ώρα που μουγκρίζε ή θύελλα κι' ή γή συγκλονίζταν;

—Ήνουν εκεί, Φίλων! ... Κι' εγώ κι' ή φρουρά μου, άγωνιούσαμε προσετικά πλά στον Τάφο Του! ... Σέσπασε ξαφνικά ή κοσμοχαλα- σία... Κι' όταν ήσυχασαν της φύσεως τά στοιχεία, τότε... τότε βρήκαμε ΑΝΟΙΚΤΟΝ τον Τάφο κι' ΑΠΟΝΤΑ τον Νεκρό! ...

—Τό όρκίζομαι αυτό, Ρωμαίε Αλνέις; ... Τό όρκίζομαι στο Δία; ...

—Τό όρκίζομαι! εινε μ' έπίσημη φωνή ο Αλνέις. Τό όρκίζομαι, μά όχι στον Δία, αλλά στον Θεό Ιεχωβά και στον Άναστημένο Υιό Του!

Ξαναγέλασε πιο φοιχτά, ό άρχιφαρισάος Φίλων. Ή τρέλλα του σά- λεσε τά λογικά και πάλι και τό στυγνό τον πρόσωπο παρομορφώθηκε.

Πό γρήγορος από την άσπρη, άρταζε τό κοινό σπαθί του εκα- τόνταρχου και τόβγαλε από τη θήκη... Κανείς δέν πρόλαβε να έμπα- δισι τό φοιχτό διάημά του. Άγρια, με λίσσα, τρέμοντας από τήρη, βήθεσε στα σπλάχνα του τη φορδιά λεπίδα του σπαθιού...

Με σφηνιστά δόντια, με συσπασμένα χείλη, μ' έγκρασι άναπώτων πόνου, πέταξε ύστερα μακριά τό άμυστάλετο έργαλείο του Θανάτου...

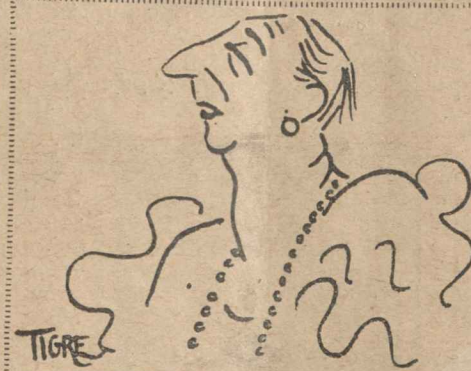
Αόρσε, έσπασε και γκρεμίστηκε μερούνητα κατόπι, μέσα στην άρρη- κτη λήνη του ίδιου αίματός του, κι' άπάνω στα έσχισμένα από την κοι- λιά του σπλάχνα του...

Κι' ένό όλοι, μαρμαριμένοι, άνατριχιασμένοι κι' άναυδοί, πάρακο- λουόσαν τό μακάβριο δράμα και την ύστατή άγωνία του, ό Φίλων ξε- νυχώντας, σηκωσε τά μάτια του στον ούρανό κι' όβρασε μ' έσφρασι μίσους και λύσσης:

—Ω, Ναζωραίε! ... Ναζωραίε! ...

Έχασε ύστερα τά δάχτυλα των χεριών του στη βαθιά πληγή του, ό άμεινής άρχιφαρισάος... Και συγκεντρώνοντας τά ίχνη της φοι- κιστικής θέλησής του σ' ένα κίνημα ύπερτάτης προσπαθείας, έσχισε έθρια την πληγή του και ξεπήχισε! ...

ΚΛΟΠΣΤΟΚ

Η Γαλλία ήθοισ Μαργαρίτα Μορέν
(Σκίτσο του Τίγγρ)

ατήν.

Η Λορέττα Γιούγκ, ή «Βασίλισσα του Παθητικού Φιλιού», έμπεξε πάλι στα δάχτυλα ενός τρυφερού ειδυλλίου. Κι' ή κακώς γλώσσες του Χόλλυγουντ βόρσαν άφορη να την κακολογήσουν για την φαντασμα- γιότητά της.

—Η Λορέττα Γιούγκ, λένε, εινε άμορφη σαν άγγελος, μά κρύβει μέσα της έναν πραγματικό σατανά.

Κι' όμως, αυτή ή «βενέττα» του Χόλλυγουντ εινε ή μόνη που έχει τις πό...άθωες έρωτικές περιπέτειες.

Τά κινηματογραφικά είδύλλια του Χόλλυγουντ άρχίζουν πάντα από τά διαφημιστικά γραφεία, συνεχίζονται στην πραγματικότητα και πε- ριών τέλος από τις στήλες των έφημερίδων. Τό ίδιο συνέβη και με την άσθηματική ιστορία του Τζόν Μπλός και της Τζόν Λάνγκ. Τό δια- φημιστικό γραφείο της έταιρείας των έδωσε στα κινηματογραφικά πε- ριοδικά του Χόλλυγουντ να δημοσιεύη ή φωτογραφία τους, με την πληροφορία ότι οι δύο ήθοισοί άγαπιούνται παράφορα. Ό Τζόν Μπλός, φυσικά, για ύποπτους λόγους, έσπευσε να διαμαρτυρηθί. Τό ίδιο έκα- νε κι' ή ξανθή εγώσος. Ό Τζόν Μπλός κατόπι την έπαυέφθηκε στη βύλα της, για να της ζητήσει συγγνώμη και να της πη ότι παρά τη θέλησί του δημοσιεύτηκε αυτή ή είδησις. Ή Τζόν Λάνγκ όμως, καθώς τον είδε στενοχωρημένο, πειράχτηκε, και τον ρώτησε με θλίψη:

—Τόσο κοινόν θα σάς άπογοήτευε ή τρικερή συμπαθείά μου; Κι' αν μού άρέσανε κι' ήδεια να συνδεθώ μαζί σας, θα είχατε πάλι την...

άναίδεια να διαμαρτυρηθίτε; ...

Ό Τζόν Μπλός τότε άναγκάστηκε να της άμολόγησι ότι την εϋ- ρισκε χαριτωμένη κι' ότι ευχαρίστως θα ύπεβάλετο στη δοκιμασία της άγάπης της. Και μ' αυτό τον τρόπο άρχισε τό ει- δυλλίο τους, τό όποιο σήμερα βρίσκεται στον πιο εύτυχημένο σταθμό του. Στην έποχή δηλαδή των ρομαντικών περιπάτων, των νυχτερινών συνεντύ- ξεων και της τυρήλης έμπαστοσύνης του ενός προς τον άλλο.

Η Τζίν Χάρλου κατέφυγε στα δικαστήρια, ζη- τώντας να πάρη διαζύγιο από τον πέμπτο σίζυγο της. Έξ άφορμής αυτού του γεγονότος ή έφημε- ρίδες του Χόλλυγουντ άποκαλύπτουν ότι ή εμο- ρφία γόρησος, ύστερ από κάθε διαζύγιο της ύπο- φέρει από τρομερό πονοκέφαλο, ό όποιος την ά- ναγκάζει να μένη στο κρεβάτι και να γλείφει σπα- ραχτικά. Οι φίλοι της, όστόσο, πιστεύουν ότι ή Τζίν Χάρλου ύποφέρει μάλλον από τό πλάσμα της, παρά από τον πόνο που της προσέχει ό άπο- χωρισμός του άνδρός της. Κι' ό λόγος εινε ότι μέχρι σήμερα δέν έχει βρή τον κατάλληλο άνδρα που θα την κινή...να μη τον βαρύνει! ...

Η Σιλβία Σίδνι έρχισε τώρα κι' έκείνη να γράφει περιπετούσασα άθρα στα διάφορα περιοδικά. Έκνεύεται ότι για κάθε τέτοιο άθρο- πης πληρώνεται ήθεμονικά από τά διάφορα έταστά των έφημερίδων. Τί γράφει; Μά, ότι έχει πιο πρόχαμο: Άγαπήσεις από τη ζωή της. Και καθώς γράφουν οι νέοι συνάδελφοί της, ή Σιλβία Σίδνι έχει περίφημο ταλέντο δημοσιογράφου! ...

Η Νόμα Σήρε, πρέπει να έξορε, ότι έχει τα πιο άμορφα δόντια. Γι' αυτό πάντοτε χαμογέλει. Μά τελευταίως έλαβε ένα γράμμα από ένα θαυμαστή της, τό όποιο την άνησυχρε. Αύτός ό καλός φίλος της την πληροφορούσε ότι δέν πρέπει να γελάη τόσο πολύ, γιατί θα σχη- ματισθούν βαθιές ρυτίδες γύρω από τό στόμα της και θα της παρο- μορφώσουν τό πρόσωπό της. Τόσο δέν την τράμαζε αυτή ή πληροφορία, ώστε από τότε πολύ σπάνια γελάει για να δείξη τά δόντια της! ...

Η Κλωντ Κόλμπερ παίζει τώρα μία ώρα τη μέρα στο άτελλέ ένός δημοίου κέντρου, για να της απάξη τό άμώμά της. Μετα κι' λέ- νε ότι αυτό τό άμώμα θα τό χάσει σ' έναν διαμαρτυ της, τον όποιο λατρεί. Άλλοι πάλι ύποστηρίζουν ότι πρόκειται για τό στήσι στον κήπο της βύλας της. Μυστήριο λοιπόν κι' έδω...

Η Λορέττα Γιούγκ «γυρίζει» σήμερα στο Χόλλυγουντ τους «Άγγε- λους του Πόνου», ένα από τά καλύτερα έργα της «Φόξ».

Ό Βίλλυ Φόρστ έχει...πονοκεφάλους από τις μέρες με τη σκη- νοθεσία της «Μαζούρσας», του νέου φιλμ της Πολας Νέγκρ. Αυτή ή νέα δημογνία του Βίλλυ Φόρστ θα εινε — λένε — πάλι καλύτερη από την «Μαζούρσας», την «Ποιητική της Τσάφρας», «Τ' Άρ- δόν της Βιέννης» κι' όλα τά άλλα φιλμ που έχι εμορφιά μ' έξαι- ρετική επιτυχία.

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κορινιάν κι' ο Ρασκάς μόλις έφυγαν απ' το μέγαρο του καρδινάλιου, σκέφτηκαν, ότι έπρεπε να εορτάσουν καταλλήλως το χαρμόσυνο γεγονός.

Μπήκαν λοιπόν στο πρώτο καπηλείο που αντίκρουσαν. Ο Ρασκάς έπειδή πεινούσε και πρό παντός έπειδή διψούσε, παρήγγειλε δυο μπουκάλια εκλεκτού κρασιού του 'Ανζού κι' άρκετους μεζέδες. Ο Κορινιάν, όχι μόνον έπιδοκίμασε με χαρά την παραγγελία του Ρασκά, αλλά κι' αγκάλιασε μάλιστα την ώραία υπηρέτρια που τους σερβίριζε, με την πρόφασι ότι ήθελε... να την ευλογήσει...

Τέλος, αφού τελείωσαν αυτά τα προκαταρκτικά κι' άρχισαν να τρώνε και να «κουτσούνουν», ο Κορινιάν ρώτησε με ζωηρότητα περιέργεια τον σύντροφό του:

—Δέν μου λές, τελοςπάντων, που άρπαξες αυτή την περίφημη πύλη ή σου;

—Α, καλά που μ' έκανες να τη θυμηθώ! είπε απλά ο Ρασκάς.

Και χωρίς να προσθέσει άλλη λέξι, σήκωσε άφελέστατα το μανίκι του. Πήρε κατόπιν μια θρεμένη πετσέτα, έτριψε την πλύγη του δυνατά και σε λίγο εξαφανίστηκαν και τα αίματα κι' η «πληγή» του!

Ήταν πλαστή, λοιπόν... Ζωγραφισμένη με κόκκινη μπογιά! Ο Κορινιάν έμεινε άναυδος... Αυτός ο διαβολο-Ρασκάς ήταν πιά διάβολος και πιά πανούργος, από όσο τον νόμιζε ως τότε!

Άλληλο-εξέφρασαν τα συγκατητήριά τους αμοιβαία, άδεια-σας, άλλα δυο μπουκάλια άκόμη, πλήρωσαν, ο Κορινιάν ευλόγησε την υπηρέτρια για άλλη μια φορά επίσημα και τέλος όγνηκαν στο δρόμο.

—Λοιπόν, αδελφέ Κορινιάν, τα είπαμε: Έσύ στην πύλη Σαίν-Ντενύ, έγω στην πύλη της Μοντιάρτρης και άποιοι απ' τους δυο μας πιάστην τον Τραγκαθέλ θά ελδοποίηση και τον άλλον! Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, αδελφέ Ρασκάς... Κι' οι δυο μαζί πρέπει να πάρουμε τη δόξα. Λοιπόν, άρεθούάρ για άυριο!... Πάω στο μοναστήρι να προετοιμαστώ και να προσευχηθώ λιγάκι!

—Άρεθούάρ, αδελφέ Κορινιάν!... Κι' έγω θά τραβήξω ίσα για το σπίτι μου... Πρέπει να προετοιμαστώ για άυριο κι' έγω και να ξεκουραστώ λιγάκι απ' τις τόσες συγκινήσεις!

Χώρισαν. Ο Ένας έστριψε άριστερά κι' ο άλλος δεξιά.

Μά μισή ώρα άργότερα κι' ύστερα από άρκετες λοξοδρομίες ο καθένας τους, θρέθηκαν αντιμετώποι κι' οι δυο τους μπρός σ' ένα άπόμερο και κακόφημο καπηλείο: Έκει μέσα, μπορούσε κανένας και χαρτιά να παίξει και να φάη, και να πιη και τά λοιπά και τά λοιπά!

Πιασμένοι «στά πράσσα» αμοιβαία, οι δυο κατεργόρηδες συνάδελφοι, κόμπιασαν στην άρχη κι' οι δυο τους. Ύστερα ο Κορινιάν είπε με σαρκασμό:

—Όστε έδω λοιπόν συνηθίζεις να προετοιμάζεσαι και ν' αναπαύεσαι απ' τις συγκινήσεις;

—Κι' έσένα έδω είνε το μοναστήρι σου, για να προσεύχεσαι; ξεφώνισε κι' ο Ρασκάς με τον ίδιο σαρκασμό.

Γέλασαν. Και μπήκαν χειροπιαστοί και πρόσχαροι μέσα...

Στο καπηλείο αυτό υπήρχαν και ώραιες χορευτρίες.

Ο Ρασκάς στάθηκε πίσω από μια χαριτωμένη Παρισινή και την έτρωγε με τα μάτια. Μά ο Κορινιάν τον άρπαξε απ' το μπράτσο και του είπε:

—Σύντροφε, πρώτα πίνει ο κόσμος. Κ' ύστερα, ύστερα... βάζει χέρι και στο ψητό!

Ο Ρασκάς τον άκολούθησε πρόθυμα σ' ένα τραπέζι. Κάθισαν κι' άρχισαν στο φαγοπότι...

... ..

Η παγίδα λοιπόν ήταν στημένη στα γερά. Ο Ρισελιέ ήξερε πάντα να κάνει τις δουλιές του, πιά σύγουρες και πιά άποτελεσματικές. Διέταξε να κλείσουν όλες η πύλες των Παρισίων και να μείνουν, άνοιγτες—για την κυκλοφορία του πληθυσμού—μόνον η πύλες Σαίν-Ντενύ και Μοντιάρτρης.

Άλλά γι' αυτές ήταν ήσυχος. Στη μία θά παραμύνηε ο Κορινιάν και στην άλλη ο Ρασκάς...

Την έπομένη, ο Τραγκαθέλ—αφού πέρασε άρκετες ώρες της

νύχτας του, διηγούμενος στον Μωλουύ και στον Μονταριόλ το δεινρό που είχε δει ή ύπνιος στο μέγαρο ντε Γκιζ—θγήκε απ' το Παρίσι. Προτίμησε την πύλη της Μοντιάρτρης για να θή, γιατί από κεί ήταν πλησιέστερη ή έπαυλι του Σαλαί στο Σαίν-Λαζάρ.

Πήγαινε καθάλλα στο άλογό του. Πλησίαζε μεσημέρι. Ένας άμορφος άνοιξιάντικος ήλιος χαμογελούσε άπάνω στον γαλάζιο ούρανό. Μιά παράξενη χαρά, έκανε την καρδιά του Τραγκαθέλ να σκιρτά. Το μακρύ σπαθί του χτυπούσε ρυθμικά, στα πλευρά του άλόγου.

—Ω, μ' αυτό το σπαθί του θά κατακτούσε σε λίγο τη φίλα και την εκτίμησι της Άνναίδος...

Όσο για τον έρωτά της, αυτός θά έρχόταν μόνος του άργότερα!

Σήμαινε άκριθώς μεσημέρι, όταν κατέθηκε απ' το άλογό του, μπρός στην έπαυλι του Σαλαί: Ήταν ή άριστη ώρα.

Ο Σαμπριάκ είχε κινήσει κι' αυτός για την έπαυλι του Σαλαί, θγαινώντας απ' την πύλη Σαίν-Ντενύ. Ήταν, ντυμένος με τη στολή του καρδινάλιου και καθάλλικευε το εύνοούμενο άλογο έκεινου. Ο Ρισελιέ του υπέδειξε να πάη απ' το μέρος της πύλης Σαίν-Ντενύ, γιατί ήταν πιά άνοιγτή, χέρση σχεδόν ή έκτασις ως την έπαυλι κι' έτσι θά τον ξεχωρίζαν από μακριά ότι ήταν ο «καρδινάλιος», ο άνθρωπος της έπαύλεως!

Ο Σαμπριάκ, κάθε στιγμή και κάθε λεπτό άγωνιούσε. Πέριμενε να δεχτή από πουθενά καμιά σφαίρα δολοφονική, προαισμένη θέβαια για τον Ρισελιέ κι' όχι γι' αυτόν τον ίδιο... Ποιάς θά ξεχωρίζε από μακριά, ότι κάτω απ' τη λεοντή του καρδινάλιου κρυβόταν ένας άπλός...βαρύνος, όπως ο Σαμπριάκ;

Όστόσο, χωρίς θέβαια ν' άναφέρη τίποτα στί καταχθόνιο κύριο του, είχε φροντίσει ο φτωχός Σαμπριάκ να πάρη μερικά προφυλακτικά μέτρα για την ασφάλεια του δερματός του. Είνε στείλει δηλαδή προηγούμενος δέκα έμπιστους έφιππους ανθρώπους του, οι όποιοι έστησαν καστέρι κοντά στην έπαυλι του Σαλαί, έτοιμοι να τρέξουν σε βοήθεια του Σαμπριάκ, μόλις έκεινός έβλεπε τον κίνδυνο και τους καλούσε...

Γι' αυτό, όταν πλησίαζε πιά στο μοναστήρι του Σαίν-Λαζάρ—πλάι στην έπαυλι του Σαλαί—έβγαλε ένα στανάγμο άπερίγραπτης άνακουρίσεως... Ούτε καμιά σφαίρα δολοφονική είχε δεχτή έντω μεταξύ και συγχρόνως αντίκρυσε τους δέκα έμπιστους του, πλάι στα τείχη του μοναστηριού!

Αν τώρα κατασκόπευε κανείς την έπαυλι του Σαλαί και τα τριγύρω της μέρη, θάβλεπε τα έξης περιέργνα: Ο Τραγκαθέλ είχε φτάσει εκεί... Ο Σαμπριάκ είχε φτάσει σχεδόν εκεί... Ο Μονταριόλ ήταν εκεί...

—Ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν, πιά άνυπομονοι—και έξροντας το ραντεβού της Άνναίδος και του Τραγκαθέλ—έχαν φύγει απ' τις πύλες τους και τριγύριζαν στα γύρω της έπαύλεως μέρη... Οι δέκα έμπιστοι του Σαμπριάκ ήταν έκει κοντά επίσης, έτοιμοι να τρέξουν προς την έπαυλι...

Ο Κορινιάν μάλιστα είχε ξεκινήσει απ' το σύθαμπο για να μη του ξεφύγη τίποτε, καθάλλα σ' ένα ζωντανό του μοναστηριού.

Στο δρόμο αντίκρουσε ένα σκιάχτρο. Ήταν τόσο άπασις, ώστε ο κάλογος—κατάσκοπος φοβήθηκε. Σκέφθηκε να γυρίσει πίσω... Ίσως θάταν, καλύτερα να παίρνε μαζί του και τον Ρασκάς...

Άλλά όχι, όχι, διάβολε! Τι να τον κάνει τον Ρασκά; Για να του κλέψη τη μισή δόξα της δουλειάς; Κανένας... να ζωντάνευε το σκιάχτρο και να τον έτρωγε!...

Μέσα στην αίσουσα του ίσογειού της έπαύλεως του Σαλαί θρυσκόταν απ' τις δέκα ή ώρα το πρωί και περίμενε ή Άνναίς ντε Λεσπάρ!

Την προηγούμενη θραυά, και κατά τη μία ή ώρα, ύστερα απ' τα μεσάνυχτα, ή Άνναίς είχε δεχτή την έπίσκεψιν ενός άγγελιοφόρου, τον όποιο της έστειλε έπειγόντως ή δούκισσα ντε Σεθρέζ.

Ο έφιππος αυτός άγγελιαφόρος, έδωσε μια λιγλόγη στην μελωσιήν Άνναίδα, στην όποια ήταν γραμμένα τα έξης: «Ο ύψιαιτέρος γραμματέας ΤΟΥ, έλδοποίησε σήμερα τον Σαλαί, θά

ο ΚΥΡΙΟΣ του θά πάη ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ άυριο, στην έπαυλι...»

Προειδοποιημένη έτσι ή Άνναίς και έξροντας ότι ο καρδινάλιος θά πήγαινε μόνος του την έπομένη εκεί, σηκώθηκε πολύ νωρίς, έκνευρισμένη απ' την άνυπομονή της.

Στις δέκα ή ώρα κιόλας, θρυσκόταν μέσα στην έρημική έκεινη έπαυλι του Σαλαί. Έγκαταστάθηκε στη μεγάλη αίσουσα. Δεξιά της κι' άριστερά της υπήρχαν δυο πόρτες, τις όποιες άνοίξε Τά δυο μικρά δωμάτια, στα όποια άδωγεύσαν αυτές ή δυο πόρτες, ήταν έρημα. Δέν ήταν κανένας μέσα.

Βεβαιωμένη πιά ότι ήταν όλομόναχή της στην έπαυλι ή Άνναίς, τράβηξε το σπαθί της, το λύγισε για να δοκιμάση τη στερεότητά του και το άκούμπησε ύστερα άπάνω στο τραπέζι. Ήταν γλωμή. Τά μαύρα μάτια της όμως, φάνερωναν—με τις άστραπές τους—την άκαμπτη, τη φοβερή άπόφασί της...

Φορούσε στολή ίππασίας, ή όποια της άφινε κάθε έλευθερία στίς κινήσεις του κορμιού της. Κι' όρθια τώρα στο κατόφλι της πόρτας, φωτισμένη δολόκληρη απ' τον ήλιο, λυγερόκορμη κι' άγέρωχη, περίμενε την κρίσιμη στιγμή με τα μάτια της προσηλωμένα στην έρημική έκτασι που ξανιόγταν μπροστά της.

Εαφικά, σκίρτησε. Είδε τον Ρισελιέ που έρχόταν έφιππος.

—Νάτος! μουρμούρισε. Κάρφωσε τώρα άπάνω στον μιστό καρδινάλιο θλέμματα γεμάτα φλόγες. «Ω, τίποτα δέν θά την έμποδίζε πιά, να μονομαχήσ μαζί του, να τον σπαράξ με το σπαθί της και να έχυσή το μίσος της μαζί με το αίμα του!

Και λαχταρισμένη, μήκη πάλι στην αίσουσα ή Άνναίς. Άνοίξε και πάλι τις πόρτες δεξιά κι' άριστερά της και θεσάιωθήκε, σαν ότι ήταν άδεια τα πλάνα δωμάτια. Άνέμισε το σπαθί της άρκετες φορές, παίζοντας μ' αυτό—λές κι' ήθελε να του πάρη τον άέρα προκαταβολικά—κι' αφού κατόπιν το κύτταξε με μια άλλόκοτη ματιά, το άκούμπησε πάλι άπάνω στο τραπέζι.

Έπειτα, σταύρωσε τα χέρια της και περίμενε...

Τά γέλη της ήταν μισοανοιχτά. Το στήθος της άνασηκωνόταν από συγκίνηση κι' από προσδοκία. Κι' οι βίαιοι παλμοί της καρδιάς της, έμοιάζαν με τυμπανοκρουσία θανάτου:

—Θά τον σκοτώσω! μουρμούριζε. Η, θά με σκότώσω... Άν πεθάνω έγω όμως, τότε θά ρθ ή Τραγκαθέλ να συνεχίσ τη μονομαχία, μ' αυτό το ίδιο το σπαθί μου!

Ανατρίχιασε. Και ξαναψιθύρισε:

—Άραγε, θάρρη;... Μά τί είνε αυτός ο Τραγκαθέλ, επιτέλους;... Γιατί έχω τόση έμπιστοσύνη σ' αυτόν, ενώ όλα, όλα δείχνουν ότι είνε κατάσκοπος του καρδινάλιου;... Θά ρθ, όμως;... Και γιατί ο Ρισελιέ ήρθε τόσο νωρίς, ενώ ο Τραγκαθέλ ούτε φάνηκε καν άκόμη;

Μά τρομερή ύποψια την έπιασε. Την ίδια στιγμή, άκουσε έντελως κοντινόν πιά τον θηματισμό του άλόγου. Άκουσε τον ίππια να καθεσθαιών απ' τη σέλλα και να δένη το άλογό του.

Έπειτα άκούσε τα θήματα του, καθώς διάβαινε το προαύλιο...

Η καρδιά της σφυροκοπούσε σφοδρά:

—Νάτος!... Ο Ρισελιέ! μουρμούρισε. Κι' έρχεται μόνος του! θασυμία...

Μία σκιά, ή σκιά του μιστού καρδινάλιου που πλησίαζε, φάνηκε τώρα στο κατόφλι της πόρτας... Την έρχινε ο ήλιος, μισό μέτρο μπροστά απ' το κορμί στο όποιο άνήκε...

Ναι, μισό δευτερόλεπτο άκόμα και θά φαινόταν το κορμί του καρδινάλιου...

Η Άνναίς, γλωμή πιά απ' την άνέκφραστη συγκίνησή της, έκλεισε τα μάτια της, άπλωσε το χέρι της και χούφτωσε το σπαθί της το άκουμπισμένο στο τραπέζι...

Κι' άνοιξε τώρα τα μάτια της και τά προσήλωσε θαρρετά στο πρόσωπο του καρδινάλιου...

Μα αυτά τα μάτια της, γλάρωσαν τότε από κατάπληξι... Και τά στεγνά της γέλη, μουρμούρισαν άνατριχιασμένα:

—Ο Σαμπριάκ!...

Η φρίκη της, ή κατάπληξι της, δέν προερχόταν από τρόμο... Όχι!... Προερχόταν απ' την έξης φοβερή ύποψια, ή όποια πέρασε άστραπιαία απ' το μυαλό της:

—Δέν ήρθε ο Ρισελιέ!... Ήρθε ο Σαμπριάκ, ντυμένος με τη στολή του Ρισελιέ!... Γιατί;... Γιατί προδόθηκαν οι σκοποί μου!... Και ποιος είνε ο προδότης;... Ποιος άλλος... ά, ποιος άλλος απ' τον Τραγκαθέλ;

Ο Σαμπριάκ είχε άπολιθωθή κι' αυτός από κατάπληξι. Με την πρώτη του ματιά είχε αντίληφεί κι' αυτός, ότι ή νεκρός ίππος που στεκόταν με το σπαθί στο χέρι άντικρύ του, ήταν ή Άνναίς!...

Κι' άγωνιούσε ως τά κατάθαθα της ψυχής του ο Σαμπριάκ, γιατί δέν ήξερε τί μπορούσε να σημαίνη αυτή ή άπροσδόκητη συνάντησί του με την Άνναίδα ντε Λεσπάρ ντυμένη άνδρικά... Ο καρδινάλιος τον έστειλε στον κόμητα ντε Σαλαί, κι' αντί να θρή τον Σαλαί ο Σαμπριάκ, εύρισκε ένοπλη την Άνναίδα και σε παράξενη μεταμφίεσι μάλιστα!...

Γιατί... Τί ήθελε ο Ρισελιέ;... Τί ζητούσε από αυτόν;... Και τί ήθελε ο Σαλαί;... Και τί ζητούσε απ' όλους αυτούς ή Άνναίς;... Και γιατί έξεπλόγη τόσο που τον αντίκρυσε, ενώ δέν θά παραξενευόταν άσφαλώς, αν άντ' κρυζε τον καρδινάλιο;

Σχεδόν άμέσως όμως, έβλες αυτές ή άπορίες του Σαμπριάκ πνίγηκαν απ' την κυριαρχική φωνή του πάθους του προς την Άνναίδα. Και κυττάζοντας την με φλογερά μάτια, σκέφτηκε:

—Μά το Θεό, ό,τιδήποτε κι' αν ήθελε ο εκκλημπρότατος, έγω δέν έννοω να χάσω αυτή τη σπανία ευκαιρία!... Αφού θρήκα έδω τη λατρευτή μου, θά την πάρω για τον έαυτό μου και μονάχα για τον έαυτό μου!

Σφύριζε δυνατά, άμέσως. Οι δέκα μισοφόροι του, που παρμόνευαν πιά πέρα, θά του χρησίμευαν τώρα για την άπαγωγή της Άνναίδος, αφού δέν παρουσιάστηκε άνγκη να τον ύπερασπίσουν, από καμιά επίθεση.

Και τραβώντας το σπαθί του προχώρησε μέσα στην αίσουσα.

Η Άνναίς, ξεφεύγοντάς τον, έτρεξε προς τη δεξιά πόρτα. Έκανε να την άνοίξη, μά—άλλόκοτο!—η πόρτα δέν άνοιξε, τη φορά αυτή!... Πήδησε προς την άριστερή, μά κι' αυτή τά 'δία!... Ποιά είχα μιά έντομεταξύ από άλλου, σ' αυτά τά δυο δωμάτια κι' είχα κλειδώσει από μέσα τις πόρτες;... Μοναστήρι!

Μοναστήρι, αυτό!... Άλλά ή πρόθεσις, ο σκοπός αυτό του διαθήματος των άγνώστων, ήταν ολοφάνερος... Δέν ήταν καθόλου μυστήριο, ο σκοπός των. Ήθελαν, άπλουστάτα, να άπομώνουν την Άνναίδα, να της κόψουν, κάθε διέξοδο στήληρας και φυγής και να την άφήσουν άνυπεράσπιστη στη διάθεσι του διάκτου της.

Ο Σαμπριάκ, λαχταρισμένης απ' τη λαχάρα του, τέπαθηθηκε μπρός στην πόρτα και της έμποδίξε τώρα κάθε ύποχώρησι. Η Άνναίς ύψωσε άγέρωχα το κεφάλι της, σαν να περιφρονούσε τους άγνώστους εκείνους άτίμους, οι όποιοι της είχαν στήσει απή την παγίδα. Κι' έτοιμάστηκε, με το σπαθί χουφτωμένο άποφασιστικά στο χέρι της, να επιταθή έναντίον του Σαμπριάκ, άδιαφορώντας για τά άποτελέσματα μιας τόσο άνησης μονομαχίας.

Γοργός κάλπασιμος πολλών άλόγων, άκούστηκε τότε έξω στην αύλη. Είχαν άκούσει το συνθηματικό σφύριγμα του Σαμπριάκ οι υπάλληλοι του κι' είχαν καταθάσει με τά σιλήττα τους στο χέρι κι' ούρλιάζοντας:

—Διατρίψτε, κύριε βαρύνε!... Ποιος κίνδυνος σας άπειλεί;

—Ε, ήσυχάστε! διέκοψε έπιτακτικά ο Σαμπριάκ. Μπορείτε να δείχνετε την προθυμία σας και με λιγώτερο θόρυβο!... Φυλάξτε αυτό την αύλη και περιμένετε να σας καλέσω!

Η Άνναίς, ελέποντας το μάταιο κάθε άντιστάσεως, έβαλε το σπαθί της στη θήκη. Και χαμογελώντας ύστερα με άπεριγραπτη πίκρα, ψιθύρισε:

—Αυτός ο Τραγκαθέλ, έφει και όργανώνει θασυμία τις προδοσίες του και τις παγίδες του!

Ο Ρασκάς την έτρωγε με τα μάτια...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ

«Ο κομμωτής, τρέμοντας δάκλῃρος από τὸ φόβο του, πὸ ὥ-
χρος καὶ ἀπὸ τὸ κομμένο κεφάλι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του,
διορθώνοντας τὶς ξανθὲς μπούκλες του, ἐκτελοῦσε μὲ ἀργὴς κι-
νήσεις τὴν πέντιμη ἐργασία τοῦ Γύρω του, ἦσαν συγκεντρωμέ-
νοι μερικοὶ ἀγριάνθρωποι, ποὺ γελοῦσαν καὶ βωμολοχοῦσαν·
— Βάζω στοίχημα — εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς στὸν κομμωτὴ — ὅτι
πρῶτη φορὰ στὴ ζωὴ σου σοὺ συμβαίνει νὰ χτενίζης τέτοιο κε-
φάλι!...

«Ο περρουκιέρης, ἕνας λεπτοκαμωμένος νέος, δὲν ἀποκρίθηκε
στὸν μακάθριο αὐτὸ ἀστεϊσμό. Εἶχε τὰ βλέμματα καρφωμένα
στὰ ξανθὰ, μεταξένια μαλλιά τοῦ κομμένου κεφαλιού—ἀποφεύ-
γοντας νὰ κυττάξῃ τὰ ὀρθάνοιχτα γαλανὰ μάτια του.

Οἱ ἐξαγριωμένοι τύποι ποὺ τὸν περιστοιχίζαν, ἐπέμεναν νὰ
τοὺς δώσῃ μιὰ ἀπάντησι.

— Γιατί δὲν μιλάς; Σοὺ ἔτυχε ἄλλη φορὰ νὰ χτενίσῃς ἕνα κε-
φάλι τόσο ὠραίο καὶ... χωρὶς σῶμα;

«Ο κομμωτὴς ἀναγκάστηκε τότε νὰ ἀπαντήσῃ «ὄχι», προσπα-
θώντας συγχρόνως νὰ γελάσῃ... Σὲ λίγο, ψιθύρισε:

...Τελειώσα.

—Τελειώσα, εἶπες; βρυχήθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς δημίους. Δὲν
θὰ βάλῃς, λοιπόν, πούδρα στὰ μαλλιά; Δὲν ἔξερεις ὅτι ἡ μεγάλ-
ες κυρίες συνηθίζουν νὰ πουδράρουνε πάντοτε τὰ μαλλιά τους;

«Ο περρουκιέρης ἤπιε τότε ἀπὸ μιὰ
εταξέρα ἕνα κομτὶ πούδρα καὶ σκέπα-
σε τὰ ξανθὰ μαλλιά τοῦ κομμένου κε-
φαλιού μ' ἕνα ἀρωματισμένο σύννεφο.

—Μά, δὲν ἔχεις τὴν περιέργειαν νὰ
μάθῃς πῶς τὴν λένε αὐτὴν τὴν πελά-
τισσά σου; τὸν ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς
ἀγριάνθρωπους. Νουβίσεις, κακομοίρη
μου, πῶς ὄν τὸ κεφάλι αὐτὸ ἐξακολου-
θοῦσε νὰ στέκεται καλά στὸς ὤμους
του, θὰ εἶχες τώρα τὴ μεγάλη τιμὴ
νὰ τὸ χτενίσῃς;... ἔξερεις ποῖα εἶνε
αὐτή;

—Ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ κομμωτής.

—Μάθε το, λοιπόν! Εἶνε ἡ φίλη τῆς
Ἀντουανέττας, ἡ τέως πριγκίπισσα ντὲ
Λαμπάλλ!

Καὶ οἱ ἀγριάνθρωποι, χωρὶς νὰ δώ-
σουν προσοχὴ στὸν τρόμο τοῦ περρου-
κιέρη, σκαμμένοι πάντοτε στὰ γέλια,
κάρφωσαν σ' ἕνα ψηλὸ κοντάρι τὸ κα-
λοχτενισμένο κεφάλι — τὸ κεφάλι αὐ-
τὸ ποὺ τὸ εἶχαν κόψει, πρὶν ἀπὸ λί-
γη ὥρα, ἀπὸ τὸν κορμὸ του, σ' ἕνα
δρόμο τῶν Παρισίων, ἐνῷ γύρω τοὺς
λυσσομανοῦσε ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστα-
σι... Καὶ ἅμα σήκωσαν ψηλὰ τὸ τρα-
γικὸ αὐτὸ τρόπαιον, ἐκίνησαν γιὰ τὴ
φυλακὴ τοῦ Τάμπλ, γιὰ νὰ δείξουν
στὴ φυλακισμένη βασίλισσα, τὴ Μα-
ρία Ἀντουανέττα, τὸ κομμένο κεφάλι
τῆς πρὸ ἀγαπημένης τῆς φίλης!...

Μιὰ τρομακτικὴ θύελλα συγκλόνιζε
δρόκλῃρη τὴ Γαλλία ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀ-
κρῇ...

Ἡ πριγκίπισσα Λαμπάλλ

«Εἶσι εἶχε πεθάνει ἡ πριγκίπισσα ντὲ Λαμπάλλ. Αὐτὸ τὸ τρα-
γικὸ τέλος εἶχε μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία ἂν καὶ πλάσθηκε γιὰ νὰ
ἀπολαύσῃ ὅλες τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου, δὲν γνώρισε στὴ ζωὴ
τῆς, παρὰ μονάχα πίκρες καὶ βάσανα.

Ἡ Μαρία Τερέζα τῆς Σαβοΐας-Καρινιαν δὲν εἶχε ἀκόμα πα-
τήσει τὰ δέκα ἑφτά, ὅταν ὁ πατέρας τῆς τὴν πάντρεψε, χωρὶς νὰ
ζητήσῃ βέβαια τὴ γνώμη τῆς, μὲ τὸ νεαρὸ πρίγκηπα ντὲ Λαμ-
πάλλ. Ὁ πρίγκηψ ἦταν ἀσώτος καὶ διεφθαρμένος, ὅπως ὅλοι οἱ
πρίγκηπες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὡστόσο, ἡ Μαρία Τερέζα τὸν ἀ-
γάπησε, τοῦ ἀφωσιώθηκε, παραβλέποντας ὅλα τὰ ἐλαττώματά
του. Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατάρθωνε νὰ τὸν ἀποτραβήξῃ ἀπὸ
τὴ διαφθορά. Χαμένοι, ὅμως, πῆγαν οἱ κόποι τῆς. «Ἐνα μονά-
χα χρόνον ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμου τους, ὁ πρίγκηψ πέθανε ἀπὸ τὴς
ὑπερβολικῆς καταχρήσεως... Ἡ πριγκίπισσα τὸν ἔλαψε ἐλλειπ-
νὰ. Καὶ ὕστερα, καταλαβαίνοντας ὅτι θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ
ἐξαγαγίῃ τὴν καρδιά τῆς σ' ἄλλον ἄνδρα, ἀποφάσισε ν' ἀπο-
συρθῇ ἀπὸ τὸν κόσμο, σ' ὅλη τὴν ἀνθιστὴ τῆς ὁμορφίης τῆς, καὶ
νὰ ζῇ σ' ἕνα πατρικὸ τῆς κτῆμα.

Μιὰ μέρα, ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα, κάνοντας περι-
οδεῖα σὲ κείνα τὰ μέρη, ἐπισκέφθηκε τὴν πριγκίπισσαν ντὲ Λαμ-
πάλλ στὸ ἐρημητήριό της, καὶ τὴν συμπάθησε τόσο ἀπὸ τὴν πρῶ-
τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν γνώρισε, ὥστε τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάσῃ μα-
ζὺ τῆς στὸ Παρίσι. Στὴν ἀρχὴ ἡ
πριγκίπισσα ἔφερε μερικὲς ἀντι-
ρήσεις. Προτίμοις τὴ μοναξιά τῆς
ἀπὸ τὴν πολυθρόνη ζωὴ τῶν ἀνα-
κτόρων. Μὰ ἡ βασίλισσα ἐπέμενε
τόσο, ὥστε ἡ πριγκίπισσα ἀναγκά-
στηκε στὸ τέλος νὰ ὑποκύλῃ.

Στὸ Παρίσι, ἡ πριγκίπισσα ντὲ
Λαμπάλλ βρέθηκε σ' ἕνα κύκλο ἑ-
χθρικό. Οἱ αὐλικοὶ δὲν μπορούσαν
νὰ τὴν συγχωρῶσαν γιὰ τὴν ἐξαιε-
τικὴ εὐνοίαν ποὺ ἔδειχνε ἀπέναντι
τῆς ἡ βασίλισσας. Ὡστόσο, ἡ Μαρία
Τερέζα κατάρθωσε μὲ τὴν εὐγένειά
τῆς, μὲ τὴν ἀμεμπτὴ ἠθικὴ τῆς καὶ
μὲ τὴν προσωπικὴ ἐπιβολὴ τῆς νὰ
φιμώσῃ ὅλες τὶς κακὲς γλώσσες...
Ἐξ ἄλλου περνοῦσε ζωὴ τόσο ἡρε-
μῇ! Δὲν λάβαινε μέρος στὶς αὐλι-
κὲς ραδιουργίες, δὲν εἶχε υἱὸν καὶ
ἀντιπάθειες, ὅτε καὶ φιλοδοξίες.
Μοναδικὴ τῆς οὐδεὶν εὐχαρίστησις
ἦταν ν' ἀκούῃ ἕνα ἀναγνώστη τῆς
νὰ τῆς ἀπαγγέλλῃ κάθε ἀπόγευμα
στίχους τῶν ἀγαπημένων τῆς ποιη-
τῶν — μερικὰ ποινεμένα τραγουδιὰ
ποὺ μιλοῦσαν ὅλα γιὰ νεκρὲς ἀ-
γάπες, γιὰ ὄνειρα ποὺ ξεφύλλισαν
σὸν ῥόδα... *

Μιὰ μέρα, ἔξασπε ἡ θύελλα τῆς
Γαλλικῆς ἐπανάστασις.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια συνελ-
φθὴ καὶ κλειστικὴ στὴ φυλακὴ τοῦ
Τάμπλ.

ΣΚΕΦΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὡραία ἡ γυναίκα, θὰ σε ἀπατήσῃ κάποτε. Ἀσχημὴ, θὰ σε δυσ-
χεστή καὶ θὰ τὴν ἀποστρέψῃσαι. Φτωχὴ, θὰ σε καταστρέψῃ. Καὶ πλου-
σία, θὰ σε ἐξουσιάζῃ.
Ἀριστίππος

Ἡ περισσότερὴς γυναίκες μοιάζουν μὲ φρούρια. Κατακτάται ἡ ἀγά-
πη τους μονάχα μ' ἑφοδο σφοδρῇ.
Βάκων

Κι' ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀπειρεῖται νὰ γίνῃ λογιόχνης. Καὶ τὸ μὲν περὶ
ἔργου του εἶνε ὁ ἄνδρας, τὸ δὲ ποίημά του ἡ γυναίκα!...
Μέγας Ναπολέων

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ τυφλοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ παραφροσύνῃ.
Λαφονταίν

Ὁ ἔρως, στὸ παρελθόν εἶνε γλυκεῖα ἀνάμνησις καὶ στὸ παρὸν ἀρ-
ρώστια τυραννικὴ!...
Αἰμίλιος Ντεσάν

Ὁ ἔρως δὲν εἶνε μονάχα «ἔρως». Ἐχει καὶ ἄλλα δνόματα. Λέγεται
καὶ «Ἀδὴς», καὶ «Λύσσα», καὶ «Ἀδάμαστη Ὀρμή» καὶ «Κραυγὴ Πό-
νου»!...
Σοφοκλῆς

Ἔρετε ποῖες γυναῖκες λέμε συνήθως ὅτι εἶνε «πιστὲς» ἢ «τίμιες»;
Ἀπλοῦστα, ἐκείναι ἡ ὁποῖα, μὴ θέλοντας νὰ βασανίσουν πολλοὺς ἄν-
δρες συγχρόνως, τὰ βάζουν μ' ἕνα δυστυχισμένον μονάχα:
τὸν νόμιμο σύζυγό τους, δηλαδή!...
Ἀλφ. Κ. Απὺς

Ὁ γάμος πρέπει νὰ εἶνε, γιὰ κάθε ἀληθινὴ γυναίκα, τὸ
τέμας τῆς ἐλευθερίας τῆς καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἱερῆς σκληρίας
τῆς...
Καθηγητὴς Ζίδ

Ἡ γυναίκα πρέπει ν' ἀνῆλθῃ στὸν ἄνδρα, ὅπως τὸ καρπο-
φόρο δένδρον στὸν κηπουρὸ του.
Μ. Ναπολέων

Ἡ περισσότερὴς γυναῖκες — σ' αὐτὸν τὸν κόσμο — τὴν
ἐπομένη τοῦ γάμου των εἶνε ἡ...χρὴς τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁ-
ποῖο εἶχαν ὀνειρευτῇ νὰ κάνουν σύζυγό τους!
Μωρίς Ντονναί

Θέλεις ἕνα ἀπλό μέσον, γιὰ νὰ μὴ ἀποστήσῃ ποτὲ ἡ ἀ-
γαπημένη σου; Μὴν πιάνεις ποτὲ σου καμμιὰ «ἀγαπημένη».
Θέλεις νὰ μὴ ἀποστήσῃ ποτὲ ἡ γυναίκα σου; Μὴν παν-
τρέψῃς καθόλου!...
Μολιέρους

Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον περιφρονῇ τὰ εὐχρηστὰ δάκρυα
τῆς λατρευτῆς του. Κι' ὁ Θεὸς τότε θὰ περιφρονῇ τὴν
προσευχὴν του!... ἄραγε — δάκρυα εἶ-
λεων ἡ γυναίκα;...
Μολιέρους

Ὅταν μιὰ γυναίκα εἶνε εὐτυχισμένη, ὅλη ἡ οἰκογένειά της εὐχαί-
εσις. Ἐνῷ στὸν ἄνδρα σπάνια συμβαίνει αὐτό.
Κάρ

Μπορεὶ κάλλιστα μιὰ γυναίκα νὰ ζῇ μ' ἕνα ἄνδρα ὁ ὁποῖος γιὰ
ἀσθήματα διαφεύγει ἀπὸ τὰ δικά της. Ποτὲ ὅμως δὲν εἶναι ἄνδρα
ποῖνε ἀσθήματα κατώτερα...
Μιγκουέλ Ζαμακόβς

Γιὰ τίς γυναῖκες ποὺ ἐρωτεύονται ἀπὸ ματαιοδοξίαν ὁ κάθε ἄνδρας
τοὺς εἶνε χρήσιμος, ἀλλὰ κανένας δὲν τοὺς εἶνε ἀπαραίτητος.
Στένταλ

Στὸν ἔρωτα ἡ ἐνάρετη γυναίκα λέει ὄχι. Ἡ ἀσθηματικὴ λέει ναι.
Ἡ καυτηριάζουσα λέει καὶ ναι καὶ ὄχι. Κι' ἡ φιλάρεσκῃ οὔτε ναι,
οὔτε ὄχι!... *

Τὸ πείσμα μιᾶς ἐρωτευμένης γυναίκας μοιάζει μὲ κερί ἀναμμένο:
Ἄν τὸ ἀναποδοκινήσῃς, ἡ φλόγα τοῦ πάθους δὲν εἶναι ἀσφαλὴς.
Παρομμία Ἰταλινῆ *

Τί εἶνε ἡ γυναίκα;... Εἶνε μιὰ ὑπόθεσις μυστηριώδους γιὰ ὅλον τὸν
κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Δημιουργὸ μας καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς... *

Καὶ νοναχὶ τῆς ἀκόμῃ ὅταν μιὰ μιὰ γυναίκα, ἀπὸ φαντασμαγορῶς
γίνεται...
Ρισπέν *

Ὁ μὴ πλατωνικὸς ἔρως εἶνε ηλεκτρικὸς παραγόμενος ἐκ τῆς ἐπα-
φῆς δύο ἐπιδοκίμων.
Βλάσ. Γαβριλίδης *

Ἡ ἀγάπη διὸ ἐραστικὴ εἶνε ἕνας
ἀμώσιμος, τοῦς θαυμασμός, ποὺ τε-
λειώνει μονάχα διὰ τὴν τελευτὴν
καὶ αὐτὴ...
Μ. Α. Λ. *

Ἡ αἰτία τῆς ὑπόθεσις ὅλων τῶν
πραγμάτων εἶνε ἡ ἀγάπη.
Ἄγιος Φραγκίσκος τῆς Σαλ *

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἡ μόνη ἐφημερίς, ἡ ὁποία κυκλοφορεῖ... σ' ἕνα ἀντίτυπο, ἐκ-
δίδεται στὸ ὁροπέδιο Κούλσκου τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας
Ἡ ἐφημερίς αὐτὴ γράφεται

τὸ χέρι.
Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ ἀντίτυπο
στέλλεται ἐκ περιτροπῆς στοὺς
διαφόρους συνδρομητὰς τῶν γύ-
ρω χωριῶν, κι' ὁ κάθε ἀναγνώ-
στης εἶνε υπεύθυνος γιὰ τὴν ἀ-
σφαλὴ παράδοσι τοῦ φύλλου
τῶν ἐπομένων.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Γύρισε, κάποτε, στο σπίτι της. Θά ήθελε να θρεθί άμέσως μονάχη της. Άλλά υπάρχουν οι όηπρέτες, ή καμαριέρες, ένα σωρό κόσμος τελοςπάντων, που γυρίζει δώ κι' εκεί—γιά τη δουλειά του—στο μέγαρό της μέσα...

Κ' είνε, καμιά φορά, όλοι τους πανταχού παρόντες κι' ένοχλητικοί... τόσο ένοχλητικοί!

—Καλά!... Καλά!... Άφήστε με τώρα, μόνη!

Έτσι έλεγε σόν καθέναν θιαστικά ή Σουζέτ, μά δέν κατάρθωνε άκόμη νά μείνι μόνη της: Πάντα κάποιος άλλος ή κάποιος άλλη θά παρουσιαζόταν, γιά τη μιά δουλειά ή γιά την άλλη...

Αίσθανόταν κακοδιαθεσία, ή Σουζέτ. Δέν θά δειπνούσε, ή τουλάχιστον θά δειπνούσε μόνη της κι' άποτραβηγμένη στο δωμάτιό της... Ούτε καί στο χορό τού Ύπουργού της Δικαιοσύνης—που δινόταν αυτή τη θραυά στο μέγαρό του—θά πήγαινε...

Μά αν έρχόταν πιό νωρίς ό "Έδμος, ό σύζυγός της, καί ζητούσε νά την δει;... Άχ, τί ένόηλσι, Θεέ μου!...

Άπλωσε νευρικά τό χέρι της καί κουδούνισε. Καί στην καμαριέρα της πού παρουσιάστηκε, είπε:

—Αν έρθη ό κύριος ντέ Νορθαζύ, πείτε του ότι δέν έπέστρεψα άκόμη στο σπίτι!... Πέστε του ότι έμεινα στη δεσποινίδα Άθελέν, ή όποία είνε άρρωστη!

Η καμαριέρα υπόκλιθηκε παραξενεμένη κι' έκανε νά φύγη. Η Σουζέτ είδε τό παραξενεμά της καί κατάλαβε ότι ή πρόσφασί της αυτή δέν ήταν εύπρεπής... "Ω, θέθια! Δέν της άρεσε καί της ίδιας τώρα, αυτή ή πρόσφασί πού θρήκε... Καί σταματώντας την καμαριέρα της, πρόσθεσε νευρισμένη:

—Μη λέτε τίποτα, γιά τη δεσποινίδα Άθελέν!... Πέστε άπλυστα σόν σύζυγό μου—άν με ζητήση—ότι γήκα έξω καί δέν έπέστρεψα άκόμη στο σπίτι!

Δέν αντίλαμβανόταν ή φτωγή, στην ταραχή της, ότι διάτασε τούς ανθρώπους της νά πούνε άθελά τους ψέμματα!

—Ω, μά πηγαίνετε λοιπόν! είπε στά τελευταία ή Σουζέτ. Δέν θέλω τίποτα άλλο!... Τίποτα άλλο δέν χρειάζομαι... Άφήστε με... Άν χρειαστώ κάτι, θά κουδούνισω!

Η πόρτα έκλεισε κ' ή Σουζέτ έμεινε μόνη της πειά. Καθισμένη στην πολυθρόνα, κύτταζε ίσα μπροστά της, με θλέμμα άφηρημένο, σάν νά μην έθελπε τίποτα.

Ήταν λοιπόν, άλήθεια!... Είχε σκύψει πρós τόν Σουέν, εκεί στο θερμκήπιο, πρό όλίγου... Είχε σκύψει πρós τόν Σουέν μ' έγκατάλειψι, συνεπαρμένη άπ' την προσήλωσι της σκέψέως της πρós αυτόν, χωρίς όστόσο νά τόν έχη αντίληψη ότι θρισκόταν πλάι της καί γονατιστός κοντά της... Κι' όταν τόν είδε τότε—ώ, πόσο καλά τό θυμόταν αυτό!—όταν τόν είδε γονατιστό σχεδόν έμπρός της, άμέσως συγκλονίστηκε ή ψυχή της, άπό άβελι συγκίνηση καί τό ξεφάνισε σάν τρελλή!

—Πήγαινε άπ' έδω!... Δέν σ' αγαπώ!

Ναί, τού φώναζε σάν τρελλή: «Δέν σ' αγαπώ!... Μά, τότε... Γιατί αυτή ή θαθεία συγκίνησης της καί πρην εκεί τό θερμκήπιο καί τώρα έδω στο δωμάτιό της;

Τινάχτηκε όρθι ξαφνικά, ή Σουζέτ... Της ήταν άνυπόφορη, αυτή ή ψυχική κατάστασι της... Άρχισε νά θηματίζει δώ κι' εκεί στο δωμάτιό της, έκνευρισμένη, ταραγμένη...

Δέν τολμούσε πειά, νά ψάξη στά βάθη της ψυχής της. Φοβόταν μήπως άντικρύση τρομερά πράγματα εκεί μέσα στίς πιό άπότομες γωνίες τού ψυχικού της κόσμου...

Κι' όμως, τάδελεπε!...

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Καί τὰ αίσθανόταν!...

Πόσο άηδιαστικές της φαινόντουσαν, τώρα, εκείνες ή διακογιές της καί ή προφάσεις της, τίς όποιες σκεδιάζε κάθε μέρα—έδω καί δυό-τρεις μήνες—γιά νά ξεγελάη τόν ίδιο τόν έαυτό της!... Ναί, δέν ήταν λοιπόν άπό άγάπη πρós την έαυτή της, πού πήγαινε καί την έπισκεπτόταν καθημερινά σχεδόν. Ούτε καί την τραβούσε, πρós τό μέγαρο της δεσποινίδος Άθελέν, ή εύχάριστης όστι θάβλεπε εκεί τόν μικρούλη εκείνο σκύτροφό της, της κοιλάδος τού Νέκαρ!

—Οχι!... Εκείνος τόν όποιο πήγαινε νά δει τώρα—μέ τις θημερινές έπισκέψεις της στην Ίσαυρίνα δέν ήταν ό μικρούλης Σουέν... Οχι!...

Ήταν ένα νεαρό κι' όμορφο παλληκάρι, αυτό πού πήγαινε ή Σουζέτ κάθε μέρα νά θλέπη:

Ήταν ό κομψός καί νεαρός κόμης Σουέν ντέ Τσελσίνλις!

Κ' είχε σκύψει, άθελά της σχεδόν, πρós τό μέρος του ή Σουζέτ...

Καί... καί δέν θάφευγε, ώ!... δέν θά φευγέ από κοντά του, άν Έκείνος ήξερε νά την... κρατήσει!

Φρίκη. Θεέ μου!... Φρίκη!... Οχι!... Δέν θά ήταν δυνατόν ντέ, αυτό!... Ποτέ δέν θάβλεφε ή Σουζέτ στην άγκαλιά τού Νέκαρ, μήτος ντέ Τσελσίνλις!... Άγαπούσε τόσο πολύ, τόν Έδμο της, τόν σύζυγό της!... Καί είνω... ε, άνασταταμένη κι' άνασταταμένη, στίς τύψεις της αυτές καί στούς φόβους της τούς:

—Οχι!... Ποτέ δέν θά γινόταν, αυτό!... Ποτέ δέν θά νοιωθα στά χείλη μου τὰ χείλη τού Σουέν!... Μπάρ!... Ένα παλληκαράκι τώρα, καί μόλις χθεσινά μαρτί!

Μά τί μωρηχάρη λοιπόν καί σκέπτομαι αυτά τὰ τεταρτάκια πράγματα;... Έγώ, πού τόσο αγαπώ τόν Έδμο μου!... Έγώ πού δέν αγαπήσα ποτέ, ότε καί θά γαπήσω άλλον άπ' τό σύζυγό μου!... Αλλά τὰ τελευταία χρόνια πού πέρασα καί περνώ μαζί του, έπ'όσον τόσο εύτυχισμένα, τόσο γλυκά, τόσο άφάνια!...

Μου, πούς άλλος σύζυγος, πούς άλλος όδρος, καί καλύτερός του!

Άλλωστε, ήταν τιμία γυναίκα, ή Σουζέτ... Καί μην αγαπούσε άκόμη τόν άνδρα της—άφησε πού τόν λάτρε τόν αγαπούσε θαθεία, Θεέ μου!—ποτέ της δέν θά παραδινόταν νά γλυστρήση σ' ένα άμαρτωλό, σ' ένα ένοχο διάδημα... Μαρει νά υπάρχουν άλλες γυναίκες, ή όποιες παρασάρωναν τούς ένόχους ρεμβασμούς των κ' ή όποιες θρ'σκουν θέληματα καταίκτητα σόν Πειρασμό!...

Μά ή Σουζέτ, δέν ήταν άπ' αυτές τίς γυναίκες. Δέν έμεινε καθόλου με τίς άλλες κοσμικές κυρίες της κοινωνικής της τάξεως. Ποτέ της δέν είχε «φλερτάρει», άν καί τό φλέρτ ήταν άθώο κι' άνεκτό παιχνίδι της μόδας. Ή σκέψι, ότι μπορούσε νά νά παραδοθή—ψυχικώς ή σωματικώς—σ' άλλον άνδρα έπ'όσον έφιάλτης... Ήταν, καί θά ήταν πάντα της, ή άμεμπτη αίσθησις καί σόζυγος τού κ. ντέ Νορθαζύ, ή Σουζέτ...

Ναί, καί δέν καυχόταν γι' αυτή την άσπιλη συζυγική πίστιν ή άρετή, ή κατάστασι της ως ένάρετος συζύγου καί γυναικός της ήταν έμψυτη, άπαραίτητη καί τη θεωρούσε σάν κάτι πού σικώτατο γιά μιά γυναίκα, σ' αυτόν έδω τό κόσμιο...

Καί γιά νά πάψη μιά μέρα νά είνε τιμωρη πρεπε ν' άναποδογυρίση άπ' τὰ θεμέλια τού κληρος ό ύγιης κ' ειλικρινής ψυχικός κόσμος της... Θάπρεπε ή Σουζέτ, νά πάψη πεινιά νά είνε ή «Σουζέτ»!

Αυτές ή σκέψεις της, άρχισαν σιγά-σιγά την καταπραύνουν...

Άσφαλώς, είχε έξογκώσει ή Ίδια τη στιγμή της στιγμιαίας εκείνης άδυναμίας της. Δέν ήτρε κανένας λόγος νά στενοχωριόταν γιά τό τόσο άμύηλο πράγμα. Ίσα-ίσα, αυτόν τόν άνδρα όστις ό χαρακτήρας της, ό τόσο έντιμος άνδρας κ' εύθύς—άλλά καί τόσο άσπής—

κανε νά θεωρή σάν έγκλημα σχεδόν, εκείνη τη μικροαδυναμία της, στο παγκάκι τού θερμκήπιου.

Ένοιωσε καλά τώρα, ή Σουζέτ, τί άκριβώς συνέβαινε στην ψυχή της: Τόν Σουέν αυτόν, τόν αγαπούσε με μιά άγάπη έντε λώς άβά κ' άμεμπτη... Τόν αγαπούσε, όπως μιά κυρία ήλικιωμένη θ' αγαπούσε έναν μικρόν χαριτωμένο... Κι' ένοιωσε τότε την έπιθυμία—έκει στο θερμκήπιο—νά τόν άγκαλιάση, όπως ό καθένας θ' άγκάλιαζε ένα συμπαθητικό καί πρόσχαρο μικρό παιδάκι...

Έπειτα... μέσα στο θερμκήπιο... ήταν τόσο θραεία... τόσο μεθυστική ή άτμόσφαιρα, άπ' τὰ πάμπολλα εκεί λουλούδια!

Ά, στο μέλλον δέν θά εξέθετε πειά τόν έαυτό της σέ τέτοιες μικροαδυναμίες... Άδυναμίες μάλιστα, πού την έκαναν νά φαντάζεται ότι δέν αγαπούσε πειά με την ίδια πρώτη θέρμη τόν αγαπημένο της Έδμο...

Τόν αγαπούσε τόσο πολύ, τόν κύριο ντέ Νορθαζύ! Κ' ήταν, τόνσον καιρό τώρα, τόσο πολύ εύτυχισμένοι, ώστε ποτέ της δέν θάπαυε νά τόν αγαπάη!

Καί ξαφνικά ή Σουζέτ, με την άγρία χαρά κάποιου πού ξυπνάει άπό όνειρο άπαισιο καί θεοοιδώνεται πώς ήταν όνειρο μονάχα, ξεφάνισε:

—Ω, ήμουν τρελλή!... Ήμουν τρελλή!

Έτρεξε τότε νά χυπήση τό κουδούνι...

Έκείνο πού πρό παντός ένδιέφερε, ήταν νά μην ξαναϊδή ποτέ της πειά τόν, κόμητα ντέ Τσελσίνλις!... Πώς, όμως, Νά παρακαλούσε την εξαδέλφη Ίσαυρίνα, νά μην τόν δέχεται πειά στο μέγαρό της;... Ναί, μά θάπρεπε συγχρόνως νά της πειά σ' ήληγήσεις σχετικές!...

Άς είνε!... Ύπήρχε κι' άλλο μέσον, γιά νά άπαλλαγή όριστικά άπ' τόν Σουέν!

Καί χύτησε τό κουδούνι, σταθερά.

Η καμαριέρα παρουσιάστηκε άμέσως.

—Δώστε μου, ό,τι χρειάζεται, γιά νά γράψω μιά έπιστολή! είταξε ή Σουζέτ, με γαλήνιο ύφος.

Κι' έγραψε στην εξαδέλφη Ίσαυρίνα, τὰ έξής: «Ότι ό σύζυγός της ήταν άναγκασμένος νά φύγη άμέσως γιά ένα πολύμηννο ταξείδι... ότι θά την έπαιρνε μαζί του... ότι έφευγαν τόσο θιαστικά, ώστε δέν πρόφτανε νά πάη γιά νά την άποχαιρετήση... κι' ότι θά την ξαναθλέπε—μέ τό καλύτερα—την έπιστροφή τους, δηλαδή κατά τό φθινόπωρο.

Δέν έγραψε όμως μόνον αυτά, ή Σουζέτ. Πρόσθεσε μερικές—πολύ έπιφωλατικές καί πολύ σοθάρές—άποχαιρετιστήριες φράσεις, καί γιά τόν Σουέν... Έπρεπε νά είνε δικαία!... Μήπως έφταιγε ό Σουέν, γιά ό,τι συνέβη!... Έπρεπε λοιπόν, νά τόν άποχαιρετήση κι' αυτόν.

Μόλις έκλεισε τόν φάκελλο ή Σουζέτ, ένοιωσε τόν έαυτό της άπολύτως ήσυχο. "Ω, ήταν πόλύ άφάνια ή ιδέα της: Η δεσποινίς Άθελέν ποτέ δέν έβγαине άπ' τό σπίτι της... Ούτε στά καταστήματα πήγαινε, ούτε έπισκέψις μ' όποιουσδήποτε άλλους... Έτσι, ποτέ της δέν θά μάθαινε, ότι ή Σουζέτ δέν θά πήγαινε σέ ταξείδι... Κ' ήταν τόσο άγαθή κι' εύκολόπιστη, ώστε ποτέ της δέν θά ύποψιαζόταν, ότι ή Σουζέτ της έγραφε ψευτιές κι' ότι ποτέ της δέν έλειψε άπ' τό Παρίσι!

Κι' ό Σουέν; Έ, όσο γιά τόν Σουέν, άς έκανε ό,τι ήθελε κι' άς πίστευε ότι ήθελε: Λίγο την ένόιαζε!

Ξανασήμανε κι' ή καμαριέρα μήτρε.

—Στείλτε αυτό τό γράμμα στη δεσποινίδα Άθελέν!... Πέστε σόν όηπρέτη πού θά της τό πάλι, νά μην περιμένη άπάντησι... Νά πη ότι θιάζεται νά έπιστρέψη, γιάτι έχει νά έτοιμάση κάτι θαλτσος τού κυρίου ντέ Νορθαζύ!... Κι' έσεις, φιλη μου, πηγαίνε άμέσως τώρα, νά μου έτοιμάσετε την τελευταία τουαλέττα τού χορού, την όποια μούφεραν πρην!

Βέβαια... Ύστερα άπ' τό δείπνο, θά ντυνόταν ή Σουζέτ. Γιατί τάχα νά μην πάη στο χορό τού Ύπουργού της Δικαιοσύνης;... Ο κύριος ντέ Νορθαζύ της είχε πη πως θά ρχόταν νά την πάρη γιά κεί, μόλις θά ζευτλεκε άπ' την ύποχρεωτική συνάντησι του με τούς φίλους του.

Έτσι, τὰ τακτοποίησε όλα, ή Σουζέτ. Καμιά άνησυχία δέν φώλαζε πειά, στην ψυχή της. Κι' άπ' όλη αυτή την ιστορία, της έμεινε τώρα μονάχα ένας άλαφρός πονοκέφαλος, πού θά προερχόταν άσφαλώς άπ' τὰ θραεία εκείνα άρώματα τών λουλουδιών τού θερμκήπιου...

Κύλισαν ήμέρες. Ποτέ άλλοτε δέν είχε φανή τόσο διψασμένη—γιά τίς διασκεδάσεις της κοσμικής ζωής—ή κυρία ντέ Νορθαζύ, όσο τις τελευταίες εκείνες ήμέρες. Δέν ήθελε νάχη καμιά ένοχλητική άπασχόλησι. Της έρχόντουσαν στο μυαλό χίλιες ιδιοτροπίες, χίλια δσα καπρίτσια, σάν κι' εκείνα πού είχε όταν ήταν μικρούλα...

Ζήτησε νά πούληση όλα τὰ άμάξια της καί τ' άλογά της, γιά ν' αγοράση καινούργια Κι' ύστερα, έπί πολλές ήμέρες, μαζί με τόν Έδμο της, καταγινόταν άκούραστα νά διαλέξη καί ν' αγοράση αυτά τὰ καινούργια άμάξια κι' άλογα. Ύστερα θέλησε ν' άντικαταστήση όλόκληρη την έπίπλωσι τού μεγάρου της!... Άναστάτωσε τούς προμηθευτάς, διαλέγοντας μόνη της τό κάθε τι, συζητώντας γιά την τιμή του, διατάζοντας συχνά πυκνά καί γιά την έπιτυχή έκλογή της.

Καί τόσο κουραζόταν άπό αυτές τίς άσχολίες της, ώστε το θρόνι—κάθε θράδυ—παρακαλούσε τόν κ. ντέ Νορθαζύ νά την άφήνι μόνη της.

—Δέν άντέχω πειά, άπ' την κούρασι! τούλεγε έξαντλημένη. Δέν με θλέπει;... Είμαι σάν πώμα!... Κοιμούμαι σχεδόν όρθι!

Η καθεβραδυές αυτές άντιρρήσεις της κ' ή εξακολουθητική καταπόνησι της σέ τραχείες άσχολίες, άνάγκασαν τόν κ. ντέ Νορθαζύ νά δυσφορή κρυφά καί νά κυττάζη με άνήσυχο, λοξό θλέμμα ύποψίας. Έθελπε όμως τὰ θαμπωμένα ειλικρινή μάτια της, ήξερε συγχρόνως πόση άπέραντη λατρεία έτρεφε γι' αυτόν ή γυναίκα του καί καθυσυχάζοντας έντελώς της έλεγε:

—Καλά, Σουζέτ... Πήγαινε νά κοιμηθής, μικρούλα μου Σουζέτ... Άναπαύσου καλά, νά μου ξεκουρασθής!

Όταν, τέλος, ή έγκατάστασις της καινούργιας έπίπλωσας τού σπιτιού τελείωσε, ή κυρία ντέ Νορθαζύ άποφάσισε νά δώση έναν χορό... έναν χορό άλησμόνητον όμως, πού νά προενούσε κατάπληξι, έναν χορό πού νά ήταν ό άραιότερος άπ' όσους είχε δώσει στο μέγαρό της—ώς τότε...

Κι' έγινε, ή δεξίωσι αυτή. Έγινε μιά τόσο λαμπρά δεξίωσι, ώστε πραγματικά κατέπληξε την άνωτάτη άριστοκρατία. Όλα τὰ πιό διαλεχά κοσμικά λουλούδια τού Παρισιού, έλαμψαν μέσα στά έκθαμβωτικά σαλόνια της Σουζέτ, ή όποία ήταν άπαραμίλλη—πιό έκθαμβωτική άπ' όλες—σέ χάρι, πολυτέλεια κι' όμορφιά: Θριάμβευε άνάμεσα στούς καλεσμένους της, σάν μιά Βασίλισσα. Νεράδα άνάμεσα στή θείκη άκολουθία της!

Σέ μιά στιγμή, κι' ενώ ή Σουζέτ περνούσε κοντά στην πόρτα της, μεγάλης αβύθους, ό χρυσός στόλιος «μαίτρι-νι» Ότέλι, τού μεγάρου της άνάγκασε μ' έπιστημη φωνή:

—Η Αυτού Έξοχότης, ό κύριος Κρίστιαν Μπαγιέσκο!

Η Σουζέτ στάθηκε, γιά νά ύποδεχτή τόν καινούργιο αυτόν άρχοντα τού μεγάρου.

Η Σουζέτ έπαιξε τή στιγμή αυτή. Ή προεφθε της ό ηγεμόνος της Μυσίας στο Παρίσι.

Υποκλίθηκε θαθεία μπρός στην οικοδέσποινα καί δείχνοντας της έναν νέο πλάι του, της είπε με άβρότητα:

—Κυρία... λαμβάνω την τιμή νά συστήσω στην ευμένειά σας, την Αυτού Βασιλική Ύψηλότητα τόν κύριο κόμητα ντέ Τσελσίνλις!

Η Σουζέτ, κεραυνωμένη άπ' τό άπροσδόκητο αυτό άντίκρυσμα τού Σουέν, κλονίστηκε. Στήριχτηκε σέ μιά πλάτη της πού λυθόνα, γιά νά μην κυλίση στο πάτωμα. Καί χαμηλώσε τὰ μάτια της γιά νά μη βλέπη τόν Σουέν, τόν όποιο έθελπε άκατάπαυστα καί λοξά καί με λαχτάρα κρυφή, όστόσο!

Ο κ. Μπαγιέσκο πρόσθεσε:

—Ο κύριος κόμης ντέ Τσελσίνλις φεύγει άφριο γιά τη Μυσία... Η Μεγαλειότης του ό ηγεμόνι μου, εύαρεστήθηκε νά τού άναθέσι τη διοίκησι ενός συντάγματος έθελοντών... Κι' έτσι ό ύψηλότης κόμης, θά πολεμήση όπέρ της πατρίδος μου, σ' έναν άγώνα μάς έναντιόν τοιχορρού έχθρικού γειτονικού κράτους!

Κι' έπειδή ή Σουζέτ σιγοτρεμότας, δέν μπορούσε ν' άποκριθί, ό ύψηλότης διπλωμάτης πρόσθεσε με θαυμάσια ύποκλιση:

—Αυρίαντα πολεμιστής ή διπλωμάτης του, με παρακάλεσε νά τόν παρουσιάσω σέ σας, κυρία μου... Κι' άσφαλώς, ή γνωριμία σας κ' ή θραυά την όπία θά περάση σέ τόσο φιλόξενο μέγαρό σας, θ' άποτελουν τίς γλυκύτερες άναμνήσεις της ζωής του!

Ο προεφθετής έκανε καινούργια ύποκλιση. Άφρα ύστερα τό Σουέν κοντά στην κ. ντέ Νορθαζύ καί ό ίδιος προχώρησε πρós την αίθουσα γιά ν' αλλάξη μερικούς χαρτισμούς με άλλους έκει

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

ΗΝ εποχή εκείνη, ο φίλος μου οπλοκόμης Μ. Β. με φιλοξενούσε στη θαυμασία βίλλα που είχε σ' ένα γραφικό χωριό, στις Αζόρες. Στο διάστημα που έμενα κοντά του, ο φίλος μου έκανε ό,τι μπορούσε για να μ' ευχαριστήση. Κάθε μέρα, κάναμε μαζί μακρινές εκδρομές στα περίχωρα, για να μου δείξη όλα τ' αξιοθέατα του τόπου. Σε μία από τις εκδρομές αυτές, περάσαμε μπρος από τους ψηλούς τοίχους ενός γυναικείου μοναστηρίου. Μπήκαμε μέσα, ενώ το δειλινό απλώνονταν ολόγυρά μας... Μία συγκινητική εικόνα παρουσιάστηκε μπροστά μου: Η καλόγρυς του μοναστηρίου γυρνούσαν από το παρεκκλήσι, στο οποίο είχαν πάει για τον εσπερινό... Περιπατούσαν σιγά-σιγά και αθόρυβα, ή μία πίσω από την άλλη, με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος, με την ψυχή και το πνεύμα γυρισμένα προς Έκείνον... Μία θανάσιμη αχώρητος ήταν απλωμένη στα πρόσωπά της... Θά έλεγε κανείς πως η γυναίκες αυτές δεν ήταν ζωντανά πλάσματα, αλλά σκιές ανθρώπων που ζούσαν μονάχα με τη φανταστική πίστη...

Ανάμεσα στις καλόγρυς αυτές, ξεχώρισα μία, της οποίας η αυστηρή όμορφιά μου έκανε εξαιρετική εντύπωση. Βαθιά πόνος ήταν ζωγραφισμένος στα ευγενικά χαρακτηριστικά της νέας αυτής, που πέρασε από μπροστά μου χωρίς καν ν' αντιληφθώ την παρουσία μου...

Η καμπάνα του παρεκκλησιού εξακολουθούσε να χτυπά ήσυχα και μονότονα—με χριστιανική έγκαρτερση... Η καλόγρυς γλυστορούσαν σαν πνεύματα, σαν σκιές πάνω στην άμμο των δενδροστοιχιών... Μία γλυκειά μελαγχολία είχε κυριεύσει την ψυχή μου... Ο φίλος μου κατόλαβε τι εντύπωση μου έκανε η νεαρά εκείνη καλόγρυς. Και μόλις θύηκαμε έσω, μου είπε:

—Όταν θά γυρίσουμε σπίτι, θά σου διηγηθώ την τραγική ιστορία της καλόγρυς αυτής...

Ο υποκόμης δεν λησμόνησε την υπόσχεσή του. Και το βίαιό θράδυ, μετά το φαγητό, άρχισε να μου εξιστορή:

—Η καλόγρυς αυτή λεγόταν άλλοτε Λούνα Μπενγκάλια και ήταν τ' όμορφότερο κορίτσι του Πόρτο Πίμ. Έμεινα μικρή όρφανη από μητέρα, μα κυβερνούσε το πατρικό της σπίτι με τάξη και νοικοκυρασύνη... Η Λούνα ήταν άρραβωνιασμένη μ' ένα κυνηγό φαλαινών, τον Μπενίτο. Πολύ καλό και αξιοπληκτικό. Οι δυο νέοι αγαπιόντουσαν από καιρό, μα περίμεναν να κάνει εκείνος λίγα χρήματα και ύστερα να παντρευτούν. Θεωρώ περιττό να σου πω, ότι όλοι οι νέοι του χωριού είχαν δοκιμάσει να ξελογιάσουν τη Λούνα, μα του κάκου... Έκείνη είχε δώσει την καρδιά της στο Μπενίτο και δεν ήθελε να την πάρη πίσω... Μεταξύ των θαυμαστών της ήταν και ο Ίωακείμ, ο συνεταίρος του Μπενίτο, ο οποίος την αγαπούσε περισσότερο από τους άλλους και δεν έπαυε να της εκδηλώνη τον έρωτά του. Λίγο έλειψε, μάλιστα, να τ' αχάσουν με τον Μπενίτο, εξ αιτίας της αφορητής αυτής. Την τελευταία όμως στιγμή, ο Ίωακείμ έδωσε στον Μπενίτο το λόγο του πως δεν θά ξαναπειράξη τη Λούνα—και από τότε οι δυο φίλοι ξαναγίναν αγαπημένοι και μονιασμένοι.

Μία μέρα, οι δυο συνεταίροι μπήκαν στο μικρό καράβι τους και ξεκίνησαν για να κυνηγήσουν φαλαίνες. Ο Μπενίτο αποχαιρέτησε τη Λούνα χαρούμενος: στο γυρισμό θά έκαναν τους γάμους των... Ένα θράδυ όμως, ύστερ' από μία εβδομάδα, το μικρό καράβι γύρισε στο λιμάνι... μονάχα με τον Ίωακείμ! Και αυτός ήταν τρελλός! Τα μάτια του γυάλιζαν άγρια, τα λόγια του ήταν υπερβυμένα και ακατανόητα... Από όριζόμενες φράσεις του οι κάτοικοι του χωριού υπέρεσαν να καταλάβουν πως ο Μπενίτο είχε βρή τραγικό θάνατο στη θάλασσα, ενώ πάλευε με μία φαλαίνα!...

Όλοι θρήνησαν τον Μπενίτο, το καλό και αξιοπληκτικό. Και απ' όλους περισσότερο η Λούνα, για την οποία ο κόσμος δεν είχε πειρά καμιά

χαρά... Όσο για τον Ίωακείμ, αυτός είχε γίνει πειά ήλιος. Φαίνεται ότι το δράμα που συνέβη μπρος στα μάτια του, και η λύπη του για το θάνατο του Μπενίτο, τον έκαναν να γυρνά το λογικό του... Και από τότε ζούσε στα βουνά και στους θράχους που σπλώνονταν στα δυτικά του Πόρτο Πίμ. Είχε δεκαπέντε μέτρα στα χέρια, παρουσιάστηκε και πάλι στο χωριό, άγριος και τρομακτικός... Έκανε ένα μεγάλο γύρο στην πλατεία, παραιμιλάντας, και κατόπιν εξαφανίστηκε...

Η εμφάνισή του ήλιθιο στο χωριό σκανδάλισε τη Λούνα. Η κοπέλλα σκέφτηκε ότι ίσως ο Ίωακείμ να ήξερε, σχετικά με το θάνατο του Μπενίτο, περισσότερα από όσα έλεγε. Και πήρε την απόφαση να πάη την επομένη να παραφύλαξη τον Ίωακείμ, να τον πλησιάση και τον αναγκάση να της διηγήσεται τη λητήν αλήθειαν... Είχε όμως να κάνει μ' έναν επικίνδυνο ταξίδι. Και γι' αυτό, ώπλιστηκε μ' ένα κοφτερό μαχαίρι, που το έκρυψε στην καλτσόδετα της. Και την άλλη μέρα το πρωί, πριν ακόμα ροδίση η αυγή, ξεκίνησε για τα βουνά, χωρίς να πει σε κανένα τίποτε...

Η Λούνα θρισκότανε ανάμεσα σε μερικούς πελώριους κι απότομους θράχους, κοντά στη θάλασσα, όταν ξαφνικά έκουσε πάνω από το κεφάλι της ένα θραχνό ξεφωνητό. Σήκωσε το κεφάλι της κι είδε τον Ίωακείμ όρθιο στην κορυφή ενός θράχου, να μιλά μόνος του και να χειρονόμη, φοβερίζοντας τη θάλασσα με τις γροθιές του...

Η όψη του τρελλού ήταν τρομακτική... Η Λούνα φοβήθηκε... Μα η ανάγκη της για τον Μπενίτο, η επιθυμία της να μάθη πως πέθανε ο άρραβωνιαστικός της, στάθηκε πιο δυνατή κι' από το φόβο της. Και η κοπέλλα πλησίασε τον τρελλό, προχωρώντας σιγά και αθόρυβα πίσω από τους θράχους. Και όταν έφτασε κοντά στον Ίωακείμ, μαζεύτηκε πίσω από ένα μικρό ύψωμα άμμου και τέντωσε τ' αυτί της για ν' άκουση τι έλεγε ο τρελλός...

Ο Ίωακείμ στεκόταν ακόμα όρθιος, με αφρισμέν' στόμα, κρατώντας ένα μαχαίρι. Μπρος στα πόδια του ήταν πεταγμένος ένας δγκος από μαυρισμένα, φουσκωμένα κρέατα—ένα πτώμα που θά το είχε εκθράσει η θάλασσα. Και ξαφνικά, ο τρελλός έσκυψε και άρχισε να βυθίζει το μαχαίρι του στις σφίκες του πτώματος, με λύσσα και μανία, γρυλλίζοντας:

—Δεν έπρεπε ν' αναστηθής, φίλε μου, δεν έπρεπε ν' αναστηθής!... Καταραμένος Μπενίτο! Δεν θά ξαναδής τη Λούνα! Δεν σ' αγαπάει πειά!... Έμένα μονάχα αγαπάει!... Γι' αυτό σε σκότωσα!...

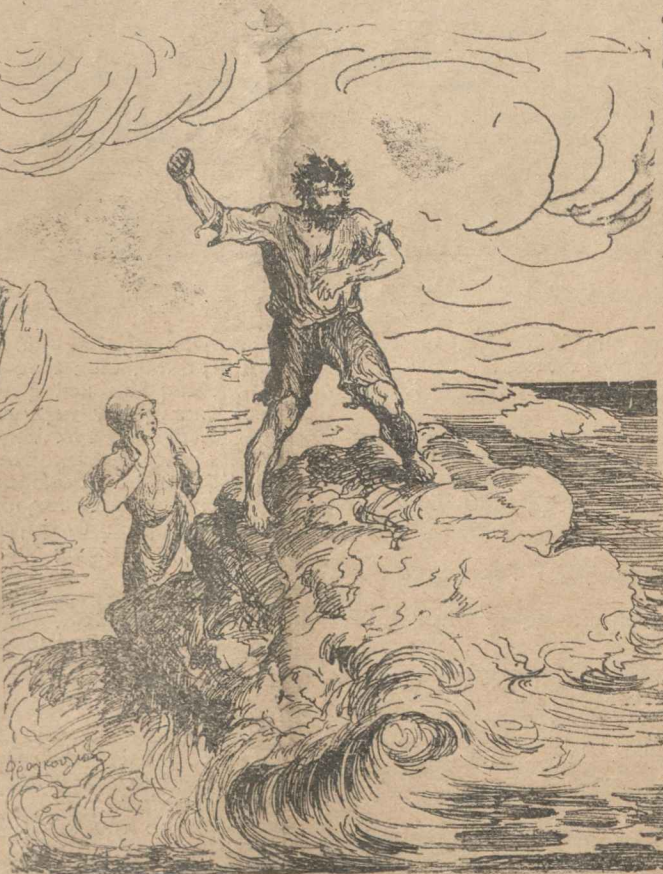
Η αλήθεια έλαμψε τότε άμεσως στα μάτια της Λούνας. Η κοπέλλα εξήγησε άμεσως το μυστήριο του θανάτου του άρραβωνιαστικού της και της παραφροσύνης του Ίωακείμ! Και, χωρίς να το θέλη, άφησε μια πονεμένη κραυγή τόσο δυνατή, ώστε ο Ίωακείμ την άκουσε και γύρισε το κεφάλι του. Και όταν είδε μπροστά του τη Λούνα, τα μάτια του γυάλισαν πιο άγρια. Με δυο πηδήματα θρέθηκε κοντά της.

—Λούνα, αγαπημένη μου Λούνα! είπα με φωνή που προσαβόνησε την κνήμη γλυκειά. Έλα να δής πόσο σ' αγαπώ! Είσαι η μεγάλη αφοπλή της ζωής μου! Απόψε θά κάνουμε τους γάμους μας μπρος στη θάλασσα! Θά δής τι όραμα μουσική θά μας παίξουν τα κύματα!...

Η Λούνα ένοιωσε την καρδιά της να σταματά στο στήθος της. Δεν είχε δύναμη να μιλήση. Κάτρε μονάχα με μάτια θορόνιχα να τον Ίωακείμ, που στεκότανε μπροστά της άγριος, με μακριά γενειάδα με ανακατωμένα μαλλιά, με έτοιμα ροδία, με ματωμένο στήθος...

—Φίλησέ με, Λούνα! φώναξε ο Ίωακείμ.

Κ' έγειρε πάνω στην κοπέλλα που ήταν γονατισμένη μπροστά του και της έπιασε το χέρι. Η Λούνα νατρίχιασε από την επαφή αυτή. Και, ξαφνικά, έρθκε έλεος τις δυνάμεις της, γιατί κατάλαβε πως ήταν η στιγμή να υπερασπίση τον έρωτά της από την επίθεσι του κτήνη αυτού. Και το δάγκωσε με μανία το χέρι του Ίωακείμ (Η συνέχεια εις την σελίδα 908)

Είπε τον Ίωακείμ στην κορυφή ενός βράχου να μιλά μόνος του και να χειρονόμη...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο διέλιό του συνοδευσάντος τον Όθωνα κατά την κάθοδό του στην Ελλάδα Βαυαρικού αξιωματικού Χριστοφέρου Νέζερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΣΤΗΝ ΚΑΡΥΣΤΟ ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ.—ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Α ή εϋθυμη ζωή μας στα Άθήνας ταραχτική ξαφνικά. Ένα πρωί, ο λοχός μας διατάχθηκε να πάη στο φρούριο της Καρύστου στην Εύβοια, γιατί η αντιβασιλεία είχε αποφασίσει να τοποθετήση φρουρές σε όλα τα φρούρια, που σωζόντουσαν από της ενετικής κατοχής.

Για το ταξίδι μας είχαν ναυλωθή δυο υδραίικα τρεχαντήρια, που μας περιέμεναν στον Πειραιά και στα οποία επιβιβαστήκαμε. Στην αρχή, ο άνεμος μας ευνουόσε, μα κατά το βράδυ άλλαξε και τα καράβια μας άρχισαν να λοξοδρομούν. Γι' αυτό αναγκαστήκαμε ν' άγκυροβολήσουμε κοντά στο Σούνιο. Εκεί μείναμε τρεις ημέρες. Τέλος την Τετάρτη, κατά το μεσημέρι, σηκώθηκε έλαφρός νοτιοδυτικός άνεμος και τότε εκάψαμε το άκρωτήριο. Άλλα δταν έμπηκαμε στον πορθμό του Εύριπου για να προσορμισθούμε μπροστά στην Καρύστο, άρχισε η κίνησις του ρεύματος από το βορρά στο νότο και απέλιψε τον καπετάνιο μας, ο οποίος άρχισε να βλαστημάη. Λοξοδρομούσαμε έδω κι' εκεί, χωρίς να κερδίσουμε τίποτε. Η αύρα ήταν άσθενική και δεν μπορούσε να νικήση το δυνατό ρεύμα του Εύριπου.

Τέλος έπειτ' από έξη ώρες, καταβώσαμε ν' άγκυροβολήσουμε μπροστά στην Καρύστο. Έπειδή όμως ήταν νύχτα, δταν άποβιβαστήκαμε κι' έπειδή δεν ήταν εύκολο να βρούμε τέτοια όρα καταλύματα, ο λοχαγός μας διέταξε να κατασκηνώσουμε προσωρινώς στην παραλία, κάτω από μερικές έληες.

Οι στρατιώτες άναψαν τότε φωτιές, που μας προστάτευαν από τα κουνούπια κι' άρχισαν να τραγουδάνε διάφορα τραγούδια της Γερμανίας, ως ότου άποκοιμήθηκαν. Το πρωί με το έγεγνητο σηκώθηκα και τραβήξαμε προς την Καρύστο, η οποία απέχεε μισή ώρα περίπου από την παραλία.

Διασχίσαμε τέλος τα σοικακία της πόλεως κι' άρχισαμε ν' ανεβαίνουμε στον άνηφορικό βράχο του φρουρίου. Το φρούριο άπετελείτο από το περιτείχιμά του και από πέντε πύργους, απ' τους οποίους οι δυο ήταν έντελώς έρειπωμένοι. Οι άλλοι τρεις είχαν μερικά διαμερίσματα, που μπορούσαν να κατοικήθουν και στα όποια θρήκαμε πεινρό άστυλο. Το φρούριο ούτε καν έβλεπε τον κόπο να νομαζέται φρούριο στην έποχή μας. Άν όσπου τόσο διαπρέτο σε καλή κατάσταση και είχε και μερικά κανόνια, θά μπορούσε να έμποδίζη την είσοδο στον Εύριπο. Άλλα στα χάλια που βρισκόταν τώρα ή φρουρά, ήταν έντελώς περιττή.

Η διαμονή μας εκεί ήταν πολύ μονότονη, χωρίς καμιά χάρη και άνευρη. Όστόσο, από την πέτρινη αυτή οχυρά, ή θέα απλώνονταν μεγαλοπρεπής. Από τη μία μεριά συνάντην ολόκληρη ή νήσος με τους πλούσιους άγρους της και τους κήπους της κι' από την άλλη, από το μέσος της θαλάσσης, αι νήσοι Τήνος, Άνδρος και Σύρος.

Την επομένη της άφιξέως μας, κατά τις δέκα το πρωί, βγήκα επάνω στο φρούριο για να διασκεδάσω λίγο την πλίζη μου. Άλλα έπειδή ο δυνατός άνεμος φυσούσε στην πέτρα αυτή κορυφή σφυρίζοντας και δέν μ' άφηνε να σταθώ πουθενά, άναγκαστήκα να κατασώγω πίσω άπό κάποιο έρειπιο, όπου κάθησα και βυθίστηκα σε όνειροπολήσεις.

Τους ρεμβασμούς μου όμως διέκοψε έξαφνα, ο ύποδεκαενός της φρουράς, ο οποίος παρουσίασε μπροστά μου τρεις Έλληνες κατοί-

κους της νήσου, έναν ιερέα, ένα φουστανελλοφόρο και μία γυναίκα με μαύρα, σαράντα περίπου χρόνων.

Ο ιερέας με χαιρέτησε και ζήτησε να μιλήση με το λοχαγό μας, που ήταν τώρα και διοικητής του τόπου, για κάποιο σπουδαίο ζήτημα. Τους είπα να περιμένουν κι' έτρεξα ν' αναγγείλω την επίσκεψή τους στο λοχαγό.

Ο λοχαγός μας, ο όποιος καταγόταν από το Ιταλικό Τυρόλο κι' όνομαζόταν Μπροντσέτι, ήταν άνθρωπος λίγο ματαιόδοξος και του άρεσε να παίξη το ρόλο του προστάτου σε όλους.

Με διέταξε να του παρουσιάσω τους τρεις Έλληνες, κι' όταν τους ώδήγησα μπροςτά του, ο φουστανελλοφόρος άρχισε να του μιλάη Ιταλικά. Έν πρώτοις αϋτοσυστήθηκε ο ίδιος, λέγοντας πως ήταν Κερκυραίος, πως όνομαζόταν Λεωνίδας, πως έκανε το έπάγγελμα του κουρέως και πως είχε ξυρίσει στο Ναυαρίνο όλους τους αξιωματικούς του Γαλλικού στόλου. Τώρα όμως έμενε στην Καρύστο, όπου κάποιος θεός του το είχε άφήσει αρκετά κτήματα. Ο ιερέας όνομαζόταν πατήρ Άναστάσιος κι' ή μαυροφόρα γυναίκα κυρία Σοφούλα.

Ο Λεωνίδας έπρόσθεσε κατόπιν ότι, κατόπιν συμβουλής του, ο ιερέας κι' ή χήρα είχαν πάει να ζητήσουν από την έξοχότητα του λοχαγού τη συνδρομή του, γιατί ήξεραν πως οι Βαυαροί αξιωματικοί είναι οι δικαιοτέροι των ανθρώπων.

Ο λοχαγός μας τους ρώτησε τί κυρίως ζητούσαν απ' αυτόν και τότε ο κουρέας Λεωνίδας του άπάντησε:

—Κάποιος πλούσιος Τούρκος της Καρύστου, ο Μουσταφάς έσφέντης, άρπαξε πρό ενός έτους την κόρη της δυστυχισμένης κυρίας Σοφούλας και την κράταει ακόμα σκλάβη στο χαρέμι του. Γι' αυτό, ή κ. Σοφούλα παρακαλές την έξοχότητά σας, κύριε λοχαγέ, να έξαναγκάση το Μουσταφά έφέντη να της επιστρέψη την κόρη της. Την αίτησι της αϋτή υποστηρίζει και ο πατήρ Άναστάσιος, ο όποιος ήρθε έδω ως αντιπρόσωπος του έπισκόπου.

Ο λοχαγός, άν και του άρεσε πολύ, όπως άνέφερα, να παίξη το ρόλο του προστάτου, βρέθηκε σε άμηχανία μόλις άκουσε την αίτησι αϋτή, γιατί θ' αναγκαζόταν να χρησιμοποίηση βία, άν ο Μουσταφάς έφέντης δεν έπέστρεφε έκουσίως τη σκλάβη του. Κι' ο Τούρκος αυτός ήταν ένας απ' τους ισχυρούς της Καρύστου κι' ήρθε, λίγο μετά την άφιξή μας, μαζί με άλλους

Τούρκους για να μας χαιρέτηση. Ο λοχαγός, γυρίζοντας τότε προς έμάς τους αξιωματικούς του, μας έρώτησε τί έπρεπε να κάνη.

—Προπάντων, του άπάντησε κάποιος ύπολοχαγός, πρέπει να προσκληθή ο Μουσταφάς έφέντης και να έρωτηθή σκετικώς με την ένουσιν του κατηγορία.

Άμέσως τότε διέταχθη ένας λοχαγός να μεταβίβαση στο Μουσταφά τη διαταγή να παραβιαστή άμέσως στο λοχαγό. (Ος διεμνηνές συνοδευσε το λοχία και ο κύριος Λεωνίδας.)

Πράγματι, σε λίγο έφτασε ο Μουσταφά έφέντης και χαιρέτησε μ' αξιοπρέπεια το λοχαγό, προσαγορεύοντάς τον Τούρκικα. Ο λοχαγός του εξήγησε τότε ποια κατηγορία άνηθνε εναντίον του ή κυρία Σοφούλα και ζήτησε να της έπιστρέψη την κόρη της.

—Πατή! έπρόσθεσε—δεν ύπάρχει δουλεία στο βασίλειό της Ελλάδος και γιατί ή μητέρα έχει φυσικά δικαιώματα στην κόρη της.

Ο Μουσταφάς έφέντης, χωρίς να καταδεχτή να ρίξη ούτε ένα βλέμμα στη χήρα, άπάντησε ήρεμα κι' άγέρωχα ότι δεν είχε καμιά σκλάβη στο σπίτι του, ότι ή κόρη της χήρας Έλένη, είχε άσπασθή έκουσίως τον Ίωακείμο κι' είχε όνομαστή Φαίη κι' ότι πρό έξη μηνών ήταν σύζυγός του.

(Ακολουθεί)

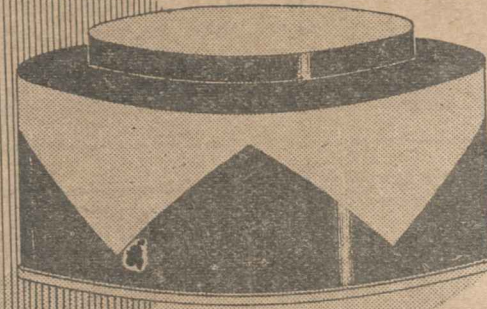
Τύπος Υδραίου καπετάνιου, της εποχής του Όθωνος

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΛΟΙ ΜΑΣ

Πάτραι — Δράμσ

POUDRE
NORITA

VALERJ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Β. Γ. ΜΠΡΙΤΑΝΟΥ & ΣΙΑ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΝΣ 67Α ΑΘΗΝΑΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τό μόνον συστηματικόν εργοστάσιον του κλάδου του
εις τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΣΤΑΜ. ΚΟΝΤΟΡΟΥΣΗΣ

Σας παρουσιάζει διὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ θέρος τὰ τελευταῖα παριζιάνικα μοντέλλα ὑποδημάτων

ΑΡΣΑΚΗ 2

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία ἐμπριμέ μετὰ
κλειστικότητά σχεδίων.

Κουκουλάρικα ἀπὸ καθαρὰν μέταξιν.
Σεμίζιέ ὑποκαμίσων ὀλομέταξιν.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία Συντάγματος)
Τηλ. 20-579.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἔτοιμα καὶ ἐπὶ
ραγγελία

Χοροῦ καὶ Περιπάτου
ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΡΝΕ

ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Φορέματα ταφτά... ἀπὸ ἀρ.
» κρέπ σατέν »
» κρέπ ρωμάν »
» κρέπ ντέ σιν »
» κρέπ ζωρζέτ »
» μαροκέν »
» ταγιέρ »
Παλτά σπόρ »
Παλτά γούνινα »

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 - Ἀθήναι

Αναλαμβάνει ὁποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 2308

ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ
ΝΥΚΤΟΣ ΑΘΗΝΕΣ

ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ, ΣΤΑΣ ΚΟ-
ΠΑ ΝΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ
ΣΜΙΝ
παρχίας δύνανται νὰ ἀποστέλλωσι, εἰς τὴν Διεύ-
Οι εἰς σου 4, γραμματόσημα ἀξίας 15 δραχμῶν καὶ νὰ
ἀποστέλλωσι 3 γραμματίων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
Κορνάρου 4
Ἐμ. Μπενάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτρα

Κρέμα
Πούδρα
Λοσιόν
Ροζ
Μποφμαντίν

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΑΒΕΒΗΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4-ΤΗΛ. 21.417

Βερνίκια Ὀνύχων
"L' ECLAT

Κατόπιν ἀπουσίας μας ἐπὶ ἐξάμηνον εἰς
Παρισίους παρηκολούθησα εἰς τὰ μεγαλεί-
τερα Ἐργαστήρια τὴν χημικὴν σύνθεσιν τοῦ
Βερνικίου ὀνύχων "L' ECLAT,, μετὰ τὰ μο-
δέρνα χρώματα τοῦ 1935

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18
ΤΗΛ. 26-369
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

PERMANANT EMMANOUEL

Τὸ κερδίζετε, ἂν βάψετε μόνη
σας ἓνα περσινὸ σας μετὰ τὰς ΓΕΡ-
ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ, αἱ 6.
ποῖται κάθε παλὴ φόρεμα τὸ με-
ταβάλλουν σὲ καινούριον. ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ
πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ ΑΡΤΙ πωλοῦν-
ται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

Ἐκτελεῖται παρὰ τοῦ ἰδίου, Χαλ-
κοκονδύλη 11. Διαρκεῖ 9 μηνῶν.
Δὲν ἔχει ἀνάγκη ΜΙΣ - ἂν - πλὴ
διὰ μηχανήματος λειτουργούντος
ἐξ «ἐπαγωγῆς». Ἐὰν τὰ μαλλιά
σας εἴνε κατάλληλα διὰ Περμα-
ναντ ἢ διὰ βάψιμον, τὸ ΜΑΝΘΑ-
ΝΕΤΕ δωρεάν.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη 11
(Ἐναντὶ Θεάτρου «Ἀλάμπρα»)

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ
Η ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Διὰ τὴν τελείαν καταστροφὴν
τῆς πιτυρίδος μεταχειρίζεσθε
τὸ ΥΔΩΡ ΚΙΝΙΝΗΣ

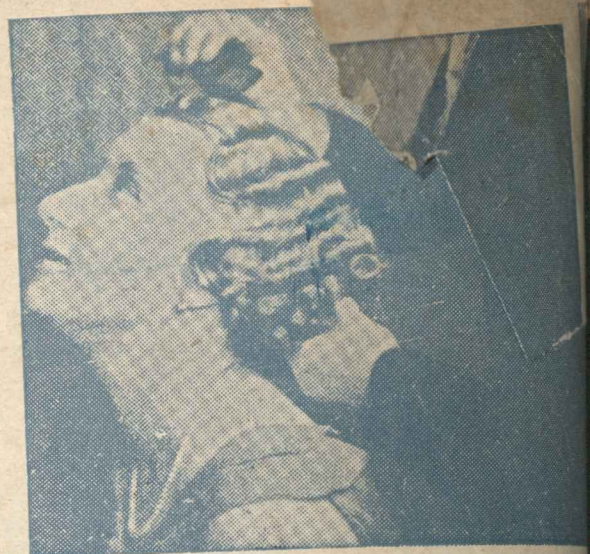
ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλατεία Παλ. Δημοπρατηρίου
ἀριθ. 103-104.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΚΑΙ ΣΕΙΣ

ΕΧΕΤΕ ὑποχρέωσιν τό καλοκαῖρι εἰς τήν ἐξοχήν, εἰς τ
μπάνιο, εἰς το σπόρ, εἰς τὸ Θέατρον, γιά τήν ὡραίαν ἐ
φάνισιν νά κυκλοφορῆτε μόνον μέ μίαν ἀρτιστικὴν κόμμωσιν

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

τῶν τελειοτέρων ἐργαστηρίων ἐν Ἑλλάδι

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ & ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛ. 23.341

